

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:40 • 16 Ocak '98 • 100 000 TL.(KDV dahil)

"Devleti aklama" Raporu'ndan sızdırılanlar ve ötesi:

İtiraf: Ülkücüler 12 Eylül'den sonra pis işlerde tetikçi olarak kullanıldı.

Ötesi: 12 Eylül'den önce halka ve devrimcilere karşı kullanılmışlardı, '90'lı yıllar boyunca yine aynı biçimde kullanıldılar.

İtiraf: Kürt işadamlarını devlet öldürttü.

Ötesi: Tüm "faili meçhul" cinayetlerin gerçek faili de devlettir. "Bin operasyon yaptık" sözü ile dışa vurulan bu gerçek devletin çeteleşmesinin itirafıydı.

İtiraf: Bazı devlet görevlileri uyuşturucu ve kara para işine bulaştı.

Ötesi: Bazı devlet görevlileri değil bizzat devletin kendisi bu işi yaptı. Pis işler ve kirli savaş için gerekli fonların bir kısmı buradan sağlandı. Çeteleşen devlet aynı zamanda mafyalaştı da.

İtiraf: Azerbaycan'daki darbe girişimine bazı devlet birimleri bulaştı.

Ötesi: Yalnızca Azerbaycan'da değil tüm Kafkasya'da, Balkanlar'da ve Orta Asya'da devlet ABD'nin hizmetinde bu tür kirli işlere bizzat katıldı.

**Tüm yapılanların karar ve organizasyon merkezi MGK'dır!
Pisliğin gerisinde çeteleşen ve mafyalaşan devlet gerçeği var!**

Pisliği devrim temizleyecek!

İÇİNDEKİLER

S.Y. Kızıl Bayrak'tan	2
Kapak	3
Düzen Cephesi.	4
Kitle Hareketi	5
Sınıf ve Kitle Hareketinin	6-7
Sınıf Hareketi	8
Sınıf Hareketinin Sorunları	9-11
Kamu Çalışanları	
Hareketinin Sorunları.	12-13
Tartışma Tutanaklarından	
(Orta Sayfa)	14-19
Uluslararası Politika.	20-22
Uluslararası Hareket	23
EKİM'den.	24-26
Mücadele Postası.	27

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:40 • 16 Ocak 1998

Fiyatı: 100 000 TL. (KDV. dahil)

Sahibi ve Y. İşl. Md.:Bülent H. Oğuz

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli cad.. No: 52/5 İstanbul

Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49

e-mail: kb@arti.net.tr

Baskı:

SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75Genel Dağıtım:
BİRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Kartal Tıp Mrkz. Karşısı
Karakaş İşhanı No:13/22, Kartal/İSTANBULHacı Halil Mah. 1219. Sok. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No: 33
Gebze/KOCAELİ, Tel: 0 (262) 642 41 90853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/604
Konak/İZMİR, Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50İlkiz Sok. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5
Sihhiye/ANKARA, Tel-Fax: 0 (312) 229 40 19Cemal Gürsel Cad. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306
ADANA, Tel: 0 (322) 363 28 78Terakki Mah. Cumhuriyet Cad. Papila İşhanı Kat: 2 No: 1
ZONGULDAK, Tel: 0 (372) 252 25 92Ünlü Cad. Sarı Sok. Mavi Köşe İşhanı No: 8
BURSA, Tel: 0 (224) 223 65 39

S. Y. Kızıl Bayrak'tan

Son Söz Bizim Olacak!

Boğazına kadar battığı
pislik sermaye devletinin
başına dolanmaya
devam ediyor.

Susurluk kazası ile devrimcilerin açıkladığı fakat kazanın kendisiyle geniş kitleler tarafından görülen çürüme düzenin eline ayağına dolaşmakta. Kaza ile birlikte çok geniş yığınlar, devletin polisinin, siyasetçisinin uyuşturucu ticaretinden karapara aklamaya, kumardan silah kaçakçılığına, adam kaçırmadan işkenceye kadar her türlü insanlık dışı işleri kiralık katillerle birlikte gerçekleştirdiğini görmüştü. Sermayedarlar bu durumu "devletin içine sızmış çeteler" olarak tanımlayıp kendini aklamaya çalıştı. Fakat tam anlamıyla başarılı olamadı. Sermayenin başbakanı "Susurluk'u çözemezsem başbakanlık bana haram olsun" dedi, bugün "gücüm yetmiyor" demek zorunda kalıyor. "Çeteleri temizleyeceğiz" dediler, çetenin bir kısmını oluşturan ve yargılanmakta olan tüm katilleri serbest bıraktılar. Son dönemde ise M.Ağar ve S.Bucak'ın aklanması gündemde. Açılan mahkemenin işlenmiş herhangi bir suçu açığa çıkarmak için açılmadığı tam tersine bu katilleri aklamaya yönelik olduğu gün gibi ortadadır. Sermaye devleti kendi içinde yaşadığı sıkışıklıktan dolayı göstermelik de olsa kurban veremeyecek kadar sıkışmış bir durumda. Buna rağmen rahat davranabilmesinin gerisinde ise çatlağı derinleştirecek bir hareketliliğin olmaması vardır. Yükselcek ufak bir hareketliliğin bile nelere gebe olduğunu bilen sermaye devleti ne kadar rahat gözükse de hazırlıklarını ona göre

enternasyonal ruhu ve gelişmesi için de büyük bir önemi olduğu

açıktır. Bugün pek çok işçi-emekçi, Kızıl Bayrak'ı, sınıf mücadelesine yahut ülke ve dünya

gündemine ilişkin

şu ya da bu müdahalesi üzerinden tanımaktadır. Politik yayın organımız ve ona bağlı komünist açık alan faaliyetimizin katettiği bu mesafe parti düzeyinin açık alan faaliyetimiz üzerinden de kendisini göstermesidir. Doğal olarak düşman da buna bağlı olarak faaliyetimize yönelimini arttırmakta, en ufak fırsatı değerlendirmeye çalışmaktadır. Geçen haftaki sayımızın baskısı için matbaaya giden yoldaşlarımızın, matbaaya yakın bir yerde pusuya yatan polis tarafından gözaltına alınarak 4 gün TEM'de tutulması düşmanın bu yöneliminin ve doğru yolda olduğumuzun göstergesidir. Geçen sayımızdaki 2-3 günlük aksamanın nedeni bu saldırdır.

Polisin yoldaşlarımıza söyledikleri ise ayrıca ilginçtir. Hareketimizin parti atılımının düşmana verdiği rahatsızlık burada da kendini göstermiş, işkenceci köpekler ısrarla "size o partiyi kurdurtmayacağız" diye ulumuşlardır. Kimin dediğinin olacağını dost da düşmana da göstereceğiz ve polislerin ve uşaklığını yaptıkları sermayenin korkusunu gerçekleştireceğiz. İşçi sınıfının komünist partisini kuracağız. İçerde de dışarda da haykıracağız:

**Her Şey Devrim ve Sosyalizm Davası İçin!
Herşey Parti Kuruluş Kongresi İçin !**

yapıyor. İller İdaresi Yasası, SS kararnameleri, MGK'nın hazırladığı gizli anayasa, ordunun iç savaşa göre reorganize edilmesi hep gelişen ve olgunlaşan dinamiğin kendini ortaya koymasından duyulan korkudandır ve ona yönelik hazırlıktır. Fakat bu hazırlıkların hiçbirini yükselecek devrimci muhalefetin önünde duramayacaktır. örgütlü sınıfın yenilmezliği birkez daha açığa çıkacaktır.

Kuşkusuz TC'nin bunalımı ve çıkmazı kendi içinde, yalıtık bir sorun değil. Tersine, emperyalist dünya ekonomisinin bir parçası, bir eklentisi olarak yaşıyor bu sorunları. Yani kapitalizm, dünyanın dört bir yanında, çürümüş düzeni çeteleşmiş devletleriyle bu bunalımı ve çıkmazı yaşıyor. Fransa'da işsizler, Meksika'da köylüler, Türkiye'de Kürtler, işçiler, emekçiler, Avrupa çapında öğrenciler her geçen gün daha gür sesle işlenen suçların hesabını soruyorlar düzenden. 14 yıl boyunca her türlü devlet terörüyle, zoraki göçle yıldırılmaya çalışılan yoksul Kürt köylüsü, en sonunda ülkeyi terkederek dünyaya mesaj vermeye çalışıyor.

Tüm bu gelişmelerin ve uzunca bir mücadele birikiminin politik ifadesi olarak sınıf hareketimiz nihayet parti aşamasına ulaşıyor. Bu çıkışın sadece Türkiye işçi sınıfı ve Ortadoğu halkları için değil, tüm dünya işçi hareketi, komünizmin

Gazetene sahip çık! Abone Ol! Abone Bul!

Adı :	
Soyadı :	
Adresi :	
Tel :	

6 Aylık	Yurt içi	2 000 000 TL.	1 Yıllık	Yurt içi	4 000 000 TL.
	Yurt dışı	130 DM.		Yurt dışı	260 DM.

Fatma ÜNSAL adına, Y. Kredi Bankası İSTANBUL/Aksaray Şb.

TL için :0079219-2

DM. için :3002991-8 No'lu hesaba yatırdım.

Makbuzun fotokopisi ektedir.

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

EKSEN YAYINCILIK

H. YAĞMUR - A. ŞİMŞEK

EMEP Eleştirisi

Bir sosyal-reform partisinin ideolojik, politik ve örgütsel temelleri üzerine

"EMEP bünyesinde yaşanan ayrışmayı daha önce 220 kişilik bir deklarasyonla devrimci kamuoyuna duyurmuştuk. Ayrılığımıza ilişkin daha kapsamlı bir değerlendirmeyi ise ancak şimdi sunuyoruz.."

"Bu kitap; sermaye sınıfının iktidar olduğu Türkiye'de emeğin devrimci iktidarı demek olan sosyalizm için mücadele eden samimi devrimciler, devrimci işçi ve emekçilere sesleniyor. Bizim liberal şeflerden bir beklentimiz yok. EMEP bünyesinde, devrim ve sosyalizm davasını içtenlikle savunan arkadaşlarımızın var olduğunu biliyoruz. Devrimci mücadele ve devrimci sınıf hareketini yaratma çabası karşısında gerici bir odağa dönüşen bu liberal tortudan devrimcilerin tarihsel sorumluluklarının gereği olarak yollarını ayıracaklarına, reformist-tasfiyeci şefleri ihanetleri ile başbaşa bırakacaklarına inanıyoruz. Bu devrimci potansiyeli boğmaya çalışan reformist bürokratlara dur diyerek seslerin çoğalacağına inanıyoruz. Yıllardır birlikte mücadele ettiğimiz emeğin kurtuluş davasına gönül vermiş samimi devrimci arkadaşlarımızın gerçeği görmesi ve kavraması için üstümüze düşen sorumluluklara uygun davranacağız. Bu mücadelede hiç de yalnız değiliz. Türkiye'de devrimci proleter sosyalizmin yılları bulan bir ideolojik-politik ve örgütsel birikimi var. Tüm yüreğimizle inanıyoruz ki, her geçen gün bu birikimin güçlenip pekişmesine tanıklık edecektir."

Abone
Formu

Susurluk Raporu: “Devleti aklama” operasyonu

“Temiz toplum” emekçilerin temiz elleriyle kurulacak!

Komünistler ısrarlı ve sürekli bir biçimde devletin bu zayıflığına yüklenmelidirler. Devlet Susurluk'ta suçüstü yakalanmıştır ve orta yerde pek çok suç kanıtı vardır. Bunlara hergün bir yenisi eklenmektedir. Düzenin çürümüşlüğüne ve devletin çeteleşmişliğinin göstergesi bu suç kanıtları yoğun, yaygın ve etkili bir teşhir faaliyetinin konusu haline getirilmeli, devlete yönelik mücadelenin olanağına çevrilmelidir. Yalnızca Susurluk'un açığa çıkardıkları değil, sermaye devletin bugüne dek gerçekleştirdiği ve hala da gerçekleştirmeye devam ettiği tüm kanlı ve kirli icraatların hesabını yalnızca işçiler ve emekçiler sorabilir. “Temiz toplum” ancak işçilerin ve emekçilerin temiz elleriyle kurulabilir. Yeni Susurluk Raporu'nun bir kez daha ortaya koyduğu gerçek budur.

“özel amaçlar” çerçevesinde işbirliği yaptığı ve onları pek çok adam kaçırmaya, haraç alma, katletme olayında tetikçi olarak kullandığı; Behçet Cantürk, Savaş Buldan gibi bazı Kürt işadamlarının “PKK'ye maddi yardımda bulundukları” gerekçesiyle bu çetelerle işbirliği içinde ortadan kaldırıldığı; bu hizmetleri karşılığında adı geçen çetelerin devletten himaye görüp beslendiği; ancak bu çetelerin bir süre sonra kontrolden çıkıp uyuşturucu ticaretinden kara para aklamaya kadar pek çok kirli işe bulaştıkları; ve nihayet, Azerbaycan'daki darbe girişimine bir takım devlet görevlilerinin de karıştığı vb., daha önce Meclis Susurluk Komisyonu Raporu'nda da dile getirilen tekil kimi gerçekleri yinelemekten öte bir yenilik taşıyor.

Bu raporun öncekilerden tek farkı, buna bir farklılık denebilirse eğer, söz konusu kimi tekil gerçeklerin gelinen yerde bizzat devlet tarafından da resmen kabul edilmiş olmasıdır. Bu “kabul”ün gerisinde ise, bir kez daha, devletin alabildiğine yıpranmış bulunan imajını yenileme kaygısı vardır. “Devleti çetelerden arındırma” ortaoyunu bir kez daha sahneler.

Ortalığa saçılmış bulunan pisliklerin üstünü örtmek mümkün olmadığı için, raporda bugüne dek ortaya çıkmış bulunanlar bir kez daha sıralanıyor. Ama bunca kanlı, kirli ve pis işin, ilişkinin ve icraatın asıl planlayıcıları kimlerdir? Arkasında hangi güçler vardır? Bu konuda hiçbir şey söylenmiyor, açıklanmıyor. Açıklanmayacaktır da. Başbakan Mesut Yılmaz, “Her devletin olduğu gibi bizim devletimizin de bir takım sırları olacaktır ve bunlar açıklanamaz. Ben de bu kapsama giren sırları açıklamayacağım. Hiç kimse bunu benden beklemesin” mealinden sözleriyle bunu zaten günler öncesinden belirtmiştir. Dahası, ne olur ne olmaz düşüncesiyle, bizzat raporu hazırlayan “süper müfettiş” Kutlu Savaş, “Başbakanın rapordaki bilgilerin hepsini açıklayabileceğini sanmıyorum. Zaten açıklaması da gerekmez” diyerek ona bunu bir kez daha hatırlatmıştır.

Susurluk'un açığa çıkardığı kirli ilişkiler ve işlerin kaynağına inilerek deşilmesi mümkün değildir. Zira tüm bu kirli ve kanlı ilişki ve icraatların arkasında devletin bizzat kendisi vardır. En üst karar ve yönetim organı olarak MGK vardır. MGK'nın iplerini elinde tutan generaller vardır. A. Çatlı ve benzerleri yalnızca zavallı birer tetikçilerdir. Devletin bizzat kendisi MGK'nın karar ve uygulamaları çerçevesinde işçi, emekçi ve halkına karşı kanlı bir suç çetesi olarak

çalışmış ve bunun bir kısım giderlerini uyuşturucu ticareti gibi pis işlerden sağlama yoluna gitmiştir.

Bunun böyle olduğunu daha en başında Mehmet Ağar tam bir küstahlık ve pervasızlıkla teyid etmiştir. Mehmet Ağar defalarca ve çok açık bir biçimde “herşey devletin bilgisi dahilinde ve bizzat MGK'nın emriyle gerçekleştirilmiştir. MGK bize ‘bir yangın var, bu yangını söndürün de nasıl söndürseniz söndürün’ dedi, biz de bunun gereğini yaptık” demiştir. “Devlet sırrı” zırhının arkasına saklanılarak özenle gizlenen gerçeği deşifre etmiştir.

Kutlu Savaş'ın hazırladığı raporda bir kez daha dile getirilen bu gerçeklerdir. Ama yine “devlet sırrı”nın arkasına saklanılarak kanlı ve kirli icraatların gerçek sorumluları gizlenmekte, “süper müfettiş”inin raporundan basına sızdırılan bilgiler bizzat başbakan tarafından yalanlamaya çalışılmaktadır. Bugün işbaşında olan MGK'nın uşağı ve emirleri bir hükümet olduğuna göre, başka türlü olması da mümkün değildir.

Gelinen yerde tablo oldukça netleşmiştir. Söz konusu olan bir kaç çete artığı ya da tetikçi değildir. Çeteleşen, kokuşan işçilere, emekçilere ve kardeş Kürt halkına karşı bir kirli savaş aygıtı olarak işleyen, bu arada mafyalaşarak kumar rantından uyuşturucu ticaretine kadar, her türden pislğe bulaşmış olduğu açığa çıkan bir devlet gerçeği ile karşı karşıyayız. Yalnızca Susurluk'un dışa vurduğu pislikler değil, o günden günümüze dek yaşanan her gelişme döne döne bu gerçekliği doğrulamıştır. Çok değil daha bir kaç hafta önce Kapıkule girişindeki TEM otoyolunda gerçekleştirilen kanlı hesaplaşmanın arkasından da biri özel timci olmak üzere devletin iki polisi çıkmıştır.

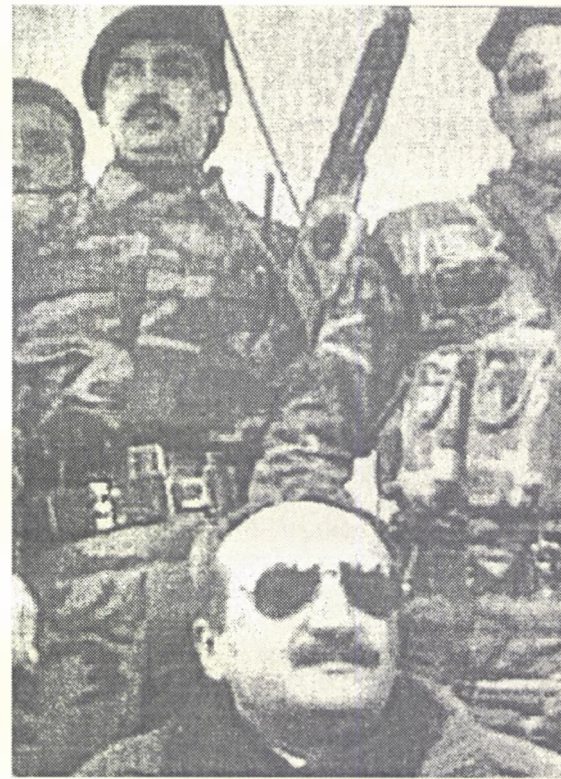
Sermaye devleti boylu boyunca tam bir batağa saplanmıştır. Tümüyle bir çete devletine dönüşmüştür. Bu nedenledir ki, yığınları aldatmak amacıyla da olsa bir kaç çete elemanını harcama gücü dahi gösterememektedir. Bir kaç istisna dışında göstermelik olarak tutuklanan tetikçiler ise birer- ikişer serbest bırakılmıştır.

Bütün bunlara rağmen, MGK'sı, TÜSIAD'ı, hükümeti, parlamentosu, mahkemeleri, partileri, medyası ve sözde “muhalefeti” ile düzen cephesi, emekçilerin ve halkın kaybetmelerin ve kardeş Kürt

halkına dönük katliamların kaynağı kendisi değilmişçesine, tam bir bayağılık ve ikiyüzlülükle “çetelere karşı savaş” oyununa devam edebilmektedir. Ortaya çıkan her pislği bu oyunu yeniden sahneye koymanın ve sözde kendini temize çıkarmanın bir vesilesi haline getirebilmektedir. Kuşkusuz bu Türk burjuvazisinin hayli deneyimli bir sınıf olduğunu göstermektedir. Ancak unutulmaması gereken bir başka gerçek vardır. Sermaye düzeni ve devleti tüm pervasızlığına karşın tam bir çürüme içindedir. Zayıf ve güçsüzdür. Susurluk onun bu zayıflığının açık bir göstergesidir. Deyim yerindeyse Susurluk devletin “aşıl topuğu”dur.

Komünistler ısrarlı ve sürekli bir biçimde devletin bu zayıflığına yüklenmelidirler. Devlet Susurluk'ta suçüstü yakalanmıştır ve orta yerde pek çok suç kanıtı vardır. Bunlara hergün bir yenisi eklenmektedir. Düzenin çürümüşlüğüne ve devletin çeteleşmişliğinin göstergesi bu suç kanıtları yoğun, yaygın ve etkili bir teşhir faaliyetinin konusu haline getirilmeli, devlete yönelik mücadelenin olanağına çevrilmelidir.

Yalnızca Susurluk'un açığa çıkardıkları değil, sermaye devletin bugüne dek gerçekleştirdiği ve hala da gerçekleştirmeye devam ettiği tüm kanlı ve kirli icraatların hesabını yalnızca işçiler ve emekçiler sorabilir. “Temiz toplum” ancak işçilerin ve emekçilerin temiz elleriyle kurulabilir. Yeni Susurluk Raporu'nun bir kez daha ortaya koyduğu gerçek budur.

Savaş ve Talan Örgütü

Emperyalizmin uluslararası talan örgütü IMF 19 Ocak'ta Türkiye'ye geliyor. Daha önce sayısız kez Türkiye'ye gelen IMF'nin bugüne kadarki gelişlerindeki tek amacı işçi-emekçilere yönelik saldırı programlarının son halini vermek ve uygulanıp uygulanmadığını yeniden denetlemektir.

Sermaye devleti ve istisnasız her hükümet IMF'ye, Dünya Bankası'na yaltaklanmada sınır tanımamaktadır. Güya zor durumdaki kapitalist ve geri kalmış ülkelere yardım etmek, kredi vermek için kurulan IMF ve Dünya Bankası, kapitalist ülkelerin emekçi sınıflarının üzerindeki baskı ve sömürüyü katmerleştirmekten başka birşey yapmamıştır. IMF'den kredi alabilmek için bütün yeraltı-yerüstü zenginliklerini talan ettiren Asya kaplanları en zor dönemi yaşıyor. Hatta bu ülkelerin burjuva hükümetleri, ekonomik krizden kurtulmanın yolunu bile IMF'nin paketlerini uygulamak olarak emekçi sınıflara sunuyorlar. Oysa kapitalist ülkelerde yaşanan ekonomik ve sosyal krizlerin baş sorumluları o ülkenin sermaye sınıfı ve emperyalistlerdir. IMF ise emperyalizmin en etkin kurumlarından birisidir.

MGK-TÜSİAD hükümeti ANASOL-D kurulduğundan beri IMF'yle ilişkiye özel bir önem veriyor. IMF'nin saldırı paketinin aynen uygulanmasını öngörüyor. Sadece, seçim hesaplarını düşünerek, bu "şok" paket bir yılda değil üç yılda uygulansın gibi göstermelik bir karşı çıkışta bulunuyor. IMF'nin istekleri doğrultusunda özelleştirmeye hız veriliyor, sosyal güvenlik adı altında mezarda emeklilik dayatılıyor. Ekonomik kriz bahane edilerek işten çıkarmalar gündeme getiriliyor.

Son dönemde sermaye düzeni kriz içerisinde olmanın yanında dış politikada da bir çöküntü ve hüsrana yaşıyor. Avrupa Birliği ile bir türlü istediği tarzda ilişki kuramayan T.C. oradan dışlanmış durumda. İslam Konferansı'ndan da dışlanmak buna eklenince T.C.'nin tek çaresi kaldı. ABD-İsrail eksenine oturmak ve ABD'ye kölece bağımlı düzeye gelmek...

IMF ve Dünya Bankası'nın ABD'nin direktifleriyle kurulduğu herkes tarafından biliniyor. Bu T.C. açısından IMF'nin istemlerini harfiyen yerine getirmek demek oluyor. Çünkü ABD'ye kölece bağımlılık bunu gerektiriyor. IMF ve Dünya Bankası ABD açısından da hegemonyasını geliştirme için önemli araçları olmuştur. Öyle ki verilen krediler ve faiz gelirleri

IMF'yi dünyanın en büyük rantiyeci kurumu haline getirmiştir. Örneğin Güney Kore ve Endonezya'nın krizinde kısa vadeli dış borçlanmanın çok küçük rolü vardır. Bu ülkeler kredi aldıkça dış borç faizleri katmerleşmiş, IMF ise bu ülkelerin ekonomik krizini bile kendine bağımlılığı arttırmak için kullanmıştır. Türkiye'nin de 80 milyar dolar dış borcu söz konusudur.

Sermaye düzeninin IMF'den alacağı kredilerle krizini aşamayacağı çok açıktır. Sermayedarlar ancak geçici bir rahatlamayı emekçi sınıflar üzerindeki baskı ve sömürüyü artırarak sağlayabilecektir. Bu saldırıların yoğunluğunun bugünkü ve bundan sonraki karşılığı ne olacaktır? Sefalet ücreti, daha çok özelleştirme v.s. sermaye devleti saldırıları parçası olduğu emperyalist-kapitalist sistemin gereklerine uygun yapacaktır. Bu konuda efendisinin iznini alacak ve "paket"i birlikte hazırlayacaklardır.

Fakat ekonomik-sosyal krizin bu denli yoğunlaştığı, emekçilerin düzene olan tepkilerinin içten içe mayalandığı bu dönemde emperyalizme bağımlılığın en üst ifadesi olan bu "şok paket" kapitalistlerin kendi ayağına dolaşacaktır. Krizin derinleşmesiyle gelişen işçi-emekçi eylemleri, bu saldırı paketinin devreye girmesiyle daha da yükselecektir. Dünyada genel olarak gelişme gösteren işçi-emekçi eylemleri de bu süreci olumlu yönde etkileyecektir. '97 sonundaki işçi-emekçi eylemlerinin ardından şimdi de özelleştirmeye karşı eylemler gündemde. İşçi-emekçilerde saldırılara karşı önemli bir eylem dinamiği ve yönelimi vardır. Sorun bu dinamiğin ağırlıklı olarak sendikal bürokrasinin kontrolünde olması ve ekonomik taleplerin belirleyici olmasıdır.

Halbuki, emekçi sınıflar bu saldırıların geçici olmadığını, emperyalist-kapitalist sistemin ayrılmaz bir parçası olduğunu bilmek zorundadır. Çünkü; kapitalist sistemin ayakta durması ancak sömürü mekanizmasının işlemesiyle mümkündür. İşçi sınıfı, kendi sınıf ideolojisinin bağımsız politik hattını oluşturursa bu sömürü mekanizması ve onun düzeni tarihin çöplüğündeki yerini alacaktır.

IMF Reçetelerini Sokakta Yırtalım!

Kahrolsun Emperyalist-kapitalist Sistem!

Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!

Edirne İnfazı ve Özel Tim

Bir süre önce Edirne TEM otoyolunda 6 kişi otobüste kurşunlanarak infaz edilmişti. "Hızlı" Türk polisi hemen harekete geçmiş ve gözaltına aldığı insanları olayın faili ilan etmişti. Fakat bu masala mahkemeyi bile inandıramamış olmalı ki mahkeme bu insanları serbest bırakmıştı. Olayın tek görgü tanığı, Polanya uyruklu Renata Kinga Wesolovska'nın da kendi ülkesine dönmesi ellerinde hiçbir şey bırakmamıştı. Bu olayın yaşanış biçimi Türkiye'de polisin olayların faillerini nasıl tespit ettiğine çok iyi bir örnektir. Geline aşamada ise olayın arkasında yine özel timci polisler çıktı.

Susurluk'taki kaza, çete devleti olgusunu bir kez daha gizlenemez bir biçimde açığa çıkarmıştı. Arkasından sermaye devletinin tüm pislikleri bir bir ortalığa saçılmaya başladı. Kapitalistler ve kalemşörleri ortaya çıkan her yeni pislğin içindeki polisi, askeri çürük elma ilan ediyordu. Sorunun çözümünü de bu çürük elmaların temizlenmesi olarak gösteriyorlardı. Buna kendileri de inanmıyordu ama olsun çözüm çözümdü. Pislikleri burjuva hukuk yoluyla göstermelik olarak birkaç kişiyi cezalandırıp örtmek istediler ama bu da mümkün olmadı. Çünkü devletteki çeteleşme öyle bir boyuta ulaşmıştı ki her pislğin birbiriyle bağlantısı her çetebaşının değişik olaylarda parmağı ortaya çıkıyordu. Yani birkaç kişi göstermelik olarak cezalandırılabilirse bile pislğin arkası kesilmeyeceği için sorun çözülmeyecekti.

Son günlerdeki gelişmeler Edirne infazında da çete parmağının olduğunu gösteriyor. İki özel timci polisten birisinin, İstanbul Emniyet Müdürlüğü yaptığı dönemde Ağar'ın şoförlüğünü ve korumalığını yaptığı anlaşıldı. 1000 operasyonun sahibi faşist Mehmet Ağar önce tetikçi Cemil Andırmak'ın kendi korumalığını yaptığını yalanlayıp sonra kabul etmek zorunda kaldı.

Özel timcilerin polis kimliklerini kullanarak katliamı rahatça gerçekleştirdikleri anlaşıyor. Cinayet, İstanbul'da bir ihbar üzerine yakalanan 78 kilo eroinin intikamını almak için gerçekleştirilmişti. Katliamda otobüsten 2.5 milyon Dolar ve 500 bin Mark alınmıştı. Emniyet Müdürlüğü'nün Renata Kinga Wesolovska konusundaki davranışı da çok ilginçtir. Olayın başından beri şüpheli ilan edilen Renata gözaltından çıkınca hemen ilk uçakla yurtdışına çıkıyor. Şimdi ise polis, Renata'nın kesinlikle olayın içerisinde olduğunu ve diplomatik yolla isteneceğini söylüyor. İnsanları çıkardığı yasalarla itirafçı yapan devlet, anlaşılan Renata'ya da yasadışı olarak itirafçılık yaptırmış ve ödül olarak da hemen yurtdışına çıkmasını sağlamıştır. Çünkü istense böyle şüpheli bir kişinin pasaportuna rahatlıkla tahdit konulabilirdi.

Soruşturmayı yürüten savcı ise olayın DGM ile ilgisi bulunmadığını söylüyor. Çetenin gerçekleşmesi için, zincirleme suçları işlenmesi gerekliydi. Oysa bu savcının hizmet ettiği sermaye

devleti ve onun mahkemeleri, parasız eğitim istediği için sadece Mecliste pankart açan öğrencileri çete ilan edip 96 yıl hapis cezası verebiliyor. Olayın DGM'lik olmadığı iddiası sadece bir hesaplaşma olarak gösterip çete bağlantısını gizlemeye yöneliktir. Çünkü çete bağlantısı araştırılırsa büyük ihtimalle karşımıza yine bildik çetebaşları çıkacaktır. Bu çetebaşlarının üzerine gidilirse onlar da bildiklerini açıklamakla tehdit edeceklerdir. Bu da sermaye devleti için olayların birbirlerini tamamlaması ve içinden çıkılmaz bir hal alması anlamına gelir.

Bütün bu yaşananlar gösteriyor ki sistemdeki çürümeye hat safhadadır. Devletteki çeteleşme-mafyalaşma adeta insanlar tarafından kanıksanmıştır. Çünkü "1 Dakika Karanlık" eylemleri ve Susurluk'taki 35000 kişilik mitingün ardından yine bir sessizlik hakimdir. Baskıya, sömürüye, kapitalizmin iğrençliklerine sessiz kalmak -kabullenmek çürümenin başladığı noktadır. Tepkisiz kalmak geleceği değil varolan kötüyü içselleştirmeyi getirir. Bu durumda kapitalist sisteme teslimiyetin sınırı yoktur. Çünkü bütün pisliklerin, iğrençliklerin, mafyalaşmanın kaynağı sistemin kendisidir. Bu saydıklarımıza karşı olmak ancak sisteme cepeden karşı olmakla mümkündür. Karşı olmak adına küçük şeylerle yetinmek insanın kendisini kandırmasından başka birşey değildir. Kuşkusuz toplumsal muhalefetin birçok biçiminin önemi vardır fakat bu örgütlü olduğu zaman sonuç alıcıdır ve gelecek vaadedicidir. Bugün hertürlü toplumsal sorun karşısındaki sıkıntı da buradan kaynaklanıyor zaten. Sermaye sınıfının örgütlü duruşuna karşı işçi sınıfının büyük oranda örgütsüz duruşundan. İşçi sınıfının öncü kesimleri ve sınıf devrimcileri bu açığı kapatmak ve sınıfın gerçek örgütünü, ihtilalci komünist partisini yaratmak zorundadır.

Çeteleşen Devletten,

Çürüyen Düzendeki Hesap Soracağız!

Kahrolsun Kapitalizm, Yaşasın Sosyalizm!

Erzurum Cezaevi'nde Süresiz Açlık Grevi Sona Erdi

Kendi sözde 'demokratik' yasalarını bile hiçe sayan, mürekkeple tanıdığı hak kırıntılarını copla, kurşunla gaspeden sermaye devletinin bu davranışını anlamak için önce bu açlık grevinin taleplerine bakmak, sonra da sermayenin sınıfsal çıkarlarının onu nasıl davranmaya yönelttiğini görmek yeterlidir. Aralarından durumları kötüleştiğinden zorla hastaneye kaldırılan, ancak tedaviyi reddeden ve cezaevine geri dönmek isteyen üçünün eylemlerini ölüm orucuna çevirdiği süresiz açlık grevindeki eylemcilerin temel istemleri şunlardır;

- Onur kırıcı yaklaşım ve uygulamalara son verilmesi,
- Kin ve nefretle hareket eden faşist personelin görevden alınması,
- Tecrit uygulamalarına son verilmesi,
- Aile ve yakınlarıyla görüş haklarının engellenmemesi,
- Okuma ve iletişim haklarının engellenmemesi,
- Sağlık sorunlarının çözülmesi,
- Acil tedaviye ihtiyaç duyanların derhal tedavi edilmesi...

Kıscacası PKK'li tutsaklar insan onuruyla bağdaşır cezaevi koşulları için direniyorlardı. Ancak, emperyalizme göbekten bağlı ve emperyalizmin krizi derinleştiği oranda kendisi çok daha derin bir krizin içinde sıkışan sermaye, ayakta kalabilmek için emeğe ve Kürt halkına karşı saldırılarını gittikçe daha kapsamlı bir tarzda kurgulamak ve uygulamak zorunda kalıyordu. Bu saldırılar; emek cephesine karşı ESK, sendikasılaştırma, sigortasızlaştırma, taşeronlaştırma, yüksek enflasyonla birlikte yürüyen sefalet ücreti dayatması, zorunlu mesailer, tensikatlar, vb. şeklinde gerçekleşirken, Kürt halkına karşı da köy yakma-boşaltmadan tut, gerillalar için kimyasal gaz kullanmaya, orman yakmaya kadar uzanıyordu. Saldırıları kendi şiddetiyle orantılı olarak emek cephesinden yükselcek tepkileri de koşulluyor. İktidardaki sermaye sınıfı böylece, ayakta kalabilmek için hem emeğe saldırılarını artırarak sömürüyü yoğunlaştırmak, hem bunları yaparken tepkileri karşılayabilmek için baskıyı arttırmak, hem de kendiliğinden gelişen geniş kitlesel dinamikleri mümkün olduğunca düzenle karşı karşıya getirmeyip kendi kontrolüne almak ihtiyacındadır. Bunun için ise bilinen havuç-sopa taktiğini uygulamaktadır. Yani, doğrudan kendine yöneldiğinde göğüsleyemeyeceği tepkileri, kendi kontrolüne almak için düzen içi kanallar açar, diğer yandan bu kanalın dışına taşan kesime uyguladığı baskılarla hem bu kesimi ezmeye çalışır, hem de arada kalanlarla kanalın içinde olanlara bir gözdağı verir. Yani bu şekilsiz tepkileri düzen içi kanallara "tıkıştırır". Sermaye iktidarının bekası için hayati önem taşıyan yargı terörü, yargısız infazlar, gözaltında kayıplar, işkence vb. biçimler alan sopanın bu biçimleri zaman içerisinde işlevini kaybetmeye başlarsa bu silahların daha etkinlerini, yeni modellerini üretmeye ihtiyaç duyar. Cezaevleri böyle bir örnektir. Emekten yana düşünenler, eyleme, örgütlenmeye girişenler, asalak sermaye sınıfının

iktidarını tarihin çöplüğüne gönderip sınıfsız, sömürsüz bir dünya umudunu büyütenler sermayenin faşist diktatörlüğü tarafından zindanlara doldurulmaktadır. Sermaye, devrimci, yurtsever tutsakları zindanlara doldurarak onları yıldırabileceğini, toplumsal muhalefetin önünü alabileceğini hesaplamaktadır. Sermaye devleti, zindanları kendince caydırıcılık etkeni olarak da düşünmektedir. Fakat eşit ve onurlu bir dünya yaratmak için yola çıkıp da şu sırada cezaevi istasyonunda konaklayanlar burayı da can bedelli direnişler sonucu insan onurunu koruyan mevizlerle donatarak "caydırıcılık" ögesini silikleştiriyor; burjuvazinin çürütürük teslim alma politikasını yine bu mevzileri yaratarak ve bu mevzilere dayanarak kendini devrime adama "suçunu işlemeye" kararlılıkla devam etmeleri sonucu hemen hemen tümüyle etkisiz hale getiriyorlar.

Sermaye devleti, komünist, devrimci ve yurtsever tutsakları teslim alma, yalnızlaştırma, itirafçılaştırma politikasını hayata geçirebilmek için "hücre sistemini" uzun bir süredir gündemde tutuyor. Bunun için pilot cezaevleri seçiyor. Sermaye bu cezaevlerinden birini de Erzurum olarak seçmişti. Adım adım hücre tipine geçmek için tutsakların bütün hakları bir bir gaspediliyordu. PKK'li tutsaklar bu hak gasplarına süresiz açlık greviyle karşılık verdiler. 55 gün süren açlık grevi tutsakların taleplerinin büyük bir bölümünün kabul edilmesiyle sona erdi. Birkaç gün öncesine kadar hayati tehlike olmadığı yalanını tekrarlayan sermaye devletinin faşist adalet bakanı Oltan Sungurlu, eylemin sonuçlanmasından sonra, 164 tutsaktan 43'ünün durumunun ciddi olduğunu söyledi. '96 Süresiz Açlık Grevi ve Ölüm Orucu'nda da benzer çelişkili açıklamaları katil Şevket Kazan yapmıştı. Bugüne kadar ödenen bedeller, bu sürüngeçenleri çaresiz bırakıp, açıklamalarını da paçavra gibi bir kenara atmıştı. Bundan sonra da farklı olmayacaktır.

Şu iyi bilinmelidir ki; bedel ödeyerek kazandığımız mevzilerden çekilmeyeceğiz. Bedel ödeteceğiz...

Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur Direneceğiz! Hücrelere Girmeyeceğiz! Özgürlük Tutkusu Zindanlardan Güçlüdür!

ÜMİT CİHAN TARHO İÇİN ONBİNLER YÜRÜDÜ

Gençlik hareketinin kendini kitlesel ve militan bir biçimde ifade etmesi devlet terörü ve sivil faşist saldırıları bir kez daha gündeme getirdi. Sermaye devleti, kitle hareketinin yükseliş eğilimi içersine girdiği son dönemde gelişecek militan bir gençlik hareketine tahammül göstermeyeceği zaten açıktı. Yeniden ülkenin birçok üniversitesinde sivil faşist saldırılar yaşandı. Son olarak Malatya'da İnönü Üniversitesi Edebiyat Fakültesi öğrencisi Ümit Cihan TARHO faşistlerce katledildi. Aldığı bıçak darbeleri sonucu bitkisel hayata giren ve solunum dışında tüm yaşam fonksiyonlarını kaybeden Ümit Cihan TARHO'nun hastanede kaldığı süre içerisinde Malatya'da gelişen süreç sermaye devletinin planlarını bir anda tersine çevirdi. Malatya emekçi halkı bu faşist saldırıya öfkelerini Ümit'i sahiplenerek göstermiş oldu. Hastane önünde binlerce kişi nöbet bekledi. Sermaye devletinin olayı başka boyutlara (oruç tutma tartışması) sıkıştırma çabaları ve hastane sürecinde yaydığı sahte umutlar kitlenin öfkelerini dindirmeye yetmedi. 12 Ocak'ta Malatya'da düzenlenen kitlesel cenaze törenine yoğun kar yağışına rağmen onbine yakın emekçi ve öğrenci katıldı. Ümit Cihan TARHO, örnek bir şekilde sloganlar ve marşlarla uğurlandı.

Malatya'da ve çevre köylerde yaşayan emekçilerin faşist saldırı sonucu katledilen Ümit Cihan TARHO'yu sahiplenmelerinin kuşkusuz sevindirici ve ümit vaadeden bir yönü var. Bu olay, böylesi bir sahiplenmenin saldırılar karşısında yaratacağı etkinin gücünü ortaya sermesi ve gençlik

hareketine sorumluluklarını hatırlatması bakımından ayrıca önemlidir.

Gençlik hareketi, yükselme eğilimine girdiği ve kitleselleşme yönünde adımlar attığı her dönemde karşısına çıkan sivil faşist teröre karşı mücadelenin düello ve amfilere sıkışmış niteliğini değiştirme gerekliliğini anlamak ve buna uygun pratik-politik hattı örnek zorundadır. Gençliğe yönelen sivil faşist saldırıların devlet ve sermaye ile bağlarının geniş öğrenci yığınlarına ve emekçilerin teşhir edilmesi ve bu saldırıların karşısına birleşik-kitlesel-militan eylemlerle çıkılması tayin edici bir önemdedir. Sermaye devletinin bir yönüyle devrimci gençlik hareketini geniş yığınlardan soyutlayarak ezmek için örgütlediği sivil faşist saldırılar, böyle bir eylemlilik hattında etkisizleşecek ve bu kez silah tıpkı Malatya'da olduğu gibi kendine dönecektir.

Aralık ayında gerçekleşen eylemlerle yükselme belirtileri gösteren işçi-emekçi hareketliliği, içinde bu hattın örülebilmesi için büyük imkanlar barındırmaktadır. Geçmiş dönemde faşizmi ihtar eylemleri çerçevesinde saldırıları şalter indirerek karşılayan bir işçi sınıfı ordusunun varlığı, sermaye devletini bir kez daha pişman etmek için önemli bir şanstır. Yeter ki gençlik soluğunu tutabilsin ve sivil faşist saldırılar karşısında her dönem düştüğü zaafırlara düşmemek için yeterli çabayı gösterebilsin.

Faşistlerin İpleri Sermayenin Elinde! Faşizme Karşı Birleşik-Militan Mücadeleye!

Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak!

Erzurum Zindanı'ndaki PKK'li tutsakların başlattığı süresiz açlık grevinin en kritik günlerinden olan 55. günde Kartal'da bir basın açıklaması yapıldı.

Açıklamada öncelikli olarak tutsakların talepleri dile getirildi. Tutsaklar;

- Onur kırıcı yaklaşım ve uygulamalara son verilmesini,
- Kin ve nefretle hareket eden personelin görevden alınmasını,
- Tecrit uygulamasına son verilmesini,
- Görüş hakkının engellenmemesini,
- Okuma ve iletişim hakkının engellenmemesini,
- Sağlık sorunlarının çözülmesini,
- Acil tedavisi gerekenlerin derhel tedavi edilmesini istiyorlar.

Basın açıklamasında ayrıca, devrimci tutsakların cezavlerinde ikinci kez cezalandırıldığı, hücre sistemi dayatmasıyla teslim alınmaya çalışıldığı belirtildi. Erzurum ve birçok cezaevinde 12 Eylül faşizminin koşullarını aratmayacak koşulların bulunduğu da anlatıldı.

Eylemde "Anaların öfkesi katilleri boğacak!", "Cezaevlerinde ölüm istemiyoruz!", "Tecrit politikasına hayır!", "Yaşasın Erzurum direnişimiz!", "Amed geleneği Erzurum'da sürüyor!", "Hücreye hayır, tabutluğa hayır!" dövizleri açılırken sık sık "Zindanlar boşalsın tutsaklara özgürlük!" "Zindanlar boşalsın çetelere yer kalsın!" "Yaşasın Erzurum direnişimiz!" "Erzurum faşizme mezar olacak!" ve "Faşizme karşı omuz omuza!" sloganları atıldı.

Tutsak analarının öfkesinden doğan zılgıtları, Kartal meydanını inletiyordu. Konu zindanlar olunca katil sürüleri de etrafa büyük bir yığınak yapmıştı. Eylem, Eğitim-Sen 5 nolu şube, Emekli-Sen 4 nolu şube, Kızıl Bayrak, Halkın Günlüğü, Alinteri, Atılım, SİP, EMEP, HADEP ve ÖDP tarafından kurulan Kartal Demokrasi Platformu tarafından gerçekleştirildi.

Hücrelere İzin Vermeyeceğiz! Zindanlar Yıkılsın, Tutsaklara Özgürlük! Kızıl Bayrak/KARTAL

Hepimiz Kayıp Anası, Hepimiz Tutsak Yakınıyız!

Gözü dönmüş faşist sermaye devletin devrimcilere yönelik kanlı saldırılarının hayatın her alanında oldukça arttığı bir dönem içindeyiz. Gözaltında kayıplar, faili meçhuller, yargısız infazlar ve cezaevlerine dönük insanlık dışı politikalar boyutlanarak sürüyor. Devlet açıkça imha politikası

yürütmekte ve bu politika meşrulaştırılmaya çalışılmakta.

Avrupa ülkelerine karşı demokratiklik söylemleri atan burjuvazi hiç çekinmeden kanlı saldırılarını sürdürüyor. 1980 sonrası gözaltında, yargısız infazlarda ve zindanlarda binlerce devrimci vahşice katledildi / katlediliyor. Ama bu

noktada devletin kabullenemediği birşey var; devrimciler tüm bu imha politikalarına büyük bedeller ödeyerek karşı koydular ve sermaye devletine de bedeller ödeterek zaferler kazandılar. İçinden geçmekte olduğumuz süreç kapitalizmin kana susamışlığına çok yakından tanık

olabileceğimiz bir süreç. Tüm bu yaşananlar bize bir kez daha gösteriyor ki bu barbarlık kapitalizm yıkılana dek sürecek.

Bildiğimiz gibi kayıp anaları her türlü baskıya rağmen 139 haftadır her cumartesi Galatasaray Lisesi önünde biraraya gelip kamuoyu oluşturmaya çalışıyorlar. Bu kamuoyu nispeten olduğu halde halen gözaltında kayıplar, yargısız infazlar, faili meçhuller sürüyor. Geçtiğimiz cumartesi, yaklaşık 250 kişinin katıldığı eylemde; "Hepimiz Kayıp Anası, Hepimiz Tutsak Yakınıyız" pankartımızı açtık. "Devrim şehitleri onurumuzdur", "Anaların öfkesi katilleri boğacak!" sloganlarının atıldığı eylemde aşağıdaki basın açıklaması okundu.

Necip Fazıl Kısakürek Lisesi'nde Faşist Saldırı

Öğrenci gençliğe yönelik faşist saldırılar yoğunlaşarak sürüyor. Öğrenci hareketini bastırmak, sindirmek amacıyla yapılan bu saldırıların birisi de 13 Ocak Salı günü Yenibosna'da bulunan Necip Fazıl Kısakürek Lisesi'nde yaşandı. Oruç tutmadıkları gerekçesiyle öğrencilere düzenlenen saldırıda her zamanki gibi Ülkü Ocakları başroldeydi. 12 Ocak Pazartesi günü başlayan olaylar salı günü çatışmaya dönüştü. Saldırıya her zamanki gibi teçhizatlanarak gelen faşist grup, döner bıçaklarıyla okuldan çıkan öğrencilere saldırdı. Saldırıda 3 öğrenci bıçakla yaralanarak hastaneye kaldırıldı. Bu saldırıda da polis yine alışıktığımız tutumunu sergiledi ve saldırıya uğrayan öğrencileri döverek gözaltına aldı.

Olayda dikkat çekici olgu ise Kürdistan'dan göç edip bu okulda okuyan öğrencilerin ve çevre halkının tutumuydu. Saldırı esnasında "biz de oruç tutuyoruz, ama oruç tutmuyor diye kimseye saldırmıyoruz. Bunlar faşist itlerdir. Lexin heval lexin" diyerek tepkilerini ifade eden bu öğrenciler haklıdan yana taraf olduklarını ve sessiz kalmayacaklarını belirtmiş oldular.

Saldırıda bir diğer dikkat çekici nokta ise öğrencilerin devrimci önderlik talepleridir. Geçen yıl da benzeri saldırıların yaşandığı okulda devrimci militan bir öğrenci gençlik hareketinin potansiyelini görmüş olduk.

Yaşanılan bu saldırılarda bir kez daha, faşistlerin iplerinin sermayenin elinde olduğunu gördük. Bütün benzeri olaylarda olduğu gibi bu saldırı da polis eşliğinde gerçekleşti. Bu da onların örgütlü olarak hareket ettiklerini gösteriyor. Biz öğrenci gençliğe düşen görev ise örgütlü saldırılara örgütlü güç olarak karşılık vermek ve faşist sermaye diktatörlüğünü yerle bir edene kadar sınıf mücadelesinde safları sıklaştırmamızdır. Nazım ustanın da dediği gibi "Bu kavga faşizme karşı, bu kavga hürriyet kavgasıdır."

AİLELERİN TAKSİM ZAFERİ

Erzurum Özel Tıp ve E Tipi cezaevlerinde devrimci tutsakların sürdürdükleri açlık grevinin 52. gününe girdiği 11 Ocak Pazar günü TUHAD-DER (Tutuklu ve Hükümlü Aileleri ile Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği) üyelerinin Taksim Meydanı'nda saat 14:00' de yapacakları basın açıklamasına 'izinsiz' olduğu gibi komik bir gerekçe öne süren polis saldırarak yaklaşık 100 eylemciyi gözaltına aldı.

Gerekçe komik, çünkü bu aynı devletin yasalarına göre basın açıklaması yapmak izne tabi değildir. Yani, isteyen istediği zaman ve yerde basın açıklaması yapmakta özgürdür. Ancak, özgürlük kavramının bizim topraklarımızdaki zenginliğine yabancı olanların ufkunu genişletmekte fayda var; bir 'hukuk devleti'yle yönetilen 'demokrasi cenneti' ülkemizde özgürlükler o kadar geniştir ki devlet kendi yaptığı yasalara bile uymamakta özgürdür. Nitekim, polis de 'özgür insanların' yaptığı ve yasalarca 'özgürlüğü teminat altına alınmış' bir basın açıklamasına bu kapsamda özgürce saldırıyor. Bu özgür insanlar polis tarafından özgürce karşılanıyor.

çembere alınıyor, kovalanıyor, gözaltına alınıyor. Ancak, bunca özgürlük gerek İstiklal Caddesi'ni boydan boya, gerekse birçok ara sokak ve caddeyi coşkulu sloganlara, alkışlara, zılgıt ve zafer işaretlerine boğuyor. İlk başta dağılanlardan tekrar meydana dönenler burada oturma eylemi yapıyor.

Devlettir, devletliğini yapıyor. Asıl gariplik ise kendi saflarımızda yaşanmaktadır. Alandan birlikte ayrıldığımız HADEP kortejiyle bir ara sokakta, yukarıda aktardığımız gibi alkış ve sloganlarla yürüyoruz. Biraz arkamızda da bizi izleyen bir çevik kuvvet taburu var. Bulduğumuz kortejde özellikle gençler bir coşku motifi oluşturunuyor. Bu sırada

HADEP'li yöneticilerin kortejin önlerine doğru yaklaşıp bu gençleri yüksek sesle ve sertçe azarladığını duyuyoruz. Polisin, "sloganların devam etmesi halinde müdahale edileceği" yönünde uyardığını, bu uyarılara uymak gerektiğini, yoksa içinde anaların da bulunduğu (yönetimin dayattığı apolitik tavıra ne de güzel, ne de meşru bir bahane!) korteje gerçekleşecek bir saldırının bu "taşkınlık"

yapanların sorumsuzluğu olacağını söylüyor. HADEP'in özellikle genç tabanında samimi devrimci militan dinamikler genişçe yeralmaktadır. Yönetim ise ancak bürokratik çarklarıyla bu dinamikleri öğütüp un haline getirmeye, sonra da bunu reformizmle sulayıp yoğurarak kalıbına göre şekillenebilecek bir hamur yığını yaratmaya çalışıyor. Bazı eylemlerde, eylemde dağınıklık yaşandığı ve bu yüzden bu çarkların bozulduğu anlarda HADEP tabanındaki devrimci barut kendini daha kolayca ortaya koymakta, düzenle militanca karşılaşılabilmektedir. Ancak, ihtiyaç duyulan şey bu bürokratik çarkların üzerine bilinçli ve ısrarlı bir tarzda gitmektir.

Belediyelerde isyan: Baskılar Bizi Yıldıramaz!

16 Ocak Cuma günü Tüm Bel-Sen 6 No'lu Şubeye bağlı 100 kadar kamu emekçisi, uygulanan baskı ve sürgün politikalarını protesto ve grevli toplu sözleşmeli sendika talepleri için saat 12:00'de bir basın açıklaması yaptılar. "Tüm Bel-Sen 6 No'lu Şube" imzalı bir pankart ile yine aynı imzalı "Sürgünler, baskılar bizi yıldıramaz!", "Toplama kamplarınız bizi yıldıramaz, sendikal mücadelemiz devam edecektir!", "Sürgünlerle yaratılmak istenen toplama kamplarına hayır!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Sürgünlere baskılara son! Direndik, direneceğiz!", "Yaşasın grevli, toplu sözleşmeli sendikal mücadelemiz!", "Adil düzen dediler, zulüm getirdiler!" şeklinde dövizler taşıyan kamu emekçileri yaptıkları basın açıklamasında; 1989 yılından bu yana yürüttükleri sendikal hak ve özgürlükler mücadelesinde 102 bin kamu çalışanı hakkında idari soruşturmalar açıldığını, binlercesinin sürülüp işten atıldığını, kadrolarının gaspedildiğini, birçoğunun faili meçhul cinayetlere uğradığını belirttiler.

Açıklamada ayrıca, 54. hükümet Refahyol sırasında Bakanlar Kurulu'ndan grevsiz, toplu sözleşmesiz, işyeri temsilciliğini yok sayan, özü danışma organı, işlevi dernek olan Memur Sendika Yasa Taslağı'nın KESK'in kararlı duruşu sayesinde geri çekildiğini, ancak 55. hükümet Anasol-D'nin aynı tasarısı yeniden dayatmaya kalktığı; Başbakan Mesut Yılmaz imzalı ve 21.11.1997 tarihli genelgeye göre sendikal çalışmalarından dolayı sendika üye, temsilci ve yöneticilerine hiçbir baskı yapılamayacağı güvenceye alınmasına rağmen KESK'in 11 Aralık 1997 tarihinde gerçekleştirdiği bir günlük iş bırakma eylemine katılan Tüm Bel-Sen üyesi onlarca kamu emekçisinin sürüldüğü, kadrolarının elinden alındığı, sicillerinin bozulduğu, tehdit yoluyla veya re'sen emekli edildiği; 27 Mart 1994'de işbaşına gelen RP'li Belediye Başkanı Recep Tayyip Erdoğan'ın çalışanların inanç, siyasi düşünce gibi farklılıklarından dolayı ayırım yapılmayacağı şeklindeki açıklamalarına rağmen kendileri gibi düşünmeyen Tüm Bel-Sen üye ve yöneticilerini bu yüzden idari cezalara tabi tuttuğunu, tüm bu baskılara rağmen haklı ve meşru mücadelelerine bıkmadan, yılmadan devam edeceklerini duyurdular.

Grevli, toplu sözleşmeli sendika taslağının meclisten geçirilmesi için 22 Ocak'ta Kadıköy İskele Meydanı ve 24 Ocak'ta Ankara'da yapılacak mitinglere çağrı ile sona eren basın açıklaması sırasında "Baskılar bizi yıldıramaz!", "Susma, sustukça sıra sana gelecektir!", "Devlet güdümlü sendikaya hayır!", "Toplu sözleşme hakkımız, grev silahımız!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Yaşasın örgütlü mücadelemiz!", "Adil düzen dediler, emekçiyi ezdiler!", "Yaşasın Tüm Bel-Sen, yaşasın KESK!", "Yaşasın onurlu mücadelemiz!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/İSTANBUL

KESK OCAK AYI EYLEM TAKVİMİNİ AÇIKLADI

1997 yılının son aylarını tabanın da dayatmaları ile eylemlerle kapatan KESK, 98 yılına önceden açıkladığı eylem takvimi ile girdi. Kısmen eleştirilecek yanları olmasına rağmen 11 Aralık iş bırakma eylemi belki de KESK'in bile beklemediği kadar kitlesel geçti. Ani olarak alınmış ve çalışması bile yapılmayan bir eyleme göre gerçekten de başarılı sayılmalıdır. KESK yine tabanın dayatması ile birkaç eylem yapacağını duyurdu. Fakat eylemlerin neden yapıldığı sorusuna verilen yanıt gündemin takip edilmediğinin apaçık göstergesidir. Cezaevlerinde açlık grevleri ölüm sınırına geldiği halde bile hala %30'luk zamlara karşı eylem örgütçülüğü yapılmaktadır. Tabaanın sıkıntısı ise tam da bu nokta ile ilgilidir. Artık her sorun karşısında geleneksel Ankara yürüyüşleri, basın açıklamaları, zamanlı zamansız iş bırakma eylemleri kitleleri çekmemektedir. Daha fazla üye kazanma bahanesiyle maaşların arttırımı mantığı güden bütün sendika ve konfederasyonlar bugün bir tıkanma yaşamaktadırlar. Tabanda bulunan devrimci, yurtsever ve demokrat kamu emekçilerinin dayatması ve hareketlenmesi görülmektedir. Alınan eylem kararları hararetle tartışmalar ve hesap sormaya dönük süreci başlatmıştır. Son 11 Aralık eyleminde

EĞİTİM-SEN'in eyleme sevk olarak katılımı grev kırıcılığı olarak kabul edilmiştir. Çünkü alınan sevkler SES'i zor durumda bırakmıştır. Bu kararın yanlış olduğu tabanda tartışmalara yol açmış olsa bile KESK'in eylemin şekli ve yöntemi konusunda net bir tavır takınmaması böyle bir ikilemi yaratmıştır. KESK bu olayda gerekli eleştiriyi almıştır. Olayın başka yönü ise EĞİTİM-SEN'in reformist politikalarda gelmiş olduğu noktadır.

KESK yine tabanda herhangi bir tartışma ve fikir alma sözkonusu olmadan bazı eylem kararları almıştır.

Bu eylem takvimi:

- 1) %30'luk zamları protesto etmek amacıyla 15 Ocak'ta bordro yakma eylemi,
- 2) Özelleştirme saldırısına karşı, 17 Ocak'ta İzmir'de, 18 Ocak'ta İstanbul'da miting,
- 3) Grevli TİS'li sendikal haklar için

ve sürgün, ceza, baskıları kinamak, çalışma koşullarının düzeltilmesi, ücretlerin insanca yaşama koşullarına uygun olarak verilmesi amacıyla 24 Ocak'ta Ankara yürüyüş ve mitingidir.

11 Aralık iş bırakma eylemine cezalar

Kamu Emekçi Sendikaları Konfederasyonu(KESK), grevsiz, toplu sözleşmesiz sendika yasa taslağını protesto etmek amacıyla, Sultanahmet'te basın açıklaması düzenledi. 500 civarında bir katılımı yapılan eylem oldukça coşkulu geçti. 22 Ocak'ta başlayacak ANKARA yürüyüşü öncesi yapılan bir uyarı eylemi niteliğindedir bu eylem. Aralık eylem takviminin de böyle bir özelliği vardı. 11 Aralık iş bırakma öncesi bir dizi ısınma eylemi yapmıştı kamu emekçileri. Ocak takvimi daha dar ve zayıf olmakla birlikte benzer bir program uygulanmaya çalışılıyor.

Kamu emekçilerinin böylesine tepkisini alan yasa tasarısı ile sendikal faaliyet sınırlandırılıyor. Toplu sözleşme ve grev hakkı engelleniyor. 300 bin kamu emekçisinin sendika üyeliği yasaklanırken, üyelerin sendikayla olan ilişkisi kesilmek isteniyor. Buna yönelik baskı ve sürgünler reva görülüyor. Keyfi şekilde sendika kapatılıyor. Yargı terörü ile en basit muhasebe sorunları üzerinden hapis cezaları verilebilecek.

Gürkan Tekstil'de Tensikat ve Direniş

"Sermaye Mezara!.."

Yusuf Gürkan, Selim Gürkan ve Aleksandro(İzzet) Gürkan'a ait Gürkan Tarım Ürünleri A.Ş. Gürkan Konfeksiyon işçileri sendikalaşma faaliyeti yürüttükleri ve sendikaya üye oldukları için 8 işçi işten atılmışlardı. Yasalara göre sendikaya üyelikten dolayı çıkış verilemeyeceğinden de işi kılıfına uydurmak için "işlerin durgun olduğu" gerekçesi kullanıldı.

8 işçinin fabrika önünde bekleyerek eyleme başlamalarının üzerinden yaklaşık 2 ay geçti. İçerideki işçiler de eylemin başlamasından itibaren üretimi durma noktasına getirmişler, ancak yasalara "aykırı" olduğu gerekçesiyle üretimi tamamen durdurmayı göze alamamışlardır. Gene de, üretimi yavaşlatmaları bile patronu geri adım atma noktasına getirebilmiştir. Yüzyıllardır eylemleri nasıl kırdıkları noktasında uzmanlaşmış asalak sermaye sınıfının bir üyesi İzzet Gürkan işçilerin bugünkü geri konumundan, sendikanın kendine uşaklık yapacağını bilmesinden ve işçi sınıfını yönlendirecek örgütlülüğün olmamasından güç alarak ayak oyunları ile eylemi en karlı bir biçimde kapatmanın yolunu aramaktadır. 9.1.1998 günü paydoştan sonra "işlerin durgun olduğu, alacaklar ile ilgili ihtimamenin postayla yollandığı ve işçilerin yasal haklarını alacağı" yazılı, altında imza bulunmayan bir kağıt asarak fabrikaya kilit vurup çekip gitmiştir. Pazartesi işbaşı yapmak için gelen işçiler

gördükleri karşısında ne yapacaklarını şaşırılmışlar ve aynı patrona ait Venüs Boya işçileriyle birlikte, 60-65 kişi fabrikanın kapısında beklemeye başlamışlardır.

Deri-İş'e haber göndermişler. Sendika gelmiş. Avukatla ve patronla görüşeceğini söylemiş. Noter tespiti, basın açıklaması vb. yaptırmadan, işçilere, kendileri dönene kadar beklemelerini söyleyerek ayrılmışlar.

İzmir'de sınıf mücadelesinin çok durgun olması, işçilerin hiçbirinin daha önce böyle deneyimlerinin olmaması, devrimciler kapalı olmaları ve sendikaya aşırı güvenleri sonucunda ne bir noter tespiti ne de bir basın açıklaması yapılabilmıştır. Noter tespitinin yapılmadığı koşullarda patronun; işyeri açtı, işçiler toplu olarak 3 gün işe gelmediler diyerek 17. maddeden işten atabileceğini, işyerine geldiklerini ispatlamak için tespit ettirmeleri gerektiğini anlattık. Fakat sendikanın; "patron haklarınızı verecek, bunun için tespite ve basın açıklamasına gerek yok, bunu yaparsak yasal haklarınızı daha aşağıdan verir veya süreci uzatır." şeklinde müdahalesiyle işçiler, 3 gündür bu yönlü girişimlerden uzak durmuşlardır. İşçi arkadaşların bilmeleri gereken bir konu da, illa ki herşeyi kendi deneyimleriyle öğrenmek zorunda olmadıklarıdır.

Geçmişte yaşanan deneyimlerden ders çıkarmaları gerekiyor. Bunun için de çok

uzağa gitmeye gerek yok. Daha dün Baştuğ direnişinde de aynı sendika vardı ve oradaki işçilerin kararlılığını ve birbirlerine güvenini kıran patronla "anlaştık, anlaşmak üzereyiz" diyerek süreci uzatmış, işçileri demoralize etmiş, bunu fırsat bilen patron da görüşmelere son vererek "gidin istediğiniz yere başvurun, ben artık sizi çalıştırmam" deyip, eylemin kendi istediği biçimde, işçilere hiçbir taviz vermeden bitmesini sağlamıştır. Deri-İş ise, patronu mahkemeye vermek dışında hiçbir şey yapmamıştır. İşçi sınıfının yanında değil, sermaye sınıfının yanında olduğunu ve olmaya devam edeceğini göstermiştir. Sermaye sınıfının sınıf düşmanı hain sendika bürokratları şunu bilmelidirler ki; sınıfa ihanet hiçbir zaman cezasız kalmayacaktır. Bugünkü verili durumdan güç alarak at oynatabilirler. Ancak işçiler bu eylemlerden gereken dersleri çıkaracaklar, bu eylemler içinde yetişecekler, sınıf kinlerini kuşanarak komünist işçi partisinin kızıl bayrağı altında, "Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm!" şiarıyla sermaye sınıfını ve onun işbirlikçisi uşağı hain sendika bürokratlarını ait olduğu yere, tarihe gömeceklerdir.

Komünist İşçi Partisinin
Kızıl Bayrağı Altına!

KESK'in Bordro Eylemi

KESK sendika yasa taslağını protesto etmek için 15 Ocak Perşembe günü, Sultanahmet'te bir basın açıklaması düzenlendi. Yaklaşık 500 kişinin katılımıyla yapılan eylem oldukça coşkulu geçti. 22 Ocak'ta başlayacak Ankara yürüyüşü öncesi yapılan bir uyarı eylemi niteliğindedir. Aralık eylem takviminde de benzer bir program izleyen hareket, 11 Aralık iş bırakma eylemiyle bu süreci doruğa ulaştırmıştı.

Yasa tasarısı ile sendikal faaliyet sonuçlandırılıyor. Toplu sözleşme ve grev hakkı engelleniyor. 300 bin kamu emekçisinin sendika üyeliği yasaklanırken üyelerin sendikayla olan ilişkisi de kesilmek isteniyor. Buna yönelik baskı ve sürgünler gündeme sokuluyor. Keyfi şekilde sendika kapatılabiliyor. Yargı terörü ile de en basit muhasebe sorunları üzerinden hapis cezaları verilebilecek.

Tüm bu baskılar sıkışan düzenin işçi emekçilere verebileceği hiçbir sosyal hakkın kalmadığını gösteriyor. Ancak kamu çalışanları 11 Aralık'ta görüldüğü gibi üretimden gelen gücünü kullanınca devleti zorlayabileceğini gösteriyor. Bunun üzerine devlet soruşturmaları devreye sokmak zorunda kaldı.

Sultanahmet protestosu ise bütünüyle devlet taviz vermedikçe emekçilerin eylemlerini yükselteceğini gösterdi. %30 zamlı kötü yaşam koşullarını dayatan devletin verdiği bordrolar yakıldı. Bu saldırıların ifadesi olan yasa tasarısı da yakıldı. Yapılan konuşmalarda 22 Aralık'ta başlayacak Ankara Yürüyüşü süreci anlatılırken, devlet taviz vermezse 11 Aralık'ı aşan eylemlerin yapılacağı vurgulandı.

Basın açıklamasında ayrıca, cezaevlerinde hücre sistemine geçiş, öğrencilere yapılan baskılar ve yükseltile faşist terör, muhalif basına yönelik baskılar, tensikatlar vb. saldırıların yanıtsız kalmayacağı ifade edildi.

Eylem bittikten sonra, basına yapılan saldırıları kınamak için Emek ve Gündem gazeteleri ziyaret edildi.

Eyleme, "Çeteler mecliste, öğrenciler hapiste!" sloganıyla gelen öğrencilerin belli bir katılımı vardı. Ayrıca, "Brandi işçisi yalnız değildir!" sloganıyla karşılanan Brandi direnişçileri, sınıf dayanışmasının anlamlı bir tavrını sergiliyorlardı eyleme katılımlarıyla.

Bu katılımlar dışında eylemde, zindanlarla ilgili Ekim kuşlaması yapıldı.

Eylemin belli başlı sloganları ise şunlardı:

"Emekçiyiz, Haklıyız, Kazanacağız!"; "Savaş Değil, Emekçiye Bütçe!"; "Baskılar Sürgünler Bizi Yıldırılmaz!"; "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek!"; "Toplu Sözleşme Hakkımız, Grev Silahımız!"; "%'lik Zam Değil, Toplu Sözleşme!"; "Sadaka Değil, Toplu Sözleşme!"; "Devlet Güdümlü Sendikaya Hayır!"; "Yaşasın Grev, Yaşasın Toplu Sözleşme!"

Kamu Emekçilerine Sendikal Saldırı

Kamu emekçilerinin yıllarca büyük mücadeleler sonucu elde ettikleri bazı haklar sermaye düzeninin tıkanmasıyla tek tek ellerinden alınmaya başlandı. Bu sosyal hakların gaspedilmesi sadece Türkiye'ye özgü bir durum değildir. Birçok gelişmiş kapitalist ülke de, yaşanan buhranlar neticesinde kan bulma ihtiyacı ile sosyal hakların kısıtlanması yolunu tercih etmişlerdir. Almanya, İngiltere bunlardan birkaçı sadece.

Türkiye'de ise durum biraz daha farklılık göstermektedir. Gelişmiş ülkelerdeki birçok haklar için başta işçi sınıfı olmak üzere devlet dairelerinde çalışan memurlar ise daha yeni yeni bazı haklarını elde etmeye başladılar. Kuşkusuz bu hakların kazanılması mücadele, fedakarlık, kararlılıkla mümkün olmuştur. Fakat sermaye sınıfı gelinen noktada "sınıfın da dağılık olmasından yararlanarak" kaşıklı vermiş olduğunu kepçe ile almaya başlamıştır. Özelleştirme saldırısı ile kamu emekçilerinin servis, kreş, çalışma saatleri vb. birçok hakkına el koymuştur. Buna karşılık kamu emekçilerinden birkaç kitlesel eylemin dışında tutarlı bir yanıt gelmemiştir. Yapılan eylemler kitlesel ve ses getirici olmasına rağmen günü kurtarmaya yönelik politikalarla boğulmuştur. Çünkü eylemler sistemlilikten ve neyi hedeflediğini bilmekten çok uzaktır. Ve sonuçta sendikal reformizm ile iş emekçi özgürlük içine hapsolunmaktadır.

Politik muhtevadan uzak, sadece maaş zamları peşinden koşanlar bugün yaşanan bu sendikal tıkanma ve buhranın da mimarlarıdır. Sendikal tıkanma diyorum çünkü sendikalar süreci değil politik çerçeveden, sendikal çerçeveden dahi izleyememekte ve buna karşılık da tabanına, üyesine sahip olamaktadır. En son Eğitim-Sen, SES Diyarbakır ve Urfa şubelerinin kapatılmasına karşılık ne bu sendikalardan ne de KESK'ten, birkaç basın açıklaması dışında ciddi bir ses duyulmamıştır. Yine faşist saldırılar ile hayatını kaybedenler ve yaralanmalar olmasına rağmen sendikalarda bir kıpırdanma olmamıştır. Bütün bunların yanında en önemlisi de Refah-yol döneminde gündeme getirilen ve Yılmaz Hükümeti ile belki de yasallaşacak olan "Kamu Görevlileri Sendikalar Kanunu"na şu ana değin ciddi bir tepkinin gelmemiş olmasıdır. Oysa bu kanunun yasallaşması demek kamu emekçilerinin sendikal kıskak ile kontrol edilmesi, yıllarca verilen mücadelenin boşa çıkartılması demektir.

Kamu görevlileri sendikalar kanunu yasa tasarısı

Kamu emekçilerinin verdikleri Grevli TİS'li sendikal mücadelelerinin anayasada yeri olmadığını söyleyerek yıllarca memurun sendika kuramayacağını ve herhangi bir sendikaya, derneğe üye olamayacağını, bunun anayasal suç olduğunu, bu nedenle memurların politika

yapamayacaklarını söylediler. Doğal olarak sözde bu suçu işleyen birçok memura, sendikalara ve sendika yöneticilerine cezalar verdiler. Oysa bugün kendi elleriyle sendikalar kurmaya, hatta bunu örnek göstererek, Türkiye'nin ne kadar geri kaldığına parmak basmaktadırlar. Kuşkusuz kamu emekçilerinin istediği sendika ile onların vereceği sendikalar arasında dağlar kadar fark bulunması kaçınılmazdır. Yasa tasarısına şöyle bir gözetmek bile yeterli olacaktır.

MADDE 1 Amaç: Kamu görevlilerinin ekonomik sosyal, kültürel ve mesleki hak ve menfaatlerinin korunması amaçlanmaktadır.

Kamu emekçilerinin sadece ekonomik ve sosyal hakları yer almıştır. Ne grev hakkı, ne TİS'ten bahsedilmemektedir.

MADDE 6: Kuruluş işlemleri: Sendika kurucusu olmak için 2 yıldan beri çalışır olmak gerekmektedir.

MADDE 10: Genel Kurullar'ın toplanma zamanı ve karar yeter sayısı: Genel kurullarını zamanında yapamayanlar yönetimden çekileceklerdir. Bu şekilde Genel Kurullar'ın nasıl yapılacağını belirlenmesi ILO Sözleşmesi'ne aykırıdır.

MADDE 15: Sendika üyesi olamayacaklar: Sendikalara üyelik askeri işyerlerinde çalışan, müfettiş, emniyet görevlileri, ceza infaz kurumunda çalışanlara yasaklanmaktadır. Böylece ASİM-SEN'in kapatılması yasal zemine oturtulacak ve TİM-YARGI-SEN'de örgütlü birçok memur sendikal haktan mahrum kalacaktır.

MADDE 20: Sendika ve konfederasyonların yetki ve faaliyetleri: Faaliyetler verimlilik araştırmaları yapmaya, mesleki ve kültürel nitelikli kurslar düzenlemeye, spor alanları, kitaplık, kreş ve yardım sandıkları düzenlemeye indirgenmiştir.

MADDE 24: İşyeri sendika temsilcileri: Bir işyerinde temsilci seçilmek için o kurumun yer aldığı hizmet kolunda çalışan kamu görevlilerinin yarısından fazlasını üye kaydetmiş olmak gerekmektedir. Ayrıca 51 kişiden daha az çalışanın olduğu işyerinde temsilci seçilmemektedir. İşyerlerinde sürmekte olan sendikal düşünülmektedir. Mesela bir kurumda

48 üye bulunuyorsa orada temsilci seçilemeyecektir. Yani küçük işyerleri bundan epeyce bir zarar görecektir.

MADDE 26: Üyelik ödentisi: Üyelik ödentisi kesmek için o hizmet kolunda çalışanlardan en az yüzde 10'unu örgütlemiş olmak gerekmektedir. Sendikalara ekonomik anlamda ceza vermek, onları mali kaynaklardan ederek kapatılmaya itecek bir maddedir.

MADDE 28: İdari mali denetim: İdari ve mali denetim devletin kurumlarına bırakılmaktadır. Esas olarak denetim üyelerce yapılmalıdır.

MADDE 29: Toplu görüşmenin kapsamı ve süresi: Yalnızca ekonomik talepler doğrultusunda görüşmeler getirilmektedir.

MADDE 39: Kapatma: Devletin ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğü, devletin bir kişi veya zümre tarafından yönetilmesini veya sosyal bir sınıfın diğer bir sosyal sınıflar üzerinde egemenliğinin sağlamak gibi faaliyetler güden sendika ve konfederasyonlar Cumhuriyet Başsavcısı'nın istemi üzerine iş davalarına bakmakla görevli mahalli mahkeme kararı ile kapatılır. Ayrıca dava sürerken yargılamanın her safhasında talep üzerine sendika veya konfederasyonların faaliyetleri durdurulabilir.

MADDE 40: Ceza Hükümleri: Cumhuriyetin niteliklerine ve demokratik esaslara aykırı faaliyette ve siyasi partilerin içinde yer alanlar, ad ve rumuzlarını kullananlar 1 yıla kadar hapis cezası alacaklardır.

Sermaye sınıfı bu yasa taslağı ile gaspetmeye başladığı hakları "sendikal hakkı" vereceği yalanıyla devam ettirecektir. Biz kamu emekçilerine düşen ise bu planı bozmak, taslağı bu haliyle kendi işyerlerimizde konuşmak, eleştirmektir. Kapıkulu olma zihniyetinden sıyrılmış hakkını arayan ve alan bir mücadele zihniyetine koşmalıyız. Yürütülen bu açık savaşa "Birleşerek, ortak hareket" ederek yanıt verebiliriz. Bizler şekil olarak sendika süsü verilmiş, devletin resmi organlarından biri olacak, yıllarca kazanılan hakları bir çırpıda silip atacak, Grev hakkı tanımayacak, siyasal taleplerimizi görmezden gelecek bu sendika yasa tasarısına karşı çıkmalı ve taleplerimizi dayatmalıyız.

Yaşasın Grevli-TİS'li Sendikal Mücadelemiz!

Çocuk sömürüsüne son verecek olan burjuva hümanizması değil, sosyalizmdir!

"Güzel Günler Göreceğiz Çocuklar"

Soğuk bir kış günü, bir köşe başında boyacılık ya da işportacılık yapan bir çocuk gördüğümüzde, ilkin yüreğimiz şöyle "cız" eder. Sonra çoğumuz, bu yaşta bir çocuğu, kış kıyamet demeden çalışmaya gönderen ana-babasına küfür dağarcığımızdan mükellef bir demet sunarız. Ama hiç, o ana-babanın duygularını, çocuğunu yüreği kan ağlayarak çalışmaya göndermiş olabileceğini aklımıza bile getirmeyiz. Dahası, çocuğun anasının babasının yaşıyıp yaşamadığını bile bilmeyiz.

Yolumuza devam ettiğimizde başka bir köşede, başka çalışan bir çocuğu, diğerinde başka birini görürüz. O sırada on yaşında bir çocuk güçlükle taşıdığı tepside, tamircide çalışan bir yaşına çay götürüyordur. Adımları hızlıdır. Çünkü bilir onun da en az kendisi kadar üşüdüğünü. Caddede ise dokuz on yaşlarında üç dört çocuk, duran arabaların camlarını silmeye çalışıyordur. Hemen caddenin üstündeki üst geçitte ise kaçak sigara ya da benzeri bir şeyler satan çocukların sesleri gelir kulağımıza. Az ötede başka bir yerde tiner çeken çocukların kendinden geçişlerine, esrik hareketlerine takılır gözlerimiz. O kadar çoktur ki çalışan, sefalet içinde yüzen çocuk sayısı, hangi birinin anasına babasına söveceğimizi şaşırtır. Aynı zamanda sorunun daha temelli olduğunu hissetmeye başlarız, nihayet. Sorun tümüyle sistem sorunudur. Kapitalist sömürü mekanizmasının çocuklara biçtiği rol oynanıyordur köşe başlarında, dram tadında.

Kapitalizm daha -kendisinin bir anlamda çocukluk dönemi olan- serbest rekabetçi döneminde iken çocuk işgücünü "keşfetti". Dokuz on yaşlarında çocukların ölümüne gönderilir gibi madenlere gönderilmesi kapitalist için tek şey ifade ediyordu: Daha fazla artı-değer, daha fazla kar.

Sermaye önce kadının işgücünü keşfetti. Kadın işgücü daha az ücret, daha fazla artı-değer anlamına geliyordu. Zamanla çocuk işgücüne el attı. Çok düşük bir ücret karşılığında, neredeyse bir yetişkine yaptırdığı işi çocuğa yaptırabiliyordu. Üstelik kadın ve çocuk işgücünün yaygın kullanımı yedek sanayi (işsizler) ordusunu büyütüyor, ücretlerin daha aşağıya çekilmesini sağlıyordu. Böylece kapitalistin karı iki yönden artıyordu.

Hal böyle olunca sermaye sınıfı serbest rekabetçi dönemden tekeli döneme geçmesine ve teknolojinin peyce ilerlemiş olmasına rağmen, çocuk işgücünü sömürmeye devam etmektedir. Sözümona çocuk işgücü kullanılmaması yasaklayan yasalar ise birer espri malzemesi olmaktan öteye geçmemektedir.

Türkiye'de çocuk işgücü sömürüsü

Yazının başında gözümüzde canlandırmakta pek de zorlanmadığımız tablo, Türkiye'yi yansıtmaktaydı. Yani hiç rakama başvurmadan, çevremizde şöyle

kısa bir gezinti yaparak bile, çocuk işgücü sömürüsünün ne denli yaygın olduğunu, kör olsak bile görebiliriz.

Yine de bunu bir kaç rakamla desteklemekte yarar var:

DİE'nin geçtiğimiz yıl yaptığı bir araştırma 6-14 yaş arasındaki çocukların %30'unun çalıştığını ortaya çıkarmıştır. Bu oran, Türkiye'deki toplam istihdamın %5'ini oluşturuyor.

Bir önceki nüfus sayımının verilerine göre, ülke nüfusunun yaklaşık %20'sini 5-15 yaş grubu çocuklar oluşturuyor. Yani 11.889.000. Bunun 3.848.000'i çeşitli işkollarında çalışıyor: Kentte çalışan çocukların %40'ı imalat, %25.5'i hizmet sektöründe, %22.4'ü de ticari işlerde çalışırken; kırsalda, %91.9'u tarımda, %4'ü imalat, %3'ü ise hizmet sektöründe çalışmakta, çalıştırılmaktadır.

Bunlar resmi veriler ve söylemeye gerek yok ki gerçeğin tamamını yansıtmıyorlar. Gerçek durum daha vahim.

Dünyada çocuk işgücü sömürüsü

Dünyada genel durum Türkiye'dekinden hiç de farklı değil. Dünya nüfusunun yaklaşık iki milyarını çocuklar oluşturuyor. Bunun 200 milyonu ise çalışıyor. Sadece Hindistan'da resmi verilere göre 17.5 milyon çocuk çalışıyor. Farklı kaynaklar ise bu rakamın 60 milyon olduğunu ifade ediyor. Hindistan'ın başka bir özelliği ise 13 yaşında çocukların patlayıcı madde imalatında çalıştırılıyor olmasıdır.

Meksika'da ise 16 yaşın altında çocuklar tehlikeli işlerde, Kolombiya'da 8-9 yaşlarında çocuklar madenlerde çalıştırılıyor. Güneydoğu Asya'da, Tayvan, Filipinler, Malezya gibi ülkelerde ise çocuk bedenleri fuhuş sektöründe sapık arzuların tatminine sunuluyor. Bu, öylesine iğrenç bir durumdur ki, kusmak bile tiksintiyi gideremiyor. 12, hatta daha küçük yaşta çocuklar hayatta kalabilmek için yalnızca emeklerini değil, çocuk bedenlerini de meta gibi satmak zorundadır. Ya da fuhuş sektörünün aşağılık kapitalistleri tarafından buna zorlanmaktadır. Nereden bakarsanız bakın karşınıza kapitalizm çıkacaktır. Ve burada sadece çocuklar değil, insanlık kirlenmektedir. Bu kirliliği temizleyecek tek şey ise devrimdir, sosyalizmdir. Gerek Türkiye, gerekse dünya geneli için verdiğimiz rakamlar sorunun bir yönünü, öyle ki pembe yönünü ele veriyor sadece. Çocukların çalışma koşullarını ele aldığımızda, sorunun asıl vahameti ortaya çıkmaktadır.

Sigorta vb. gibi iş güvencesi yoktur kesinlikle çocuğun. İşveren iş kazasında ölen çocuğun, en çok cenazesini kaldırır, sakat kalırsa bu "yardımı" bile göremez çocuk. Günde 10-12 saat, dayak, küfür ve cinsel taciz eşliğinde çalıştırılmaktadır. Kısacası çocuk işgücü sömürüsü söz konusu olduğunda, kapitalistin kar için ne denli iğrençlikler yapacağı ne denli açgözlü olduğu ortaya çıkmaktadır. Kapitalistlerin çocuklar için söylediği

hamasi sözler ise, kendi ikiyüzlülüklerinin teminatıdır. Çocukların sorunları, sadece çalıştırılmaları değil. Sağlık ve beslenme sorunları doğrudan yaşamlarına kastediyor. Dünya çocuk nüfusunun %10'undan fazlası yeterince beslenememekten kaynaklı hastalıklardan ölüyor. Tedavi edilebilir hastalıklardan ölen çocukların sayısı ise 13 milyon üzerinde. 5 yaşında olup açlıktan ölen 12 milyon üzerinde çocuk var. 110 milyon çocuk ise temel eğitim olanaklarına bile sahip değil.

Bu denli yüksek açlık üzerine rakamlar karşısında, dünya gıda olanaklarının eridiğini, gerilediğini düşünebiliriz pekala. Ama gerçek hiç de öyle değil. 1950'lerden bu yana hektar başına buğday verimi ortalama 90 kental artarken, bir ineğin alınan süt miktarı 3 ila 5 kat artmış durumda. Sermayenin kar hırsıyla doğayı katletmesine, savaşlar çıkarmasına, silah üretimi çılgınlığına rağmen bu artış gerçekleşmiştir. Elbette bu artış da yine sermayenin doymak bilmez midesine iniyor, ya da fahiş fiyatla satmak için silolarda, depolarda çürütülüyor.

Nazım Hikmet'in düşü sosyalizmde gerçekleşir

Yıllar önce Nazım "Güneşli günler göreceğiz çocuklar" demişti. Onun bu özlüm dolu öngörüsü hala yakıcılığını koruyor. Çünkü hala kapitalizmi yere çalmış değiliz.

Çocuklar için güzel günler düşünse sadece komünistler, devrimciler özlüm duymuyor. Ufku burjuva hümanizmini geçmeyen dürist, iyi niyetli insanlar da aynı özlemi duyuyor. Bu özlemle harekete geçen dünyanın birçok ülkesindeki çocuk örgütleri 17 Ocak'ta Filipinler'de bir yürüyüş başlatacaklar. Yürüyüş yaklaşık 6 ay sürecek ve Cenevre'de Uluslararası Çalışma Örgütü ILO'da sona erecek. Yürüyüşe önderliği ise, çocuk işgücü sömürüsünün en yaygın yaşandığı Hindistan'da Çocuk Köleliğine Karşı Güney Asya Birliği adlı bir örgüt üstleniyor.

Yürüyüş çocuk işçi çalıştırılmasını protesto amacıyla gerçekleştirilecek. Çocuk işçi çalıştıran ülkeleri boykot etme, bunu yaygınlaştırma gibi bir amaçları var. Fakat iyi niyetli bir girişim olsa da, ufku burjuva hümanizmini aşmadığı için çözüm olma, kalıcı sonuçlar elde etme şansı pek yüksek değil. Ama yine de, dünya devrimcileri ve komünistleri bu yürüyüşün ortaya çıkaracağı olanakları son kertesine kadar değerlendirmesini bilmeli.

Söz konusu yürüyüş hedeflerine ulaşsa bile, elde edeceği azami sonuç bazı ülkelerde çocuk işçi çalıştırılmasını engelleyen yasalar çıkarttırılması olabilir. Ki bunun da fiiliyatta pek bir önemi yok. Yasalar sermaye sınıfı söz konusu olduğunda pekala çiğnenebilir oluyor. Kaldı ki, bir an için çocukların çalıştırılması yasaklansa ve buna uyulsa ne olur? Çocuklar çalıştırılmıyor. Bangladeş'te buna benzer bir yasa uygulamaya

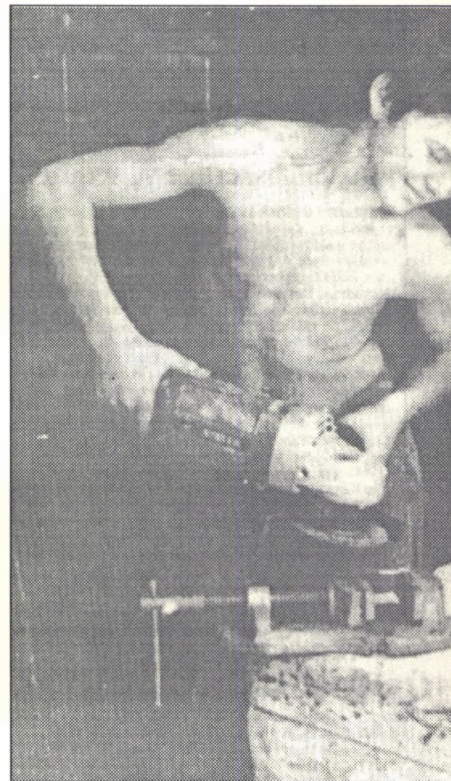
geçirildiğinde işten çıkarılan 60 bin çocuğun sokağa dökülüp hırsızlık ve dilencilik yaptığı gözlenmiştir.

Çok uzağa gitmeye gerek yok, tamircide çalışan çocuk, böylesi bir yasa sonucu işten çıkarılsa, gidip başka bir yerde iş arayacaktır. Bulamazsa para kazanmanın farklı yollarına başvuracaktır. Ya da açlıktan ölecektir.

Demek ki temelli sorun çocuğun çalıştırılması değil, ama onu çalışmak zorunda bırakan koşullardır. Kapitalist sömürü mekanizmasının artı-değer sömürüsü üzerine kurulu işleyişi hazırlıyor bu koşulları ve hergün yeniden yeniden katmerlendirerek üretiyor.

Kaynak kapitalizmdir. Öyleyse bu sefaletin kaynağını kurutmak elzem oluyor. Bunun da tek yolu var: Devrim ve sosyalizm. Çocuklar ancak sosyalizmde güneşli güzel günler görebilir. Çünkü sosyalizmde üç-beş kapitalistin kar hırsı için değil, toplum için üretim gerçekleşecektir. Çocukların geleceği de, yaşadığı günü de sosyalizmde garanti altındadır. Sosyalizmin kötü kopyaları olan revizyonist ülkelerde bile çocukların eğitimi devlet güvencesi altındaydı. Bugün Küba'da durum böyledir. Emperyalist kısıp, ambargoya rağmen, genel olarak yaşam düzeyi zorunlu olarak düşük olduğu halde, Küba'da açlıktan ölen çocuk yok gibidir. Olsaydı emperyalistler bunun anti-propagandasını yapmaktan büyük bir zevk duyardı herhalde.

"Ya barbarlık ya sosyalizm!" şiarındaki ikilem yaşamın her alanında kendini dayatıyor. İşçi sınıfının üyesi ana-babalar komünist işçi partisinin kurmaylığında gücünü birleştirip, sosyalizm için mücadele vererek, kapitalist sistemi tarihin çöplüğüne gömmelidir. Aksi takdirde, tercihini barbarlıktan yana yapmış olacağından, kendi çocuklarını ya bir hastalık ya bir iş kazası, ya da savaşlar sonucu toprağa gömecektir.

ENERJİDE ÖZELLEŞTİRME

Kapitalizm 1970'lerden beri girdiği bunalımı atlatabiliyor ve sürekli geçici önlemlerle durumunu idare etmeye çalışıyor. Mevcut pazarların tükenmesi, yeni pazarların yaratılamaması ve kar oranlarının düşmesi sermayeyi farklı çözüm yolları aramaya itiyor. Bu çözümlerin en revaçta olanı ise, işçi ve emekçilere yönelik bir saldırı olan, özelleştirme.

Özelleştirme ile kapitalistler, bulundukları sektörde tekel durumunda olan karlı büyük işletmeleri alarak bir yandan kendilerine yeni pazarlar açmış oluyorlar, bir yandan da devletlerini sosyal haklar ve yüksek ücret yükünden kurtarmış oluyorlar. Eş zamanlı olarak, bugüne kadar kamu hizmeti olarak tanımlanan eğitim, sağlık gibi alanları da özelleştirerek yeni ticari sektörler, demek oluyor ki pazarlar yaratmış oluyorlar.

Dünya emperyalist sistemine bağlı olan Türkiye de aynı şekilde 70'lerden itibaren özelleştirmeyi tartışmaya başladı. Emperyalist krizin de etkileriyle ulusal ekonomide meydana gelen tıkanmanın derinleşmesi ile gündeme gelen 80 darbesi özelleştirme için cesaret verici bir ortam hazırladı. Sermayenin aynı dönemde, ucuz işgücünden de faydalanarak dış pazarlara açılabilmesi de özelleştirme saldırısını daha yavaş (yani daha ihtiyatlı) gerçekleştirmesine olanak sağladı. Uzun bir dönem, saldırının teknik ve yasal alt yapısının hazırlanması ile geçti. Buna bir yandan da ideolojik saldırı eşlik etti. Gazeteler, televizyonlar, sürekli çalışmayıp maaş alan işçilerden, zarar eden-batan KİT'lerden bahseder hale geldi. Devletin verdiği açığın kaynağı kitler olarak gösterildi. Dışpazarların daralmasıyla bu pazarların krizi hafifletici niteliklerini kaybetmeleri ve işçi sınıfının yeniden mücadeleye başlayarak ücretleri yükseltmede gösterdiği kısmi başarı özelleştirme saldırısını, bu sefer pratik ve hızlı bir süreç olarak sermayenin gündemine getirdi.

Enerji sektörü

Sermayenin özelleştirme saldırısında önem verdiği sektörlerden birisi de enerji sektörü olmuştur. Bu sektörün ülke ekonomisi açısından taşıdığı stratejik önem açıktır. Tüm sanayilerin en temel girdilerinden birisidir enerji. Bu sektörde söz sahibi olmak, diğer tüm sanayilerde fiyatların belirlenmesinden üretimin sürüp, sürmemesine kadar bir çok konuda belirleyici bir tekel gücüne sahip olmak demektir. Bu gücün de sağladığı olanakla enerji sektörü karlılığın çok yüksek olduğu bir sektör haline gelmiştir. Bu da sermayenin iştahını kabartmakta, enerjide özelleştirmeyi hızla hayata geçirmesi için önemli bir etken olmaktadır.

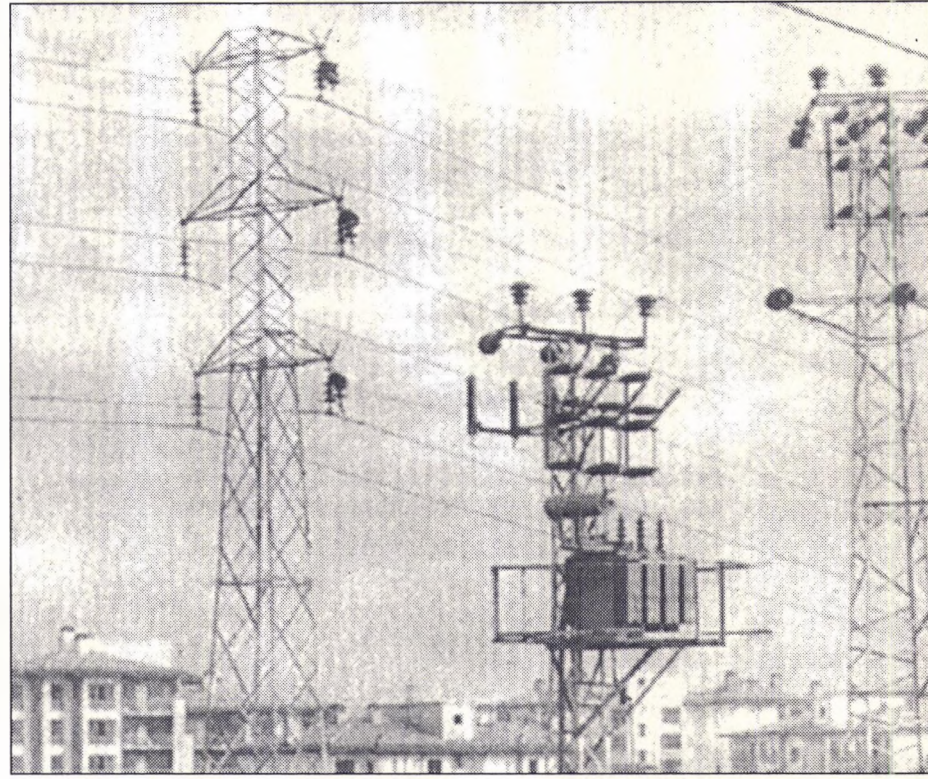
Enerji sektöründeki karın ve talanın boyutlarını görmek için iki örneğe

bakabiliriz. İlk olarak TEDAŞ'ın '97 yılını 148 trilyon, TEAŞ'ın ise 11 trilyon TL karla kapattığı biliniyor. Şu dönemde TEDAŞ'ın büyük bir kısmının tekellere peşkeş çekildiği de bilinen başka bir gerçek. TEDAŞ'ın işletme hakkını devrettiği bütün işletmelerin (7) yıllık karı 1.3 milyar dolardır (260 trilyon TL). 30 yıllık devir bedeli ise 2.7 milyar dolardır (540 trilyon TL). 30 yılda 1.5 katrilyon TL kar edeceği öngörülen bu işletmeler 310 trilyona özelleştiriliyor.(1) Rakamlar incelendiğinde devir bedellerinin karı karşılama oranının sadece %8 olduğu görülüyor. Yani buraları ele geçiren sermaye grupları özelleştirme bedelini elde edecekleri karın sadece %8'i ile ödemiş oluyorlar. İkinci olarak, Yatağan Termik Santrali'nde ise üretilen enerji, meskenlere satıldığında 59.5 trilyon, işyeri-ticarethanelere sattığında 71.1 trilyon yıllık kar sağlıyor. Santralin 20 yıllık devir bedeli ise 160 milyon dolar (32 trilyon TL). Benzer rakamlar diğer santraller için de geçerlidir.

Sermaye doğal olarak bu dev gibi karlı işletmelere gözünü dikmiş durumda ve Muğla'daki üç termik santrali hızla özelleştirmeye çalışmakta. Santrallerin durumu ise şöyle. Yatağan Termik Santrali'nde 3 ünite bulunuyor ve yıllık enerji üretimi 3 milyar kwh. Enerjinin maliyeti (1 kwh) 549 TL. Satışı; sanayide 19.392, işyeri-ticarethanelerde 24.254, meskenlerde 13.959 TL. Santralin maliyeti 950 milyon dolar iken 20 yıllık işletme hakkı devir bedeli 160 milyon dolar. İşletmede 860'ı işçi olmak üzere toplam 950 kişi çalışıyor. Yeniköy T. S.'inde 2 ünite bulunuyor ve yıllık üretimi 2 milyar kwh. Enerjinin maliyeti (1 kwh) 3.795 TL. enerji satış fiyatı ise Yatağan'la aynı. Santralin maliyeti 650 milyon dolar iken 20 yıllık işletme devir bedeli 100 milyon dolar. İşletmede 561'i işçi olmak üzere toplam 610 kişi çalışıyor. Kemerköy T. S.'inde ise 3 ünite bulunuyor fakat kömür yetersizliğinden tek ünite çalışıyor ve yıllık üretim 1 milyar kwh. Enerjinin maliyeti (1 kwh) 4.085 TL, enerji satış fiyatı diğer santrallerle aynı. Santralin maliyeti 1 milyar dolar, 20 yıllık devir bedeli ise 150 milyon dolar. İşletmede 191'i işçi olmak üzere toplam 208 kişi çalışıyor.(2)

Özelleştirmeye karşı direniş

Özelleştirmeye karşı direniş örgütlemeye çalışan işçiler ise Aralık'tan itibaren mücadelelerini sürdürüyorlar. Tes-İş'e bağlı işçiler 1 Aralık'tan 4 Aralık'a kadar dilekçe eylemi yaptılar. Aynı hafta Tes-İş ve T.Maden-İş işçileri ortak işyeri toplantısı yaptılar. Bu arada gerçekleşen Türk-İş Başkanlar Kurulu eylem programı bekleyen işçileri her zamanki gibi hayal kırıklığına uğrattı. Tabi Tes-İş de bunu bahane ederek eylem programı oluşturmadı. 6 Aralık'ta düzenlenen T.Maden-İş üyeleri ikinci ortak

toplantılarını 2200 kişilik bir katılımı yaptılar. Bu toplantılara katılan DSP'li milletvekili Mümtaz Soysal da özelleştirme değil özerkleştirme diyerek işçilerin kafasını bulandırmaya çalıştı. Kendi partisi hükümetken özelleştirmeye karşı çıkıyor gözükmesi ilginç. Eğer bu kadar özelleştirme karşıtı ise partisinden ayrılınsın. Ama daha da ilginç sendikacıların özelleştirme hükümetini kuran partilerin milletvekillerine siyasi şov yapmalarına ve işçilerin kafasını bulandırmaya çalışmalarına izin vermesidir. Bundan dört gün sonra 10 Aralık'ta santralleri alacak dörtlü konsorsiyumun (Bayındır Holding, Mimag, Pasificorp, National Power) temsilcileri gizlice santrallere giriyorlar. Fakat işçiler bunu öğrenip kapıları tutuyorlar. Şirket temsilcileri uzun süre santralden çıkamıyor. Sonunda jandarmanın da yardımıyla gizlice çıkabiliyorlar. Devlet her zamanki gibi işçilere karşı patronların yanında olduğunu gösteriyor ve bir işyeri temsilcisini gözaltına alıyor. Bir gün sonra Soma ve Çayırhan işçileri de üretimi durdurup Muğla'daki işçilere katılıyorlar. Üretim durdurulduktan sonra gösteri yapılıyor. Maden işçileri de destek olarak iş bırakıyor. Bunun üzerine T.Maden-İş eylem kararı aldığını açıklamak zorunda kalıyor. Fakat tarih belirtmiyor ve bir eylem gerçekleştirmiyor. İşçilerin yaptıkları eylemlerden dolayı Türk-İş Başkanlar Kurulu ve Bölge Toplantıları'nın ilki Yatağan'da yapılmak zorunda kalıyor. Böylece işçilere "sizinle birlikteyiz" mesajı verip eylemsiz bir "mücadele" hattını daha rahat hayata geçirebilmek amaçlanıyor.

Toplantı öncesinde 1000 kadar işçi "Termik Santraller Satılamaz" pankartı arkasında yürüye geçti. Yatağan, Yeniköy, Kemerköy santrallerinden işçilerle birleştiler. İşçiler buradan,

TÜRK-İŞ Başkanlar Kurulu'nun yapılacağı sosyal tesislere doğru yürüyüşe geçtiler. Yürüyüş esnasında "Şalter İnecek IMF/Hükümet Gidecek!", "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız!" sloganları atıldı. Bir çok siyasi parti vb. kurum için toplantı başlamadan yer ayrılmışken çok sayıda işçi yer yok bahanesiyle toplantıya alınmadı. Daha toplantı başlamadan sürekli "ŞALTER İNECEK BU İŞ BİTECEK!" sloganı atılmaya başlanmıştı ve toplantı boyunca da atılan bu slogan eylem özlemini ifade ediyordu. İşçiler grev istemlerini sürekli Bayram Meral'in konuşmasını "Şalter inneli başkan" diye keserek gösterdiler. Türk-İş Başkanı ise "hele dur ona da sıra gelecek" diyerek işçilerin eylem taleplerini geçiştirdi, patron adamı olduğunu bir kere daha gösterdi. Ayrıca bu sendika ağası, mücadele çizgisi olarak işçi eylemlerinin yerine siyasi parti ziyaretleri, siyasilerle görüşmeler, sorunun meclise taşınması gibi öneriler getirerek işçileri eylemsizliğe çağırdı ve yine patronların çıkarlarını savundu. Toplantıya katılanlardan birisi olan DSP Milletvekili Mümtaz Soysal, iktidar partisi üyesi olmasına rağmen özelleştirmeye karşı olduğunu söyleyebilme yüzüzlüğünü gösterdi. Sendika bürokratu B.Meral de ısrarla parlamentoya kendi adınının göndermeniz gerekir diyerek, bir yandan çözümüz burjuva partilere ve kurumlara havale ederken bir yandan da siyasi geleceği için zemin hazırlamaya

1-TEDAŞ'ın özelleştirdiği işletme bölgeleri ve bedelleri: İstanbul Trakya Yakası elektrik dağıtımı 500 milyon, Ankara-Kırıkkale 175 milyon dolar, Bursa-Yalova bölgesi 165 milyon dolar, İzmir Manisa bölgesi 300 milyon dolar, Tekirdağ-Kırklareli-Edirne bölgesi 145 milyon dolar, Denizli-Aydın-Muğla 110 milyon dolar, Kocaeli-Gebze 115 milyon dolara, 30 yıllığına devrediliyor. 2-Enerji maliyetleri ve satış fiyatları '97 yılına aittir.

çalıştı. Sonuç itibarıyla işçiler toplantıdan üretimin durdurulması kararının çıkmasını beklerken, bürokratlar tarihleri, içerikleri, katılımcıları belirsiz miting ve parti ziyaretleri kararı aldılar. Bu mitinglerin de(gerçekleşirse şayet), büyük oranda tepki boşaltmaya yönelik olacağı bugünden bellidir.

Takvimler 30 Aralık'ı gösterdiğinde ise Muğla'daki santral işçilerine sınırlı da olsa işçi sınıfının diğer bölüklerinden destek gelmeye başladı. İstanbul İşçi Sendikaları Şubeler Platformu (İSSP) Muğla'daki işçilere destek olarak 2 saatlik iş bırakma eylemi yaptı. Fakat eyleme katılan işyerleri düşünüldüğünde eylem sembolik bir desteğin ötesine geçemedi. İş bırakan sendikalar; Yol-İş İst. 1 No'lu Şube, Haber-İş İst. 1 No'lu Şube, TÜMTİS, Bakırköy Sümerbank işçileri oldu. Basın-İş İstanbul, Petrol-İş Boğaziçi ve Genel-İş 5 No'lu şubeler ise işyerlerinde İSSP'nin bildirisini okudular. Eylemli sınıf dayanışmasının bu ilk adımı böylece çok zayıf ve sınırlı olarak gerçekleşmiş oldu.

Mücadele çizgisi

İşçi sınıfının bu saldırıyı karşılayabilmesi için herşeyden önce sendika bürokrasisi barikatını aşması gerekiyor. İşçi sınıfının sorunlarının çözümünü burjuva kurumlara(B.Meral burjuva parlamontosunu ve partilerini gösterirken, Tes-İş sorunu MGK'nın gündemine getirmekten bahsedebiliyor. O MGK ki işçilerin sendikalarını kapatmış, grevleri yasaklamış, ücretleri dondurmıştır. Havale eden sendika ağalarından hiçbir yardım beklememeli. Ama bu, sendikaları kullanmama anlamına gelmemektedir. Kastedilen asıl olarak işçilerin kendi güçlerine güvenmeleri gerektiğidir. Mücadelelerine önderlik edecek organlar işyerlerinde kuracakları sendikadan bağımsız direniş komiteleri olmalıdır. Santral işçilerinin bugüne kadar sergiledikleri direniş, sermayenin işinin zor olduğunu göstermektedir. Sınıfın diğer bölüklerinin de santral işçilerine büyük bir sempatiyle baktıkları

ortadadır. Bu sempatinin eylemli bir desteğe dönüşmemesinin gerisinde ise yine hain sendika bürokratlarının alçakça tavırları vardır. Laikliği bahane ederek gerçekte ise Ansol-D hükümetinin kurulması için genel grevden bahsedebilen sendika konfederasyonları söz konusu özelleştirme olunca kıllarını kırırdatmamaktadır. İSSP'nin tutumu ise dostlar çarşıda görsün misali yasak savma bir eylem yapmanın ötesine geçmemiştir. Ayrıca sendika bürokratları ve reformistler özelleştirmenin amaçlarını ve gerçek kapsamını ortaya sermemekte daha çok "halkın malı ucuza/yabancıya satılıyor" diye yakınmaktadır. Gerçekte ise asıl sorun işletmelerin ucuza satılması ya da yabancılara verilmesi değildir. Özelleştirme saldırısı işçi sınıfına yönelik bir saldırdır. Sermaye sınıfı buraları özeleştirirken bir kısmını da yabancı tekelere satmakta hiçbir sakınca görmemektedir. Ne zaman kitleleri kandırma ihtiyacı duysa vatandan milletten bahseden sermaye söz konusu olan kendi karı olunca ülke-yurt diye birşey hatırlamaz. Ülkedeki tüm yeraltı, yerüstü kaynakları emperyalizme peşkeş çekmekte bir an tereddüt etmez. Hatta işçileri bu emperyalist sermayeyle birlikte sömürmekte kendisi için fayda görmektedir. Fakat işçilerin emperyalizme karşı koyuşu genel anlamda bir vatan koruyuşu olamaz. Bu vatani biz sermayenin çeşitli gruplarıyla ittifak halinde düşman komşulara karşı değil içteki ve dıştaki tüm sermayeye karşı koruyacağız. Ayrıca KİT'ler hiçbir zaman halkın malı olmamıştır. Hep sermaye devletinin malı olmuş ve sermayenin ihtiyaçları için kurulmuş onlar için üretim yapmışlardır. Şimdi de sermaye karını yükseltmek, sömürüyü ülke düzeyinde arttırmak için bu işletmelerin mülkiyet hakkını almak istiyor. İşçileri sendikasızlaştırmak, taşeron sistemini yaygınlaştırmak, ücretleri düşürmek, işsizliği çoğaltarak çalışanlara karşı işsizleri kullanmak için özelleştirmeyi istiyor. İşçi sınıfı da buna dur demesini bilecektir.

Bir Özelleştirme Hikayesi

Karabük Demir Çelik Fabrikası'nın özelleştirilmesi, sermaye devletinin özel bir tarzda öne çıkardığı ve özelleştirme saldırısının "şirin" gösterilmesi amacıyla kullanılan bir süreç olarak işletildi. Burjuva medyası da örnek özelleştirme olarak bu malzemeyi sürekli kullandı. Özelleştirme saldırısının, işçi sınıfının mevcut kazanımlarını gaspetmenin ve sermaye sınıfına peşkeş çekmenin bir aracı olduğu gerçeğini gizlemek ve kamuoyunu aldatmak için Karabük seçilmiştir.

Çünkü, Demir Çelik Fabrikası'ndan başka geçim kaynağı olmayan Karabük işçilerinin özelleştirme saldırısı karşısında sessiz kalmayacağını biliyorlardı. Burada başlayabilecek bir mücadelenin, özelleştirme saldırısının diğer hedefleri arasında olan işçiler üzerinde önderlik etkisi yapmasından korkuyorlardı. Bir taşla iki kuş vurmak isterler. Hem Karabük işçilerini pasifleştirmek hem de özelleştirme saldırısının pürüzsüz bir şekilde devamını sağlamak. Bu operasyonun ideolojik argümanları, özelleştirmenin sözde "sosyal boyutunu"da hesaba kattıkları oldu. Ekonomik ömrünü tamamladığı için kapatılması gereken, ama "sosyal boyut" nedeniyle işçilere ve Karabük halkına devredilmesini uygun gördükleri fabrikanın üzerine oynanan oyunlar artık bütün çıplaklığı ile açığa çıkmıştır.

Karabük Sanayi Odası üyesi patronların ve Özçelik-İş Sendikası ağalarının Ankara'nın yollarına düşüp devletle pazarlığa girişmesiyle birlikte başlayan süreç, işçileri "patron" yapacağız demogojileri eşliğinde sürdürüldü. Sendika ağaları patronlarla kolkola işçilerin karşısına geçip; "aslanlar" gibi pazarlık yaptıklarını, fabrikanın kapatılmasını engellediklerini ve işçilere sembolik bir rakama (hisse başına 1 lira) satılmasını sağladıklarını söyleyerek kendi kendilerini "kahraman" ilan etmişlerdi. İşçileri, işsiz ve aç kalmaktan kurtarmakla kalmayıp onları kendi işlerinin patronu yapmışlardı. Karabük işçilerinin çoğunluğu, başka bir seçenek göremedikleri için "bekleyelim görelim" tavrı içine girerken bir kısmı da patron olma hayallerine dalmıştı. Gerçi yapılan ana sözleşmeye göre ellerindeki hisseleri satmak veya hisselerine göre kar payı alabilmek için 3 yıl beklemeleri gerekiyordu. Ama olsundu, bugüne kadar sabretmişler, 3 yıl daha sabredebilirlerdi.

Günler geçtikçe işin rengi daha net olarak görünmeye başladı. Hisse satışı için verilen süre içinde işçilere ve esnafa ayrılan hisselerin bir kısmı talep olmadığı için

"ekonomik ömrünü" çoktan tamamlayan bir fabrika için kıyasıya bir rekabetin yaşanacağını habercisiydi.

Özçelik-İş Sendikasının patron olarak ilk icraatları da 500 işçinin re'sen emekli edilmesi ve çalışan işçilere de "sıfır" zam dayatması oldu. Emekli ikramiyelerinin 45 milyonu hisse senedi olarak ödendi. Emekli edilen işçilerin yerine asgari ücretten taşeron işçisi alındı. Çalışan işçilerin ikramiyeleri 112 günden 60 güne indirilerek işçilik maliyetleri %36'dan %15'e çekildi. İşçilerin eline geçen para ortalama ve net olarak %16 azaltıldı. Özelleştirme öncesi 400 olan taşeron işçi sayısı 3400'e yükseltildi. Üstelik taşeron işçileri sendikanın kurduğu şirket aracılığıyla işe alındı ve sendikaya üye olmaları bile engellendi.

Aynı dönemde İsdemir işçileri adına, Özçelik-İş sendikasının imzaladığı toplu sözleşmede % 111'lik artış sağlanmıştı. Yani hem patron hem sendika olduğu Kardemir'de "sıfır" zam dayatması yaşanırken, sadece sendika olduğu İsdemir'de "sendika" imajını korumak için özel bir çaba harcandı. Hem patronluğun hem de sendikacılığın aynı çatı altında uyum içinde yapılması işçilerin sınıf bilincini bulandırma amacına da hizmet ediyordu.

Karabük'de süreç sürekli olarak işçilerin aleyhinde işlemeye devam etti. Hisse senetlerinin 3 yıl satışını yasaklayan ana sözleşmeye rağmen geçim sıkıntısı çeken işçiler ellerindeki hisseleri satmaya başladılar. Hisse borsasında alıcılar arasında yaşanan rekabet konunun burjuva medyada gündeme gelmesini sağladı. Hisselerin borsada işleme başlayacağı 22 Şubat 1998 tarihi yaklaştıkça rekabet de kızışmaya ve karşılıklı kirli çamaşırlar ortalığa saçılmaya başladı. Süreç içinde yaşanan yolsuzluklar, usulsüzlükler ve oynanan oyunlar ortaya çıkmasına rağmen Karabük işçileri hala sessizliklerini korumaya devam ediyorlar.

Karabük'te yaşananlar kader değildi. Özelleştirme saldırısının, işçi sınıfını hedef aldığını asla aklımızdan çıkarmamalıyız. Vaadedilenlerin cazibesine ya da çaresizliğe kapılarak mücadeleden geri durmanın çözüm getirmeyeceğini Karabük örneğinde çok açık bir şekilde gördük. Özelleştirme saldırısının yeni hedefleri olan işçilerin bu gerçekleri görerek hareket etmeleri gerekiyor. Yoksa akibeti Karabük işçilerinden farklı olmayacaktır.

Özelleştirmeye, Taşeronlaştırmaya, Sendikasızlaştırmaya Karşı Birleşik Militan Mücadeleye! Kahrolsun Sermaye Devleti, Yaşasın Sosyalizm!

Kamu Emekçileri Hareketi İçinde Çalışmanın Sorunları

Sermaye cephesinin işçi-emekçilere, gençliğe, ezilen ulus ve azınlıklara, tüm muhalif hareketlere karşı, topyekun ve uluslararası bir savaş yürüttüğü bir dönemden geçiyoruz. Yoğun sömürü ve baskı altında bunalan emekçiler, bir önderlikten ve siyasal bir örgütlülüktен yoksun olarak çeşitli biçim ve düzeylerde süren bir mücadele içindeler. Bu mücadeleye eşlik eden bir arayış söz konusu. Doğaldır ki, kendiliğinden bir tepkinin, bir arayışın sonucu olarak süren bu mücadele, zayıf bir karakter taşıyor, çözülmesi gereken bir dizi sorun biriktiriyor. Burada dikkat çekilmesi gereken bir nokta, kitle hareketinin bugünkü zayıflığı ve parçalı görünümüne rağmen sermaye iktidarının, hiçbir biçimde kitlesel devrimci yükseliş dönemlerinde uygulanan şiddet ve düzeyi aratmayacak terör ve başka saldırı biçimleriyle kitle hareketine yönelmesidir. Bunun bir mantığı ve birçok nedeni var. Bunlar anlaşılaksızın, yürütülecek bir mücadele bir kör dövüşten, önerilecek politikalar yetersiz ve kusurlu kalmaktan kurtulamaz. Kuşkusuz, sömürü ve talan üzerine kurulu bütün düzenlerde, şiddet-terör, egemen sınıfların elinde en klasik tahakküm aracı olarak binyıllardır uygulanı geliyor. Baskı ve şiddet politikası yalnız başına ele alındığında saldırıların yeni biçimleri ve kapsamı kolaylıkla anlaşılabilir. Kamu emekçilerine yönelik saldırıların iktisadi ve siyasal kapsamı, bu temelde ortaya çıkan talepleri ve mücadele biçimi, bu nedenle, titizlikle incelenmeli ve buna uygun taktik politikalar belirlenmelidir.

Kapitalizmin Reorganizasyonu ve Kamu Hizmet Üretim Alanı

Yeni dönemde, gerek ulusal gerek uluslararası düzeyde, Kamu Emekçileri Hareketi'ni ortaya çıkaran dinamikler, kapitalizmin kendini yeniden yapılandırması ihtiyacı ve bu ihtiyaca dayalı politikalar sonucu ortaya çıkmıştır. Bu yeni gelişmelerin ve ihtiyacın ürünüdür. Nedir bu gelişmeler ve ihtiyaçlar? Buna geçmeden önce kafa karışıklığına neden olan kamu mülkiyeti, kamusal alan konusunda birkaç noktaya değinelim.

**Kamu mülkiyeti, kamu hizmetleri vb şekilde tanımlanan olgu, yalnız kapitalizme özgü değildir. En modern ve en kapsamlı biçimiyle ilk kez kapitalizmle birlikte ortaya çıksa da, tüm sınıflı toplumlarda, şu ya da bu biçimde, şu ya da bu düzeyde, buna denk düşen bir karşılığı var. Özel mülkiyet üzerinde biçimlenen ilk sınıflı toplumlardan kapitalizme kadar geçen süreçte, kamu mülkiyeti kamu hizmetlerinin varlığı, bu mülkiyet ve hizmet biçimini egemen sınıflar adına ve esasta onların çıkarlarına tahsis ve tasarruf eden devletin eliyle gerçekleştiren, toplumun üretici güçlerinin ve bizzat üretimin korunması ve geliştirilmesi ihtiyacının bir sonucudur. Başka bir deyişle, bu aslında sömürüyü sürdürmenin ve geliştirmenin de ihtiyacıdır. Çin'de ve Uzak Doğu'da, sulama kanallarının özel bir sahibi yoktu, kullanımı da şu ya da bu sınıfın tekelinde*

değildi. Tarımsal üretimde bulunan bütün köylüler, sulama kanallarından yararlanma hakkına sahiptiler. Niçin? Toplumun (ve egemen sınıfın beslediği ürün-rantın) dayandığı tarımsal üretimin yapılabilmesi için. Aynı örnek, bugün için de geçerli. Baraj ve elektrik santrallerinin yapımının devlet tarafından hala da üstlenmesinin gerisinde, kapitalist üretim için gerekli olan büyük yatırım gerektiren işletmeleri tek başına yapacak şu ya da bu burjuvanın olmamasıdır.

"Kamu mülkiyeti kolektif mülkiyetle aynı anlama gelmektedir. Kapitalist sistemde, bu gün talan edilen ve devlet mülkiyeti (devlet malı, devlet işletmeleri vb.) adı altında biriken değerler, ne tek tek burjuvaların çıkarı için, ne de geçmişte üzerinden sıkça propagandası yapılan "halkın çıkarı" için yapılır. Kamu mülkiyeti, kamu hizmetleri, kapitalizmin gelişebilmesi için, ihtiyaç duyulan alanlarda, devlet eliyle yapılan ve sömürü sisteminin sürmesine hizmet eden yatırım ve hizmet alanıdır. (Eğitim için okullar, sağlık için hastaneler, ulaşım için yollar, köprüler, barajlar, termik santralleri vb.) halk yararlanın diye yapılmadığı gibi, yalnızca şu ya da bu burjuva yararlanın diye de yapılmıyor. Sistemin devamı ve daha da geliştirilmesi için bizzat emek ürünü olan bu yatırım ve değerlerden emekçilerin yararlanması ise bir sonuçtur. Hiçbir biçimde eşit olarak yararlanma durumu söz konusu olamaz. Üretimin toplumsal karakterinin mantığı burada da işliyor (egemen sömürücü sınıflar, kendileri ve dayandıkları sömürü sistemi vs. geliştiği ölçüde üretici güçleri geliştirir, nihai çıkarları için verdiği ölçüde ve oranda bu çıkarlardan emekçileri yararlandırırlar.) Üretimin toplumsal karakteri ile mülkiyetin özel biçimi arasındaki çelişki, kamu mülkiyeti, kamusal hizmet alanları adı altındaki birikim ve yatırım süreçlerinde varlığını yitirmediği gibi, yeni bir mülkiyet (kolektif mülkiyet) ilişkileri biçimini de getirmiyor. Kamu mülkiyetini kolektif mülkiyetle özdeşleştirenlerin varacağı yer, düzen içi çözümlerdir. ("KİT"ler halkındır satılamaz", "Yabancı-emperyalist sermayeye satılmasın", "Patronlar değil, işçiler sendikalar alsın-işletsin"den öte bir politik önerilerinin olmaması bunun bir sonucudur.) İşin içine devletin karışmasıyla aklı karışanlara verilecek yanıt ise bellidir; yalnızca kamu mülkiyeti değil, her türden özel mülkiyet, değeri onu üreten işçi ve emekçilere aittir... Mülksüzleştirilenlerin mülksüzleştirilmesi, tüm değerlerin onu üretenlerin kolektif çıkarlarına göre düzenlenmesi (kolektif mülkiyet düzeni) ancak, siyasal bir sınıf iktidarıyla mümkündür. Kolektif mülkiyeti kapitalizmdeki kamu mülkiyetine indirgeyenlerin, bu yolla kaçındıkları şey, böyle bir iktidar mücadelesinden kaçmaktır.

**Kamusal alan, buradaki sorunlar yalnızca bir devlet sorunu değil, bir sistem, bir toplumsal sömürü sistemi sorunudur. Devletin kamusal alanda geçmişten günümüze kadar tuttuğu özel yer ve bugün bu alana yığılan sosyal hak gaspları, krizin yerine getirdiği tayin edici özel rol ne*

olursa olsun, sorunu dar bir alana hapsedmemek ve mücadelenin talep ve hedeflerini doğru kavramak, kapitalist sistemin içine girdiği krizi ve krizden çıkmak için önüne koyduğu program ve politikaya daha geniş bakmak gerekiyor. Ön plana çıkan, hak vermeyen ya da geçmişteki kazanımlara el koyan devlet ile, bu kazanımları elde etmek için mücadeleye giren devletin işçisi-memuru görüntüsü, sorunu bir toplumsal sistem sorunu olmaktan çıkarmaya son derece elverişli bir zemin yaratıyor. (Düne kadar, memuruyla hükümeti, döven saldıran polisiyle, hak arayan memuru arasındaki bir mesele olarak, bizzat burjuva medya tarafından çarpıtılıyordu.) Bu nedenle, sorunu basit bir hukuk ve yasa sorunu olarak tanımlayanlar var. Sorun bir devlet ile memuru arasındaki özel bir sorun değil. Zira, kamusal hizmet ve üretim alanlarına dönük projelerin, politikaların ve saldırıların hedefinde, yalnızca memurlar değil, yalnızca özelleştirilen KİT'lerdeki işçiler değil, özel sektörde çalışanlar da dahil tüm bir işçi-emekçi cephesi var.

Kapitalizmin Krizi ve Çözüm Arayışları: Hizmet Sektöründe Özelleştirme

Kriz kapitalist gelişmeyle özdeş bir olgudur. Devrevi olarak yaşanan bu krizlerin çeşitli nedenleri olsa da, kesin ve köklü çözümler bulunamıyor. Üretimde yaşanan anarşi (aşırı üretim), pazar sorunu, kar oranlarındaki düşme hemen her dönemde, onun gelişmesinin kaçınılmaz sonuçları oluyor. 1970'lerde başlayan kriz dalgası, krizi ortaya çıkaran yapısal nedenlerden dolayı henüz atlatılamadığı gibi, derinleşme eğilimi gösteriyor. Kar oranındaki düşme ve pazar sorunu, yakalanan onca ek fırsat ve kitle hareketindeki durgunluğa rağmen (bu krizin faturasının emekçilere yüklenmesi anlamına geliyor) çözülebilmesi değil. Dünyanın nüfus ve toprak olarak nerdeyse 1/3'ünü oluşturan Sosyalist Blok'un çözülüp yeni bir pazar olarak hizmete girmesine rağmen, pazar sorunu, kapitalist ekonominin en yakıcı sorunu olarak orta yerde duruyor. Yapısal sorunlar karşısında, bütünüyle bir çözümsüzlük ve çöküş içinde olması ise kendiliğinden yaşanacak bir durum değildir.

Kapitalizm, krizini atlattamasa da yönetmeyi, kriziyle birlikte yaşamayı başarabiliyor. Bunda, devrimci bir sınıf ve kitle hareketiyle karşı karşıya olmamasının etkisi oldukça büyük. Bir diğer neden, bununla bağlantılı olarak, kriz politikalarını hayata geçirebilmesidir. Özelleştirme, (KİT'lerin özel sermayeye devri ve yeniden üretim alanlarının (hizmet sektörlerinin) metalaştırılması), bu politikaların en güçlüsü ve en kapsamlısıdır. Bugün, dünya ölçüsünde yaşanan ve Kamu Emekçileri Hareketi diye tanımladığımız toplumsal muhalefetin ortaya çıkmasını sağlayan dinamiklerden bir tanesi, büyük ölçüde özelleştirme politikaları üzerinden gerçekleşen saldırılardır. Ücretlerin düşmesi, sosyal hak gaspları, krizin genel sonuçları olsa da, bir ölçüde

özelleştirmelerin önünü açmak için uygulanan politikalar olarak ele alınabilir. Bu alandaki özelleştirmelere, atılan ilk adımlara rağmen, henüz ciddi olarak girilmiş değil. Zira, bu alanlar birer işletme olarak ele alınamayacak kadar geniş ve büyük sektörlerdir.

KİT olarak tanımlanan kategoriye giren işletme ve fabrikaların, ulusal ve uluslararası sermayeye peşkeş çekilmesinden, özelleştirmenin bu biçiminden farklı olarak, hizmet alanlarının özelleştirilmesi, basit bir el değiştirme işleminin ötesinde, hizmetlerin metalaştırılması yoluyla kapitalist pazarın kendi içerisinde genişletilmesi anlamına geliyor. Özelleştirmelerin bu alanda (eğitimin, sağlığın vb.) metalaştırılmasıyla sonuçlanmasının kapitalizme sağladığı çok yönlü çıkarlar söz konusu. Bu emekçiler için ise, çok yönlü, çok ağır bir fatura demek.

Herşeyden önce, üretimin gerçekleşmesi için gerekli olan emeğin yeniden üretiminin maliyetinden, geçmişte sosyalist ülkelerin varlığı nedeniyle sırtında bir kambur gibi taşıdığı bu yükten, kurtulmayı amaçlıyor kapitalistler. Sosyalizm deneyiminin yenilgiye uğramasının ardından, kapitalist sistem, "sosyal devlet", "refah toplumu" söylemini bir kenara bırakırken, özelleştirmelerin önünü düzleyen yoğun bir ideolojik saldırı başlattı. Bir taraftan KİT'ler bilinçli olarak zarara uğratılırken, diğer taraftan devletin küçültülmesi, devletin kamu alanından çekilmesi teorileri ısıtılıp yeniden piyasaya sürüldü. Bu teorilere göre, devlet üretim ve hizmetlerdeki rolünü bırakmalı, yalnızca (sermaye sınıfının) iç ve dış güvenlik görevlerini üstlenmeli, hatta içgüvenlik de özelleştirilerek, devlet, parasını ödeyenin (bir avuç sömürücünün) güvenliğinden sorumlu olmalı, kamu sektöründe birikmiş bütün değerler sermayeye devredilmelidir vs. Emeklilik yaşının yükseltilmesi, işsizlik sigortasının lağvedilmesi, yüksekokullardan başlanarak eğitimin en alt kademelerine kadar paralı hale getirilmesi, sosyal sigorta ve sosyal güvenlik sisteminin yerine özel sigorta ve paralı sağlık sisteminin oturtulması vb. pek çok uygulama, geçmişte işçi-emekçi sınıfların mücadeleye elde ettiği kazanımlara saldırı aynı süreçte yürürlüğe konuluyordu. Liberal ekonomi ve devlet teorileri adı altında yürütülen bu ideolojik saldırılara eşlik eden pratik uygulamalar, devletin çıplak bir zor devleti, açık bir sermaye devleti olarak kendisini daha güçlü bir biçimde tahkim etmesinin önündeki geçmiş uygulamalardan kalma bütün engelleri bir bir ortadan kaldırmaya giriştiğini her geçen gün daha da açık hale getiriyor. Bu yönüyle saldırı, yalnızca kamu sektöründe istihdam edilen işçi ve emekçileri değil, bütün bir ezilen, sömürülen katmanları kapsıyor.

Kamu hizmet sektöründeki özelleştirmeyle, sermaye düzeni, yalnızca geçmişte büyük çoğunluğunu bir şekilde işçi ve emekçilerden alınan vergi ve kesintilerle karşılanan eğitim, sağlık, alt yapı vb. yatırımların kendi payına düşen

yükümlülüklerinden kurtulmakla kalmıyor. Bizzat, hizmet sektörünü eline geçirerek, hizmetleri para karşılığı verilen bir metaya dönüştürerek yeni bir pazar, yeni bir kar kaynağı yaratıyor. Kayserili'nin, babasının eşeğini boyayıp babasına satması örneğiyle karşılanacak bir durumdur bu. Kamu emekçileri için yarattığı sonuçlara geçmeden önce özelleştirme adı altında yapılan bu saldırıyı yeniden kısaca özetlemek istiyoruz.

Kapitalizm kitlesel üretim demek. Üretim için ihtiyacı olan işgücünü üretim için gerekli olan herhangi bir mal gibi satın alır. Ona ödediği ücret, ancak kendisini geçindirmesine (yeme, barınma vb. ihtiyaçlarını karşılamasına) üretim için yeniden hazırlanmasına (dar anlamda kendini yeniden üretmesine) yeter. Bunun dışında, işçinin sağlık, sigorta ihtiyacı ile kapitalistin yeni kalifiye işçiye (bunun için de kitlesel eğitime-okullara) ihtiyacı var. Üretimin devamı için altyapı ihtiyacı (yol, baraj vs.) ile işçilerin eğitim, sağlık ve benzeri ihtiyaçları, yeniden üretim alanı olarak, maliyeti emekten kesilmek üzere, devlet tarafından karşılanır. Yani, bir bölümü patron tarafından kar olarak kesilen işçinin ücretinin bir bölümüne de yol, baraj, okul, hastane vb. altyapı ve hizmetler için vergi adı altında sermayeye, devlet tarafından el konulur. Sonuçta, çocuğunun okuduğu okulun, tedavi gördüğü hastanenin, kullandığı ilacın, yürüdüğü yolun parası işçi-emekçilerden karşılanmış olur. Hizmet sektörü özelleştiğinde, ücretinden patrona kar, devlete vergi kesilen emekçi, çocuğunu okutmak için şu ya da bu patrona okul masrafları, harçlar adı altında ek ücret verecek. Tedavisi ve ilacı için ücretinden vergi ödediği halde, doktora ilaca para ödeyecek. Dün çalışarak karşılığını ödediği ve yararlandığı hizmetlerden, yeni durumda, yararlanabilmesi için para ödemek zorunda kalacak. Böylece iki kez sömürülmüş, iki kat daha yoksullaşmış olacak. Hakkı olan emekliliği için sigortaya, Emekli Sandığı'na yatırılan fonlardan, ancak ömrü yeterse yararlanabilecek vs.

Özelleştirme adı altında gerçekleştirilmeye başlanan, yeniden üretim alanlarının (hizmetlerin) metalaştırılmasının alanın çalışanlarına kattığı fatura, oldukça yüklü bir yekun tutuyor. Maaşların düşürülmesi, iş güvencesinin ortadan kaldırılması, taşeronlaştırma, sosyal hakların tırpanlanması bunlardan başlıcaları. Geçmiş dönemlerde devlet memuru olma ayrıcalığı adı altında tanınan küçük kırntılar da böylece ortadan kalkacak.

Kamu Hizmet Alanı ve Kamu Emekçilerinin Sınıfsal Özellikleri

Üretimin gerçekleşmesi için gerekli hizmetleri sağlayan kamu emekçileri ekonomideki yerleri itibarıyla üretimin, sınıfsal konumu itibarıyla işçi sınıfının bir parçasıdır. Bizzat devlete bağlı, devletin idari ve askeri fonksiyonlarını yerine getiren kesim bu kapsamın dışındadır. Ücretli değil maaşlı, meta değil hizmet üretiminde bulunmalarını gerekçe göstererek işçi sınıfının dışında sayanların, kamu emekçilerini herhangi bir sınıfsal kategori içinde tanımlamada karşılaştıkları güçlük, genişleyen kapitalist üretimin anlaşılmasından kaynaklanıyor. Üretimin gerçekleşmesi için, üretici güçlerin kendilerini yeniden üretmeleri gerçeği, üretime bağlı olarak biçimlenen bütün faaliyetleri, bu

Kamu emekçileri ekonomideki yerleri itibarıyla üretimin, sınıfsal konumu itibarıyla işçi sınıfının bir parçasıdır. Bizzat devlete bağlı, devletin idari ve askeri fonksiyonlarını yerine getiren kesim bu kapsamın dışındadır. Ücretli değil maaşlı, meta değil hizmet üretiminde bulunmalarını gerekçe göstererek işçi sınıfının dışında sayanların, kamu emekçilerini herhangi bir sınıfsal kategori içinde tanımlamada karşılaştıkları güçlük, genişleyen kapitalist üretimin anlaşılmasından kaynaklanıyor.

faaliyetleri yerine getirenleri, dolaylı biçimde de olsa, üretim kategorisi içinde tanımlamayı gerektirir. Kol ve kafa emeği arasındaki ayrımın gittikçe önemini yitirdiği, işçi sınıfı tanımının tek bir işçiye değil, işçilerin kolektif üretim içindeki faaliyeti, konumu, ürünündeki kolektif emeği dikkate alınarak yapıldığı düşünüldüğünde, kamu emekçilerinin sınıfın bir parçası olarak tanımlanmasında herhangi bir sakınca yoktur.

Hizmetlerin metalaştırılması, (hizmet sektöründeki özelleştirme) bugünkü düzeyi, kapsamı ve hızı ne olursa olsun kapitalizmin yeni bir uygulamasıdır. Özelleştirmelerin kamu sektöründe, nereye kadar uzanacağı ayrı bir sorun. Liberal teorinin öngördüğü biçimde, gerçekten devleti yalnızca askeri ve idari bir fonksiyonla sınırlayacak bir özelleştirmenin mümkün olup olmayacağından bağımsız olarak, bugünkü uygulamalar çerçevesinde ortaya çıkan manzara, sermayenin bu teoriye uygun bir taktiği uygulamaya koyduğunu ve bunda hayli bir mesafe aldığını ortaya koyuyor. Kamu emekçileri hareketi açısından, burada önemli olan, bu uygulama yoluyla bir ücretli kesimin ortaya çıkmasıdır. Dünün maaşlı emekçilerinin, ücretli bir işçiye dönüştürülmesinin örnekleriyle daha şimdiden karşılaşıyoruz. Hizmet birim ve kuruluşlarında, fazla bir nitelik gerektirmeyen iş (hastanelerde temizlik ve bakım, belediyelerde şoförlük, temizlik vb.) ve bu işlerde istihdam edilen memur statüsündeki emekçiler adım adım özel şirketler kurularak ya da devredilerek özelleştiriliyor. Kuşkusuz, özelleştirmeler herşeye rağmen devlete bağlı bir bürokrat yönetici artığı hep koruyacaktır. Geriye kalanların büyük çoğunluğu ise ücretli birer işçiye dönüşme süreciyle karşı karşıyadır. Bu saldırı dolayısıyla oluşan ve oluşacak olan yeni durum nedeniyle de, kamu emekçileri işçi sınıfının bir parçasıdır. Kamu emekçileri hareketinin sorunlarına geçmeden önce, bu alandaki mücadele dinamiklerine ve başka bazı sorunlara, özelliklerine değinmek istiyoruz.

***Nitelikli işgücünün en fazla yoğunlaştığı sektörlerden biri de kamu hizmet sektörüdür.** Yapılan işin niteliği, önemli oranda yüksek eğitim ve mesleki bir formasyon gerektirmektedir. Kitlesel olarak, nitelikli işgücünün bu kadar yoğunlaştığı bir sektör daha yoktur. Bu sadece mesleki bir çerçevede anlaşılmalıdır. Kültür ve bilinç düzeyinin yüksekliği, siyasallaşma için güçlü bir potansiyel teşkil etmektedir. Ne var ki, siyasallaşmadaki bu potansiyel (kültür ve bilinç düzeyi), proleter bir zemin ve militan bir mücadeleyle evrilme noktasında, güçlü bir engel anlamına da gelebilmektedir. Çoğunlukla, küçük burjuva ve orta katmanlardan gelme bu nitelikli işgücü, sınıf kökeni itibarıyla mesleki itibar ve küçük burjuva sınıf konumlarını koruma refleksini taşıyan bir kesim olarak taşındıkları için ve taşındıkları

ölçüde, tutucu bir karaktere sahiptirler. Tersinden, genel ve yükselen bir siyasal kitle hareketine katılma eğilimi taşıdıkları da söylenebilir. '80 öncesinin öğretmenleri ve sağlık çalışanlarının (bugünkü anlamda ve kapsamda bir saldırıyla karşı karşıya olmamalarına rağmen) başını çektiği bir kamu emekçi hareketinin varlığı bu şekilde açıklanabilir. Hareket yükseldiği ölçüde, mesleki ve demokratik talepler üzerinden hareket içinde bir yer bulacaklarından kuşku duyulmamalıdır. Bugünkü düzeyi ve kapsamı içinde bile, bu eğilimi ve bazı sınırlı da olsa pratik karşılığı görmek mümkündür.

***Kamu alanında istihdam edilen işgücü, toplam işgücü içinde oldukça önemli bir yer tutmaktadır.** Küçük burjuva sınıfının ideolojik ve sınıfsal bakışı ve alışkanlıkları güçlü bir yer tutsa da, bu kesim emeğini satarak geçinmek dışında bir seçeneğe ve olanağa sahip değildir. Ancak çok küçük bir bölümü, kapitalist piyasada nitelikli işgücünü satarak ya da kullanarak bu olanağa sahiptir. Bunun dışında kalan ve sayıları bir milyonu geçen asıl kesim, ya devletin ya da özel girişimci ruhuyla talana girişen burjuvazinin, yani sermaye düzeninin, saldırılarına açık bir sınıfsal konuma sahiptir. Bu yönüyle, işçi sınıfıyla aynı kaderi paylaşan büyük bir potansiyeli temsil etmektedir.

***Farklı mesleki alanlarda ve farklı statü ve ücretler altında istihdam edilen kamu emekçileri heterojen, kendi içinde çok fazla bölünmüş bir yapıya sahiptir.** Yönetici kesimleri bir yana bırakılırsa, meslek ve statü, ücret ve ayrıcalık farklılığı en küçük bir hizmet biriminde bile karşılaşılan bir durum. Kriz politikalarının ve farklı saldırıların, bu heterojen görünümü bir anlamda bozucu, homojenleştirici bir etkisi olmaktadır. Ne var ki, ücretlerin mesleki eğitim durumu gözetilerek yukardan aşağıya farklı kategorilere düzenlenmesi, özelleştirmeler sürse de, büyük ölçüde değişmeyecek, aralarındaki farklar kapanmayacaktır. Bu alandaki çalışan nüfusun asıl ağırlığı özelleştirmelerden ve saldırılardan paylarını ilk önce alacak olan orta ve düşük eğitimli ve ücretlilerden oluştuğu düşünüldüğünde heterojenlikten kaynaklanan engellerin, politik faaliyet ve propagandada gözetilecek önceliklerle etkisiz kınlanması mümkündür. Mesleki sorunlar ve öncelikler, politik bir propagandanın da, çalışmanın da eksenini oluşturamaz. Mesleki bir takım sorunlar, sınıfsal ve siyasal bir muhtevaya bağlanarak işlenebilir. Tersinden, mesleki formasyon ve eğitim farklılığından kaynaklanan, buna dayandırılan çeşitli ayrıcalıkların giderilmesi, kastlaşmış bazı davranış, bakış ve alışkanlıkların, sınıfın ortak çıkarı ve kültürüne yabancı bu özü, ortadan kaldırılması gereken bir sorun olarak görülmeli-ele alınmalıdır.

Heterojenliğin bir başka nedeni, meslek ve statü itibarıyla farklı olarak uyguladığı bu kesimdeki emekçileri bölme politikasıdır.

Aynı hizmet kolunda çalışanlar, yaptıkları işten de bağımsız olarak kadrolu ve geçici işçi, sözleşmeli personel ve memur (ve son uygulamaları ortaya çıkardığı taşeron işçiler) ayırımına tabi kılınarak bölünmüş durumdadır. Aynı iş ve hizmet kolunda ortak hareket etmenin, tek bir sendika içinde örgütlenmenin önüne geçmeyi amaçlayan bu uygulamaya karşı, tüm kazanımlardan ortak yararlanma, tek bir sendika altında örgütlenme, ortak sınıf çıkarları temelinde hareket etme perspektifiyle politikalar önerilmelidir. "İşçi-memur ayırımına son" şiarına örgütsel ve politik bir gerçeklik kazandırılmalıdır. Alanda çalışan memur ve işçilere oranla, daha düşük ücretlerle, iş güvencesinden ve örgütlenme hakkından mahrum bırakılan sözleşmeli personel ve taşeron işçilerin, bu özel konumları nedeniyle daha büyük ve daha özel bir ilgiyi ve çalışmayı gerektirdiği açıktır.

***Hizmet sektörü, devletin bu alandaki dolaysız varlığı ve kolay ideolojik tahakkümü nedeniyle, sınıflar arasındaki çelişki ve buna dayanan mücadele gerçekliğinin kolay bir biçimde manipüle edilmesine, çarpıtılmasına açık bir alandır.** Bu konudaki, bilinç çarpıklığının en klasik biçimi, devlet çıkarı, vatan millet çıkarı vb. kavramlarla, devletin işlettiği bu kurumların kutsallaştırılarak bu işletmelerde çalışan emekçiler üzerindeki sömürünün gizlenmesi, hak alma mücadelesinin kötürümleştirilmesidir. Devletten hak alınmaz, hak dilenilir bakışının uzun yıllar süren egemenliğinin düne kadar devletin bu alanlarda çalışmaları sınırlı da olsa gözetmesinden beslendiği söylenebilir. Düne kadar tanınan bu sınırlı ayrıcalıkların ortadan kalkması ve bu alanda bir mücadele geleneğinin başlatılması bu bakışı büyük ölçüde kırmıştır. Kamu emekçisinin, devletin kendi başına ve kendisi için bir varlık olmadığını kavraması için, karşısındaki devletle, o devletin sömürücü sınıf ve düzen gerçeğiyle arasındaki ilişkiyi kurabilmesiyle mümkündür. Bunun içinse, kendisinin devletin bir memuru, onun basit bir parçası ve hizmetkârı olmadığını, emeğini satarak geçinen işçi sınıfının bir parçası olduğunu görmesi gerekmektedir. Hareketin kazandığı siyasal düzeye rağmen demokratik bir düzeyi ve sınırı aşmamasının bir nedeni de, böyle bir sınıfsal bakışın hakim kılınmamasıdır. Devletin ve egemen ideolojinin dayattığı memur kimliğinin yırtılıp bir kenara atılarak kamu emekçisi kimliğinin kazanılması örneğinde olduğu gibi, böyle bir bilinçlenme, daha ileri ve siyasal sınıf kimliğinin, ancak mücadele içinde, devletin ve sömürü düzeninin gerçekliğiyle çarpışılarak kazanılacağı açıktır. Burada önemli olan, devletin basit bir işveren olmadığını, sömürü ve baskı sisteminin en yoğunlaşmış kurumu olduğunu geniş emekçi kitesine kavratılabilmektir.

***İşçi sınıfının bir parçası olsa da, kamu emekçilerinin sınıf mücadelesindeki yeri, talepleri için yürüttüğü mücadelenin kaderi, işçi sınıfının yürüteceği, önderlik edeceği mücadeleye bağlıdır.** Zira, kamu hizmet alanları, yeniden üretimdeki canalaki öneme rağmen, üretimle fabrikalardan yükselecek sınıf hareketiyle bütünleşmezse kendi başına düzenin sınırlarını aşacak bir güce sahip değildir. Kamu emekçileri hareketinin siyasal militanlık düzeyinin en gelişmiş hali bile, bu gerçekliği değiştirmeye yetmez.

Tartışma tutanaklarından

Sınıf çalış

Deneyimleri toparlamak,
bu deneyimler ışığında çalışmamızın
şimdiki seyrini gözetmek gibi bir
sorunumuz var. Ve pratik bir çalışmayı
zenginleştirdiğimiz
bir dönemde, bu çalışmada belli
biçimlerin öne çıktığı bir evrede,
çalışmanın çok yönlülüğünü, farklı
cephelerini, farklı ortamını
gözden kaçırmamak ve bütünsel bir
perspektifle bunları tanımlamak gibi bir
sorumluluğumuz var.
Bu gündem çerçevesinde tartışmaya
öncelikle tartışmalı
durumlardan başlayarak gireceğiz.
Öncelikle doğmuş bulunan tartışmalar
üzerinde belli açıklıklar yaratalım. Bu
tartışmanın kendi
sınırlarını ortaya koyarak, sınıf
çalışmamızın bugününe ilişkin sorunları
konusundaki tespit ve
değerlendirmelerimizi
toparlayalım.

çalışmayı zenginleştirdiğimiz bir dönemde, bu çalışmada belli biçimlerin öne çıktığı bir evrede, çalışmanın çok yönlülüğünü, farklı cephelerini, farklı ortamını gözden kaçırmamak ve bütünsel bir perspektifle bunları tanımlamak gibi bir sorumluluğumuz var.

Bu gündem çerçevesinde tartışmaya öncelikle tartışmalı durumlardan başlayarak gireceğiz. Öncelikle doğmuş bulunan tartışmalar üzerinde belli açıklıklar yaratalım. Bu tartışmanın kendi sınırlarını ortaya koyarak, sınıf çalışmamızın bugününe ilişkin sorunları konusundaki tespit ve değerlendirmelerimizi toparlayalım.

Bir süre önce PYO'da bir orta sayfa metni yayınlandı. "*Sınıf Hareketinin Sorunları ve Sendikal Cephedeki Görevler*" başlığı taşıyor ve sendikal cephedeki görevleri, sendikal cephedeki devrimci politikayı genel devrimci politikaya bağlamanın sorunlarını tartışıyor. Bu metin bana göre son derece başarılı bir değerlendirmeyi ifade etmektedir. Metnin asıl bölümünü sınıf hareketinin yakın geçmişine ilişkin politik bir değerlendirme oluşturmaktadır. Anlamlı bir takım yaklaşımların yer aldığı bu yazıda herhangi bir tartışmalı nokta bulmak mümkün değil. Tersine yazı, onu kaleme alan yoldaşın sağlam ve yaratıcı bakışına iyi bir örnektir. Ben irdeleyici bir gözle yeniden baktım, bazı yoldaşlarımızı bu yazıya ilişkin olarak yanılığa götüren nedir, doğrusu anlayamadım. Bulabildiğim tek şey sınıf sendikacılığı ile ilgili bir tanımlamadır yalnızca. Onun ötesinde bu metinde sağlam bütünsel bir devrimci perspektif ile bu perspektifin sınıf hareketinin ve sınıf çalışmasının belli bir anındaki sorunlarına başarılı ve yaratıcı bir uygulanmasını gördüm.

Bu yazıdan bir süre sonra bu yazı ile gizli bir polemik yapan bir başka metin daha yayınlandı PYO'da. "*Sınıf Devrimci Müdahalenin Sorunları Üzerine*" başlığı taşıyan bu yazının bir dizi talihsizliği var. Bir kere redaksiyona sunulmadan yayınlandı. Yazarı bunu "son anda" yetişmesine bağlıyor ve bu nedenle imzalı yayınlamayı tercih ettim diyor. İkinci talihsizlik, açık tartışma yerine gizli polemigi seçmiş olması, ki bu yazının redaksiyona verilmemesi ile birlikte düşünüldüğünde daha da rahatsız edici bir durum. Bunları biçime ilişkin sayıp geçiyorum. Asıl talihsizlik yazının içeriğindeki, ki oraya geliyorum. Bu metnin genel bazı vurgu ve değerlendirmelerini bir yana bırakıyorum, bunlar tartışmalı noktalar değil ve zaten yeni şeyler de değil. Bu sözkonusu ikinci metnin iki temel önemde zaafı var. Bunlardan ilki, bizim güncel sınıf çalışmamızın ortaya çıkarttığı sorunları tartışmak değil, tartışmayı genel soyut bir platforma çekmek, böylece anlamsız, yararsız ve işlevsiz eksenler yaratmaktır. Gerçekten de bu metnin en büyük talihsizliği öncelikle ve özellikle budur.

Bunu tutup hareketimizin çıkış döneminde ortaya konulmuş ve sınıf hareketinin her dönemi için genel bir geçerliliğe sahip bazı genel yaklaşımlar üzerinden yapması ya da güya buradan güç alarak yapması ayrıca şaşırtıcı bir durum. Düşününüz ki bu hareket on senedir en büyük üstünlüğünün marksist yöntem olduğunu söyler durur. Fakat hala bazı yoldaşlar on sene öncesinin genel doğrularını alıp, sınıf çalışmamızın özel bir evresinin kendine özgü sorunlarının karşısına koyabiliyorlar. Ve güya böylece hareketin çizgisine dayanarak bir şey söylediklerini zannediyorlar. Şaşırtıcı ve saçma bir davranış.

Siyaset sahnesine çıktığımız ilk dönem, popülizm ile ideolojik hesaplama, genel devrimci perspektifleri, genel yaklaşımları ifade etme dönemiydi. Bu dönemde ne bir örgütlülükten söz edilebilir ne de bir somut çalışmanın ortaya çıkarttığı özgül sorunlarla

yüzyüzeydik o dönem. Genelde sınıf hareketi gerçekliğine yaklaşmak sözkonusuydu ve bu çerçevede öncü devrimci müdahalenin genel ve ilkesel sorunlarını ele almak üzerinden geleneksel harekete yönelttiğimiz eleştiriler vardı. İşte gizli polemik diye nitelediğim metin tutmuş bunları içeren metinlerimizden yaklaşımlarımıza ilişkin bir takım uzun pasajlar aktarmış. Bu temel vurgular kuşkusuz ki bugün de ve her zaman geçerlidir. İyi ama ilk metinde bu temel vurguları dışarda bırakan hiçbir şey yok. Bu metnin kaygısı, genelde sınıf hareketi nedir, ona nasıl yaklaşmak gerekir, perspektiflerimiz nedir değil. (Kaldı ki temel perspektiflerimizi de yeri geldikçe ortaya koyuyor, temel kaygılarımızı yeri geldiğinde doğru ve üstelik başarılı bir biçimde tanımlıyor). Sınıf çalışmamızın bugünkü aşamasında, sınıf hareketinin bugünkü verili konumunda, biz mevcut hareketi kendi düzeyimize nasıl yükseltebiliriz; sınıfı bugünkü somut, bugünkü verili durumundan alarak buraya nasıl getirebiliriz? Mesele politik bir bakış açısıyla böyle konuluyor. Sorunu böyle koymadınız mı, sınıf hareketini mevcut durumu içinde, mevcut konumu üzerinden ele almadınız mı, ona herhangi bir doğru ve sonuç alıcı müdahaleyi zaten yapamazsınız. Verili bir durumu gözden kaçırdınız mı, somut politikalar üretmek ve somut gerçekliğe bu temelde müdahale etmek imkanını zaten yitirirsiniz. Bu durumda geriye ne kalır? Sosyalizm propagandası üzerine genel laflar kalır ki, bunu politik yaklaşıma ve müdahaleye bir alternatifmiş gibi sunmanın kendisi çocukça bir şeydir.

Bu noktada metnin talihsizliği, hiç de yalnızca tartışmayı hareketin çalışmasının ulaştığı somut sorunlar üzerinde yapmak yerine genel sınırlar içerisinde tutmaktan ibaret de değildir. Yanısıra (ki metnin bu ikinci temel zaafıdır), verili bir gerçekliğe müdahalenin sorunları konusunda çok ciddi ideolojik yanlışlar içerisinde olmasıdır. Bir kere kavramların çok dikkatsiz ve yerli yersiz bir kullanımı var. Tanımlamalarda bir üstünlük var. Başlı başına bu bile meselenin kavranmadığını ve yerli yerine oturtulmadığını gösteriyor.

Bu metinde propagandist, sınıfı ideolojik mücadele ile dönüştürmeyi uman, bu açıdan çok temel bir ideolojik yanlışlığı ifade eden bir yaklaşım tarzı var. Sınıf kitleleri hiçbir zaman kendi başına sosyalist propaganda yolu ile dönüştürülemez. Yazıda yerine göre sınıf kitleleri, yerine göre öncü işçiler deniliyor ve ideolojik propagandanın güçlendirilmesi gerektiğinden bahsediliyor. Bir kere güç nedir? Gerçekten sınıf kitlelerini kucaklayacak güç nasıl yaratılacaktır? Yazıda durmadan çok güçlü bir ideolojik saldırı, çok güçlü bir propaganda kuşatması denilip duruluyor. Peki bu güç nereden devşirilecektir, nasıl devşirilecektir? Eğer biz sınıfın kendi somut gerçekliğini hesaba katmazsak, o somut gerçekliğin gerektirdiği müdahaleleri yapmazsak, bu anlamda sınıf içinde ayağımızı yere basmazsak, onu gerçekten kuşatan, ileriye çeken o ideolojik saldırı kapasitesini, o propaganda kapasitesini nasıl elde edeceğiz ve bu sınıfı neye göre güçlü bir biçimde etkileyecek? Bize bu üstünlüğü veren ne olacaktır? Biz hareketle içinden birleşmeyi başaramadığımız sürece dışardan yöneltilmiş bir ideolojik saldırının ya da genel devrimci propagandanın sınıf kitleleri üzerinde bu tür bir dönüşüm yaratabileceğine neye göre inanıyoruz? Bizim propagandamız olsa olsa şu veya bu sayede bağ kurmayı başardığımız ileri işçilerin ideolojik eğitim temeli üzerinde bir önem kazanabilir. Kaldı ki bunun olabilmesi için bile onları da öncelikle saflarımıza kazanmış olmamız lazım. Ama sosyalist oldukları için ideolojik mücadele ile, ama başlangıçta sıradan işçiler oldukları bir durumda bizzat siyasal çalışma ve pratikle... Öyle ya da

Sınıf çalışmasında yeni bir döneme girdiğimiz bir gerçek. Bunu sınıf kitleleriyle yüzyüze gelmek, çalışmayı sınıf zeminine oturtmak ve sınıf hareketinin verili gerçekliği ne olursa olsun, sınıfa yönelik kesintisiz müdahale yapma olanağına kavuşmak olarak tanımlıyoruz. Ki bu ancak sınıfla fiziki bağ oranında olanaklı olabilirdi. Bu tür bir bağdan yoksun olduğumuz dönemde biz ancak sınıfa dışarıdan seslenebiliyorduk, ya da ancak belli hareketlenmelere bağlı olarak geçici fiziki temas olanakları bulabiliyorduk. Bugün artık bu tür koşullara bağlılıktan kurtulmuş bulunuyoruz. Somutlanmış çalışma alanlarımız var. Buralarda ilk bağlantılarımız var ya da buralara yönelmek için somut bazı araçlarımız var. Bunları kullanarak, sınıf hareketinin gelişme sürecinden bağımsız olarak, kendi bağımsız çalışmamızı sürdürmek olanağına kavuşmuş bulunmaktayız. Bu nokta çok önemlidir. Bir komünist hareket olmanın asli gereği budur; sınıf ya da kitle hareketinin o anki seyrinden bağımsız olarak emekçi yığınlara dönük kesintisiz bir siyasal pratik faaliyet içerisinde olabilmektir. Biz sınıf çalışmasında bu tür bir tarzı, bir ilk adım olarak kuşkusuz, yakalamış bulunuyoruz.

Buraya kadar söylediklerim, büyük ölçüde, *Ekim*'de yakın dönemde yayınlanmış bir başyazının tespit ve değerlendirmelerinin bir tekrarı sayılmalıdır. (Bkz. *Sınıf Çalışmasının Güncel Sorunları*, *Ekim*, sayı: 172, 1 Temmuz '97, başyazı -Red.) Sözkonusu başyazı sınıf çalışmamızdaki bu gelişmeyi sınıf çalışmasında yeni bir aşamaya geçiş olarak tanımlıyordu.

Bu eğer sınıfa pratik yönelimimizde gerçekten yeni bir aşama ise, doğal olarak bunun ortaya çıkarttığı bir dizi sorun olacaktır. Bunlar çalışmanın kendine özgü sorunlarıdır, çalışmanın tarzı, yöntemleri ve araçlarına ilişkin sorunlardır. Bu sorunlarda yeterli açıklığı sağlamak ve bu açıklık temeli üzerinde örgütü birleştirmek gibi bir sorunumuz var. Bu çalışmanın ortaya çıkarttığı belli deneyimler var. Bu deneyimleri toparlamak, bu deneyimler ışığında çalışmamızın şimdiki seyrini gözetmek gibi bir sorunumuz var. Ve pratik bir

masının sorunları

böyle, sonuçta bu tür bir ideolojik eğitimi verebilmemiz için bile, öncelikle onları kazanmış olmamız gerekiyor. Biz yıllardır sınıfa dışardan sosyalist propaganda götürüyoruz. Bu sosyalist propagandanın çok genel planda bıraktığı izler olmuştur, fakat bu kendi başına hiçbir kalıcı sonuç üretmiyor. Çünkü politik ve pratik bir boyuta ve içeriğe kavuşturulmamış hiçbir genel propaganda çalışması ya da ideolojik çaba, kendi başına herhangi bir sonuç vermez. Yazıda bu açıdan da çok temel bir yanlış var. Bu birincisi.

İkincisi, yazıda şaşırtıcı bir tutumla, siyasal mücadele içerisinde kazanılmış öncünün eğitimi ve örgütlenmesiyle sınıf kitlelerine müdahalenin sorunları gibi iki ayrı şey birbirlerine karıştırılıyor. İlk yazı sınıf kitlelerine müdahalenin, bu müdahale içinde sınıfın öncü kesimlerinin belli bir noktaya çekilmesinin sorunlarını tartışıyor, yoksa hareket olarak biz ileri unsurlar için ne yapacağımız gibi bir sorunu tartışmıyor ki.

Tanımlamalar çok dikkatsiz kullanılıyor, dedim. Yazıda sınıf hareketinden söz edilirken “sendikalist-ekonomist arayış”, “sendikalist-ekonomist çerçeve” vb. deniliyor. Kendiliğinden sınıf hareketi için böyle tanımlamalar nasıl yapılabilir? “Sendikalist-ekonomist çerçeve” her zaman bir politik eğilimi anlatır. Bu tür bir eğilim ise sendikalar ya da belli politik akımlar tarafından temsil edilir. Sınıf hareketinin başlangıçta şu veya bu ölçüde ekonomik-sendikal biçimler içinde gelişmesi, onun doğal gelişme sürecinin kendine özgü bir görünümüdür. Burada nesnelliği içerisinde bir gerilik vardır. Ama “sendikalist” ya da “ekonomist”, bunlar siyasal tanımlamalardır ve belli ideolojik-politik yaklaşımların ürünü eğilimleri anlatırlar. Bu, siyasi akımlar ya da işçi sınıfını bu darlığa mahkum eden burjuva sendikal akımlar şahsında kendini gösterir. Biz her zaman ekonomik-sendikal cendere dedik, ama ekonomist-sendikalist çerçeve ancak ona hakim kılınmış politik bir eğilimi anlatabilir. Yoksa sınıf hareketinin kendi nesnel durumunu, belli bir gelişme düzeyini ya da belli sınırlarını değil.

- Yani kendiliğinden hareket sendikal bir harekettir, iktisadi taleplere dayanır. Biri dönüp bunu teori haline getirir, bu sendikalist bir eğilim olur...

- Bu “kendiliğindenlik” ile “kendiliğindencilik” arasındaki fark gibidir, ki biz bu farkı her zaman önemle vurguladık. Bunu anlayamayan ya da ayıramayan bazı çevrelerle kafa bulduğumuz bile oldu. İşçi sınıfı hareketinin kendiliğindenliğinin doğal bir mantığı vardır, oysa kendiliğindencilik bir siyasal akımın bu geriliği alıp bir teori mertebesine çıkarmasıdır, bunun üzerine bir eğilim kurmasıdır. Bir başka ifadeyle, kendiliğindenlik sınıf hareketine, kendiliğindencilik siyasal akımlara özgüdür. Sınıf hareketinin kendiliğinden durumunu alıp yüceltir ve ona tapınırsanız, böylece kendiliğindenci olursunuz. Fark bu kadar açık ve basit. Ama sınıf hareketinin sorunları üzerinde kalem oynatıp, üstelik polemiklere girişip de daha bu temel kavramları bile birbirinden ayıramamak, ortaya hiç de hoş bir görüntü çıkartmıyor. Böyle bir acemiliğin bizim yayınlarımızda yapılabilmesi ise işin tuzu-biberi.

“Bugünkü sürecin ürettiği öncü işçi kuşağı politik bir arayıştan çok sendikal bir arayış içerisinde”. Burada bir olgu, doğru bir biçimde tanımlanıyor. Bugün keşke sınıf kitleleri gerçekten politik bir hareketlilik içinde olsalar. Bu hareketliliğin yarattığı ileri arayışlar içerisinde olabilseler. Böyle bir durumda sınıf hareketine müdahalenin araçları da, yöntemleri de, içeriği de değişir.

Bu temel önemde ham bir ideolojik yanılgıdır. Bu, yığınların propaganda ile değil, politik müdahalelerle, politik mücadelelerle ve pratikte kendi özdeneyimleri üzerinden eğitilerek kazanılabileceği temel gerçeğinin, devrimci taktiğe ilişkin bu temel marksist-leninist kavrayışın gözden kaçırılmasıdır. Gerçekten sosyalizme yakın bir öncü işçi kuşağı olsaydı, biz onları sosyalizm propagandası ya da tutarlı sosyalist hareket propagandası ile kazanabilirdik.

Politika ile pedagojinin birbirine karıştırılmaması üzerine Lenin’in temel önemde bir makalesi vardır. Orada denilir ki; biz sınıfa yönelik genel propaganda ve eğitim çalışmasını her zaman yaparız. Sınıf hareketinin çok ileri bir düzeyinde de, çok geri bir düzeyinde de yaparız, yükseliş döneminde de yaparız, durgunluk döneminde de. 1905 1 Mayıs’ındaki başarısızlık üzerine menşeviklerin “yapılması gereken öncelikle işçiler içinde çalışarak onları eğitmektir” sözlerine verilmiş bir yanıtır bu. Lenin menşeviklere diyor ki; siz sınıfa yönelik olarak her zaman yapılması gereken bir göreve vurgu yaparak, bunu, sınıfa karşı bugünkü özgül devrimci görevlerimizin karşısına bir alternatif olarak çıkartıyorsunuz. Böylece, gerçekte dönemin en temel, en acil, en hayati, en savsaklanamaz kendine özgü devrimci görevlerine sırtınızı dönüyorsunuz. 1905 Devrimi dönemidir söz konusu olan. Bu, devrimci siyasal yükselişin yaşandığı bir dönemdir. Böyle bir dönemde, sınıf hareketinin döneme özgü devrimci önderlik ihtiyaçlarına, döneme özgü devrimci politik yönelimlerine yanıt verme görevinin karşısına, işçi sınıfının genel siyasal eğitimi gibi bir görev çıkartıyor menşevikler. İşte bu politika ile pedagojinin karıştırılmasıdır, diyor Lenin.

Bugün biz durgunluk içerisindeki bir sınıfa müdahale etmek durumundayız. Biz ya sınıf hareketinin gerçekten kendiliğinden patlak vereceği ve yine kendiliğinden politik biçimler alacağı bir dönemi bekleyeceğiz, o zamana kadar ise genel sosyalist propaganda ile yetineceğiz. Ya da sınıf hareketinin en geri durumunda bile, bu geriliği gözetken, ama bu geriliği devrimci amaca, devrimci hedeflere uygun bir tarzda dönüştürmeye çalışan bir müdahale içinde olacağız. Birincisi atalet getirir, kendine göre bir dar propaganda çevreleri çizgisini getirir. İkincisi, bugün sınıfın verili gerçekliği neyse, onu gözetken etkin bir politik müdahaleyi getirir. Bugünün Türkiye’inde birinci tutum daha çok öğrencilerle dayalı şekilsiz çevrelerin ya da “komünizm” üzerine boş çığırkanlıklar yapan bazı trokist çevrelerin sahte keskinliğine, ikinci tutum sınıf devrimciliğini ideolojik olarak özümsemiş olanların pratik yönelimlerine bir gösterge olabilir.

Gizli polemğin hedefi olan ilk yazı, devrimci bir politik müdahaleyi savunuyor. Ama ne diyor? Sınıf hareketinin bugün verili bir gerçekliği var. Eğer nesnel olarak, bizim irademiz ve tercihimiz dışında, mevcut hareketin sendikal arayış eğilimi varsa, biz bu eğilimi hesaba katan, ama kuşkusuz kendi devrimci perspektifimiz içinde o eğilimden tutan, o eğilimi bir fırsata, bir olanağa çeviren, buradan işçi hareketini politikleştirme ve devrimcileştirme sürecini ilerletmeye çalışan bir tutum, bir çalışma içerisinde olmalıyız, diyor.

Bu yazı ile gizli polemik içine giren ikinci yazının en temel yanılgılarından biri, devrim ve sosyalizmin bir dönem sınıf içinde güçlü olduğu, ama bu gücün belli süre içerisinde ortadan kaybolması, bu gücün ortadan kaybolması gerekenin bunun yeniden sınıfa maledilmesi olduğunu iddia

etmesidir. O güç sınıf içinde propaganda ile yaratılmadı ve propaganda ile de kırılmadı. O güç maddi olarak doğdu. ‘60’lı ve ‘70’li yıllarda dünyada devrim ve sosyalizm mücadelelerinin ve umutlarının güçlü olması zemini üzerinde doğdu. Bu dönem, bu genel zemin üzerinde ama, Türkiye’de sosyal çelişkilerin keskinleştiği, sınıf kitlelerinin ve genel olarak emekçi yığınların arayışlara girdiği bir dönemdi. Yığınların bu arayışları, karşısında çok doğal bir biçimde devrim ve sosyalizm

akımını bulabildi.

O dönemin dünyasında her ciddi sosyal hoşnutsuzluğun karşılığı, dünya ölçüsünde devrim ve sosyalizmdi. O dönemin islamcı akımlarına bakınız, çok büyük ölçüde sosyalist, hatta hatta marksist iddia ve eğilimler taşırlar. İran’daki Halkın Mücahitleri akımı buna iyi bir örnektir o zamanlar. O dönemin burjuva milliyetçi akımlarına bakınız, bunların bir kısmı ciddi ciddi sosyalizm iddiası taşıyan burjuva milliyetçi akımlardı. Düşünün ki bugünün yeni dünya düzenlisi, sadık Amerikancısı Talabani ve hareketi, o zamanlar sosyalist olmak iddiasında idi. Bu durumlar ve örnekler ne şaşırtıcıdır, ne de çok kaba bir ikiyüzlülüğün ya da düzenbazlığın göstergesidir. O dönem böyle oluyordu; çünkü devrim ve sosyalizm o dönemin maddi olarak yükselen hareketiydi, egemen dalgasıydı. Dikkat edin, o dalga maddi olarak kırdıktan sonradır ki bugün Türkiye’de sınıf kitleleri içerisinde bile islami gericilik önemli bir alternatif olabiliyor. Ne sayede? Yükselen islami dalga sayesinde. Hangi çerçevede? Bütün bir bölge çerçevesinde. İran’da islami gericilik, Ortadoğu’da islami gericilik, Afganistan’da islami gericilik, Tunus’ta islami gericilik, Cezayir’de islami gericilik, kendine özgü çapta Libya’da bir islami akım... Türkiye’de de aynı şekilde besleniyor. Ve biz islami eğilimin gelişmesini Refah Partisi’nin kendine özgü yetenekleri ile değil; yoksulluğa, fiziki ve kültürel çürümeye, umutsuzluğa düşürülmüş ve devrim ve sosyalizm umudu da maddi olarak yaşanmış gerilemeler ve çöküşlerden dolayı kırılmış yığınların çaresizlik içerisinde kaderciliğe, islami ideolojik biçimler kazanan propagandanın tuzağına düşmesiyle izah ediyoruz. Maddi zeminle ideolojik öge, maddi zeminle islami hareketin öznel müdahalesi burada birbirini tamamlıyor.

Türkiye’de ve dünya ölçüsünde devrim ve sosyalizm dalgası, hiç de soyut propaganda ile değil, fakat maddi yıkımlarla kırıldı. Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku yıkıldı; Türkiye devrimci hareketi karşı-devrimin şiddeti ile fiziki olarak, maddi bir güç olarak ezildi, yani siyasal mücadele içerisinde devrimci hareket ezildi, ideolojik sonuçlar işte bu temel üzerinde ortaya çıktı. Nedir ideolojik sonuç? Devrim ve sosyalizm ideallerinden uzaklaşma... Yığınların devrim ve sosyalizme olan umutlarının kırılması.... Peki biz bu kırılmışlığı, maddi olarak sınıf çatışması içerisinde gerçekleşmiş bu sonuçları, soyut propaganda ile ya da ideolojik mücadele ile kırabilir miyiz? Bunun marksist teori ile, bu bakışın materyalist dünya görüşüyle zerre kadar ilişkisi olabilir mi? Bu hamlik ve çocukluk değilse nedir?

Bu temel önemde ham bir ideolojik yanılgıdır. Bu, yığınların propaganda ile değil, fakat politik müdahalelerle, politik mücadelelerle ve pratikte kendi özdeneyimleri üzerinden eğitilerek kazanılabileceği temel gerçeğinin, devrimci taktiğe ilişkin bu temel marksist-leninist kavrayışın gözden kaçırılmasıdır. Eğer gerçekten sosyalizme yakın bir öncü işçi kuşağı olsaydı, biz onları sosyalizm propagandası ya da tutarlı sosyalist

hareket propagandası ile kazanabilirdik. Ama ilk yazının da tespit ettiği gibi, öncülerde böyle bir arayış yok. Böyle eğilimleri olan öncüler yorulmuş ve dinamizmini kaybetmiş sözde öncüler, bunlar çoktan cesetleşmiş öncüler. Bunlar büyük ölçüde TİP ve TKP'den arta kalmış, 12 Eylül yenilgisi ve ardından Doğu Bloku'ndaki çöküntü ile inançları çökmüş kimseler. Oysa diyor sözkonusu yazı, dinamik ve mücadeleci öncüler, tam da bugün için henüz devrim ve sosyalizm arayışı olmayan kişiler. Yani sınıfın bugünkü mücadelecileri unsurları, bu noktada henüz sosyalist arayışı olmayan kimseler. Demek ki biz bunlarla mücadele içerisinde buluşacağız, genel propaganda düzeyinde değil. Onlar bizim propagandamıza neye göre alıcı olacaklar? Biz sosyalizme iyi, kapitalizme de kötü dedğimiz için onlar bize inanacaklar mı? Bu unsurlarla ancak pratikte buluşabiliriz. Biz onlara ancak pratikte güven verebiliriz. Ve pratikte onlara bu güveni verebildiğimiz ölçüde, onları ideolojik olarak kazanmamız kolaylaşır, onlar o zaman devrim ve sosyalizm üzerine propagandalarımıza alıcı gözle bakabilecekler.

Gintem deneyimi bu açıdan hayli öğreticidir aslında. Neden? Apolitik konumda bulunan, dinsel, gerici ve muhtemelen şoven ideolojik şekillenmeler içerisindeki işçiler, sınıf mücadelesi pratiği içerisinde hem düşmanlarını hem de dostlarını tanımaya başlıyorlar. Başka bir zaman belki de “vatan hainleri” diye saldırabilecekleri sosyalistler, bir anda onlara dost oluyorlar. Neden peki? Bunları anlamak çok güç mü gerçekten? “*Sol Komünizm*’...” baştan sona bunlara ilişkin sorunları tartışıyor. Biz öncüyü ideolojik olarak kazanıyoruz, diyor. Neden? Çünkü o dönemin öncü işçi kesimi sosyalizm iddiası taşıyor. Öncü düzenden kazanılmıyor, sosyalizme ihanet içindeki sosyal-demokrasiden kazanılıyor. Nasıl kazanılıyor? Fransa Sosyalist Partisi kongresini topluyor ve bu kongrede Ekim Devrimi'nin etkisi altında parti ikiye bölünüyor. Büyük kanat Fransa Komünist Partisi adını almayı kabul ediyor ve Komünist Enternasyonal'i destekliyor. Aynı şey İtalya'da, Almanya'da yaşanıyor. Ekim Devrimi'nin o kadar sarsıcı bir etkisi var ki, bu öncüyü ideolojik olarak kazanmayı kolaylaştırıyor. Öncü bu anlamda kazanılmıştır; ama yığınlar propaganda ile kazanılmaz; onlar kendi özdeneyimleri temelinde politik mücadele içerisinde kazanılır. Tartıştığımız yazı tüm bunları, bu çok basit doğruları gözden geçiriyor.

Öte yandan, komünist hareketin kazandığı unsurlara yönelik görev ve sorumlulukları ile bu aynı çalışmanın dış cephesini karşı karşıya getirmek için hiçbir neden yoktur. Önce parti hücreleri, sonra ise işçi komiteleri gibi bir sıralama yapılabilir mi? Bu kitle çalışması ile ancak bu tür bir çalışma içinde gerçekten kazanılabilecek öncü unsurları karşı karşıya koymak, ya da mekanik bir sıralamaya tabi tutmak değil de nedir? Hangi mücadeleler içerisinde kazandığınız insanları hücreleştiriyorsunuz? Bir fabrikada kurulması çok daha kolay ve hızlı gerçekleştirilecek bir işçi komitesi bile örgütlemeyi başarmayanların bir parti hücresi örgütlemeyi başarabilecekleri iddiasının bir ciddiyeti olabilir mi? Örneğin, Sefaköy'deki önemli bir tekstil fabrikasında Alevi, Kürt ve sosyalistliğe zaten hazır bir ortamdan gelen bir “öncü” işçi ilişkimiz vardı. Neden ondan gerçek bir işçi önderi yaratamadık. Neden bu tür insanlar gerçek örgüt militanlar olarak kazanılamıyorlar? Çünkü bir mücadelenin parçası olarak kazanılmadıkları ya da bir mücadele içerisinde sokulamadıkları sürece, onlar, geçtik hücre üyesi militanlar olmayı, saflarımızda sempatizan militanlar olarak bile kalamıyorlar.

Gerçekten hareketi önceleyen başarılı bir komünist örgütlenme kolay mıdır? Öncü ile sınıf arasındaki organik ilişkiyi, bu diyalektik biz niye unutalım ki? Niye karşı karşıya getirelim ki? Bizim çalışmamızın dış yüzü bir kitle çalışmasıdır. İç yüzü ileri unsurları mümkün mertebe eğitmek, ideolojik olarak eğitmek, örgütsel olarak eğitmek ve kuşkusuz örgütlemektir. Hücre olmadıkça komite olmaz demek, bu o kadar mekanik bir karşı karşıya getirmedir ki! Sen işçileri kazanıp, hücreleştirip, komünist partisi militanları haline getirmeyi başaracaksın, ama hala onların bulunduğu zeminde herhangi bir öncü işçi platformu olamayabilecek? Ya da birini yapman için ötekini yapman gerekecek! Neden ve nasıl böyle bir öncelik sonralık sıralaması yapılabiliyorsunuz? Öyle yerler olabilir ki, siz önceden bazı işçiler de kazanabiliriz, bu mümkündür. Ama bu birbirine kopmaz biçimde bağlı olan iki temel görevi mekanik bir tarzda karşı karşıya koymanıza bir kanıt oluşturmaz ki. Yaşam içerisinde

Apolitik konumda bulunan, dinsel, gerici ve muhtemelen şoven ideolojik şekillenmeler içerisindeki işçiler, sınıf mücadelesi pratiği içerisinde hem düşmanlarını hem de dostlarını tanımaya başlıyorlar. Başka bir zaman belki de “vatan hainleri” diye saldırabilecekleri sosyalistler, bir anda onlara dost oluyorlar. Neden peki? Bunları anlamak çok güç mü gerçekten? “*Sol Komünizm*’...” baştan sona bunlara ilişkin sorunları tartışıyor. Biz öncüyü ideolojik olarak kazanıyoruz, diyor.

organik bir bütünlük oluşturan, hangisinin ne zaman ve nerede önplanda olacağının tümüyle pratik olarak ve pratik tarafından belirlendiği bir durumda, masabaşında öncelik-sonralık sırası yapmak, canlı yaşamın gerçeklerinden kopmaktır. Bu, sınıf hareketinin gerçek sorunlarına düşünsel fantazilerle bakmak değilse nedir?

Eğer ilkesel öncelikse, ilkesel önceliğimiz parti kurmaktır. Peki biz partiyi pratik siyasal yaşamın ve mücadelenin dışında kurabilmeyi umabiliyor muyuz?! Öncelikse, bugün herşey parti inşasına tabidir. Herhalde öncelik bugün hücredir demek bunu anlatmıyor? Nihayetinde sınıf çalışmasının sorunları tartışılıyor, her iki yazının üst bandında da “sınıf hareketinin sorunları” ibaresi var. Dahası, önümdeki yazı, “Sınıfa Devrimci Müdahalenin Sorunları Üzerine” gibi bir başlık taşıyor. Peki “sınıfa devrimci müdahalenin sorunları” çerçevesinde yürüyen bir tartışmada, “sınıf çalışması içerisinde önce hücreleşecek miyiz, yoksa önce bağımsız işçi platformu altında komiteleşecek miyiz? türünden sahte bir ikilemin ne işi var?” Böyle bir tartışma bile başlı başına bir şaşkınlık örneğidir. Sözkonusu edilen sözde ikilem, gerçekte aynı organik sürecin farklı yönünden, iki farklı görünümünden başka bir şey değildir. Bize düşen buradaki bütünselliği kaybetmemektir. Genel bir kitle çalışması içerisinde onun öne çıkan unsurlarını almak, eğitmek, örgütsel kimliğe kavuşturmak bizim her anki kaygımız değil mi? Öyle olması gerekmiyor mu?

Tartıştığımız yazı çerçevesinde meseleye yaklaşıldığı zaman, bu bizi hayattan, sınıf hareketinin gerçek ve canlı sorunlarından kopartır. Canlı gerçeğin yerini aydın ya da yarı-aydın fantazileri ve yararsız tartışmalar alır. Bu bizi dar propaganda çevreleri haline getirir. Hareketten, onun dinamizminden kopartılmış, dar, özerk, yaşam dışı gruplar kurmaya götürür. Yazıda yer yer bunu dengelemeye çalışan vurgular da var; ama bu organik bütünsel bir kavrayıştan gelmiyor. Fikrine yeterince güvenmemekten ve geleceği kesin olan karşı eleştiriye karşı vurgularla bir mekanik denge kurma kaygısından gelen eklektik bir çözüm oluyor.

Asıl olarak şuraya gelmek istiyorum. Sınıf çalışmamız yeni bir düzeye geçmiş bulunuyor. Çalışmamızın aldığı somut biçimler var. Bu çalışmanın ortaya çıkarttığı yeni sorunlar var. Bu yeni sorunlara yaklaşımda hatalar olabilir, yanlış bazı eğilimler de doğabilir. Bunları kendi içinde muhakkak ki tartışacağız. Fakat çalışmamızın ulaştığı bu yeni düzeyin kendine özgü sorunlarını bir yana bırakarak genel planda bir tartışma platformu kurmak, önceki genel sürece giderek bunun üzerinden bazı yaklaşımlar belirlemek, bizi bir adım bile ilerletmez. Eğer “bugünkü sürecin ürettiği öncü işçi kuşağının politik bir arayıştan çok sendikal bir arayış içinde olduğu” tespitinin bir anlamı varsa, ki yazı bunu söylüyor, o halde bu gerçeği hesaba katan bir devrimci müdahale gibi bir sorunuz var demektir. Bu verili bir durumdur. Bir kere verili durumu devrimci bir tarzda değiştirebilmeniz için onu öncelikle kendi nesnelliği içerisinde görmemiz lazım. Somut durumun somut tahlili budur. Soyut bir ilkenin soyut bir uygulaması olamaz ki! Somut durumun somut tahlili yapılmak durumundadır. Somutu kendi gerçekliği içerisinde yakalamak marksist tahlilin temelidir ve başarılı bir devrimci müdahalenin temel bir önkoşuludur. Ama devrimci müdahale o somutu kendisi içinde taşıyan hareketin somutluğu içerisinde ele almaz, somutluğu onu genel bir devrimci

dönüşüme uğratmak için kavrar. Mevcut durumunu kavrayacaksınız ki, ona doğru müdahalede bulunabilesiniz. Yoksa o somutluktan koparıldıktan sonra genel teorinin, genel ilkelerin, genel yaklaşımların hiçbir değeri kalmaz.

Ben zaman zaman, tarihçi Carr bir liberal olmasına rağmen, Lenin'in *Devlet ve İhtilal*'ini çok başarılı bir biçimde özetlemiş derken, bunu anlatmaya çalışıyorum. Tarihçi Carr; kimileri sanıyorlar ki, Lenin *Devlet ve İhtilal*'de ortaya koyduğu ilkeleri iktidara gelir gelmez, devletin dümenine oturur oturmaz unuttu, oysa ne alakası var, diyor. Lenin *Devlet ve İhtilal*'de tarihsel bir perspektif içerisinde genel teorik belirlemeler yapıyor. devletin sönümlenmesi tarihsel sürecini anlatıyor. Ama bu devletin o günkü Sovyet Rusya'da alabildiği somut bir biçim var. Bu onun iradesi dışındadır, bu Sovyet Rusya'nın gelişme düzeyiyle, siyasal kültürüyle, genel sınıf ilişkileriyle ilgilidir. Oradaki somut biçim ile nihai hedef arasındaki ilişkiyi Lenin hiç bir zaman kaybetmedi. Ama orada somut bir biçim vardı, nihai hedefi o somut biçime taşıyamazdı, ancak nihai hedefi gözeterek o somut gerçekliği ele alabilirdi. Sonuçta nihai hedefe, “devletin sönümlenmesi”ne varacak olan bir sürece ancak böyle girilebilirdi. Somut ile soyutu, gerçek olan ile ideal olanı, bugünkü durum ile nihai hedefi ayıramamak, gerek troçkist aydın takımının gerekse de Marksizmi aydınca kavrayanların genel planda her zaman düştüğü temel bir zaafıdır.

Soyut olan teoriktir, ilkeseldir, geneli kapsar. Özgül durumları dışında bırakır. Sen geneli özgülleştirebilmek için verili durumu hesaba katmak durumundasın. Sınıfı devrimcileştirmek temeldir, bunda hepimiz anlaşıyoruz. Peki, devrimcileştireceğiniz sınıf ne durumda? Genel planda ne durumda? Sınıf hareketinin bugünkü seyri açısından ne durumda? Bunlara bakmadan, bunu hesaba katmadan, senin dışındaki nesnel gerçeklik ile kendi öznel hedefin arasındaki bağı kurabilir misin?

Ben ilk yazıyı, polemige konu edilen yazıyı bu açıdan büyük bir başarı sayıyorum. Daha söze başlarken, net bir biçimde, bugün de sınıfın devrimci siyasal hareketliliği ve komünist işçi partisi ihtiyacı hem güncel ve acildir, hem de temel önemdedir; bütün sorun, bizim bugünkü gerçekliği hesaba katarak bu temel hedeflere sınıf kitlelerini nasıl çekeceğimizdir, diyor. Bu tümüyle doğru bir yaklaşımdır. Sınıf kitleleri belli gelişme evrelerinden geçmeden gelebilirler mi oraya? Biz onlara temel hedefleri hep gösteririz. Sosyalist propaganda hiçbir zaman ertelenmez, hiçbir zaman gündemden çıkmaz. Ama bu onların sosyalist propagandanın etkisiyle temel hedeflere hemen geleceği anlamına gelmez ki. İşçi sınıfı hareketi belli pratik gelişme aşamaları ve belli bilinç düzeyleri üzerinden ulaşır oraya. Bunlar kendi içinde belli sıçrama momentleri içerebilirler. Bu ayrı bir şey. Ama biz hareketin belli bir andaki düzeyine hiçbir biçimde takılmadan sosyalist propagandamızı her zaman yaparız, genel doğrularımızı her zaman söyleriz, genel gerçeklerimizi her zaman kullanırız.

Tartışılan yazıda önerilen; “toplumdaki siyasal sorunları sınıfın eğitimi için kullanmak” ise bambaşka birşeydir. Bu zaten sosyalist propaganda değildir, bu siyasal faaliyet ve mücadelenin aslı kapsamı içindedir. Bu siyasal ajitasyon, siyasal teşhir denilen şeydir. Gündelik gelişmelerden yararlanarak rejimi, kapitalizmi suçüstü yakalayarak (burada da somut hareket noktaları çok önemlidir) genel gerçekleri sınıf kitlelerine döne döne anlatabilmektir. Ama biz genel siyasal ajitasyonumuzu, genel sosyalist propagandamızı sınıf hareketinin somut sorunları üzerinden bir müdahaleyle birleştiremezsek eğer, başarı şansını zaten yakalayamayız. Genellikle kalakalırız. İşçi kitlelerini bu genellik içinde asla etkileyemeyiz. Bu durumda dar mezhepsel çevreler kurabiliriz, fakat sınıfın devrimci öncüsü bir parti olmayı bu yolla asla başaramayız.

Öte yandan, işçi kitleleri içerisinde sınıf hareketinden kopuk, daha doğrusu ona çok da fazla takılmadan, kendi içinde eğitim grupları kurmak savunulabilir mi? Genel siyasal çalışma içinde, sınıf içinde kadrolaşmak, çalışmamızın zaten her zaman çok temel bir boyutudur. Bunu küçümsemek mümkün de değildir. Ama bunu ötekisinin karşısına getirdiğiniz zaman, siz bunun gerçekleşme imkanlarını da ortadan kaldırırsınız. Siz siyasal çalışma içerisinde sınıfın öncülerini etkileyeceksiniz, sınıfın öncülerini etkileyebildiğiniz ölçüde alıp onları eğiteceksiniz, eğitim ve çalışma grupları oluşturacaksınız ve bunun üzerinden hücreye yürümeye çalışacaksınız. Gerçek yaşamda bu organik bütünsel süreç dışında bir yol var mıdır? Sınıf kitleleri

indeki siyasal çalışma ile öncünün ideolojik eğitimini birbirine karıştırmamalısınız. Sınıf içerisinde kendi parti örgütümüzü örnek ile sınıf kitlelerini örgütlemeyi birbirinin karşısına koymamalısınız. Sınıf içerisinde kendimizi sınıf devrimcisi olarak dönüştürmek ile sınıfı devrimcileştirmeyi karşı karşıya koymamalısınız. Bunlar hep organik bir bütünlük içerisinde.

Asıl kaygı ne olmalıdır? Asıl kaygı elbetteki partinin inşası olmalıdır. Ama parti de ancak böyle inşa edilebiliyor, başka türlü edilemiyor ki. Sınıf içinde sen böyle güç olabiliyorsun, öncüsüne böyle güven verebiliyorsun. Biz bunları daha 1. Genel Konferansımızda ayrıntılarıyla tartıştık, tutanaklarımızda var hepsi. Sınıf hareketini sürekli “dövme”, tam da sınıfın öncüsüne güven verme. Başka türlü güven veremezsin. O öncü niye seni destekleyecekmiş? Senin siyasal çalışman yoksa, senin gündelik uğraşın yoksa, kırk ayrı siyasal akımın hedefi olan öncüler neden onları atlayıp sana yönelsin ki? Ki her siyasal çalışma -tekrar ediyorum- pratik yaşamla bağı kurabilmek durumundadır. Pratik yaşamı hesap etmezsen bu bağı kuramazsın.

Yazıda şu türden ifadeler var örneğin: “Kısacası devrimci öncünün temel görevi hareketin ekonomik-sendikalist ihtiyaçlarını devrimci cepheden karşılamak değildir. Öncelikli görev, ‘kıvrıntı değil dünyayı istiyoruz’ şiarını işçi sınıfı hareketi içinde yeniden güncelleştirmek, yani devrim ve sosyalizmi yeniden canlı bir alternatif haline getirmektir.” Bu laflar komünistlere, işçi sınıfı devrimcilerine değil, olsa olsa siyasal hamlık içindeki öğrenci çevrelere yakışır. Ya da “kapitalizmi yıkacağız, komünizmi kuracağız!” nakaratlarını devrimcilik diye yutturmaya kalkan gerçekte reformist olan troçkist mezheplere yakışır. Devamını okuyorum. Devamı daha da ilginç. Zira “kıvrıntı değil dünyayı isteme”nin işçi kitleleri içinde nasıl güncelleştirileceği, devrim ve sosyalizmin nasıl “yeniden canlı bir alternatif haline getirileceği”nin yolu gösteriliyor sözün devamında. Okuyorum: “‘Sosyalizmin kaleleri’nin kalmadığı, tarihsel dayanaklarının büyük ölçüde yitirildiği bugünün koşullarında **bu ancak güçlü bir ideolojik müdahale ile mümkündür. Ve işçi sınıfına dönük devrimci propagandanın önemine işaret etmektedir.**”

Bu düşünce tarzına ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu sorun üzerinde demin durduğum için aslında fazla bir şey de söylemek istemiyorum. Güç dengelerindeki maddi değişimleri kitleler içinde “ideolojik müdahale” ve “güçlü propaganda” ile dengelemek üzerine edilen bu laflara sadece gülümsenir. Ama düşünün ki bu yazı ciddi bir hareketin ideolojik-politik yaklaşımları her zaman ciddiye alınan bir yayınında çıkıyor. Peki birileri bu pasajdaki düşünce tarzını diline dolayıp hareketimize “aydın oportünizmi” etiketi yapıştırmaya kalkarsa ne diyeceğiz onlara? Bizim görevimiz elbetteki işçilere istediği sendikayı devrimci tarzda vermek değildir. Fakat sendikal arayışından da yararlanarak onu genel devrimci çizgiye çekmektir. Devrimci sendika hedefi orada çalışmamızın yalnızca bir boyutudur. Her zaman sendikal çalışma ve sendikal örgütlenme sınıf içindeki genel siyasal faaliyetimizin yalnızca bir ögesidir, yalnızca bir unsurdur, organik bir unsurdur. Örneğin grev de bir sendikal harekettir. Peki biz grevi küçümseyerek sınıf hareketine müdahale edebilir miyiz? Ama biz greve, grevin kendi dar sınırları içerisinde müdahale yoluna da gidebilir miyiz? Kendimizi buna mahkum edebilir miyiz? İşçiler kıvrıntı istiyorlarmış, biz onları dünyayı isteyecek düzeye getirecekmişiz, bu da ancak ideolojik bir müdahale ile mümkünmüş ve işçi sınıfına dönük devrimci propagandanın önemine işaret etmekteymiş!

Bunlar çok temel, o ölçüde de çocukça yanılgılardır. Siyasal mücadeleler konusunda, yığınlar içerisinde siyasal çalışma denilen şey konusunda çok ciddi, çok temelli karışıklıkları ifade eden şeylerdir. Yığınların nasıl etkilenebileceğini, yığınların nasıl dönüştürülebileceğini, burada propagandanın yerinin ne olduğunu, pratiğin yerinin ne olduğunu, özeneyim denen faktörün yerinin ne olduğunu, bütün bunlar arasındaki diyalektik bütünün ne olduğunu bilememektir.

Yazıda ‘88 tarihli bir makaleden bir uzun pasaj aktarıyor. Bu pasajda, bütün pratik faaliyetin bağlı olması gereken eksen budur, deniliyor. Elbette öyle olacak. Bizim bütün pratik faaliyetlerimizin ekseni devrim ve

Sınıf kitleleri içindeki siyasal çalışma

ile öncünün ideolojik eğitimini

birbirine karıştırmamalısınız.

Sınıf içerisinde kendi parti örgütümüzü

örnek ile sınıf kitlelerini örgütlemeyi birbirinin karşısına

koymamalısınız. Sınıf içerisinde

kendimizi sınıf devrimcisi olarak dönüştürmek ile sınıfı

devrimcileştirmeyi karşı karşıya

koymamalısınız. Bunlar hep organik bir bütünlük içerisinde.

sosyalizm hedefi değil midir? Bu işin abc’si değil midir? Kaldı ki bu, marksist bir akımı reformist bir akımdan ayıran temel bir kıstastır da. Mesele genel eksenle somut durum arasındaki o bağı, o köprüyü kurabilmektir. O köprüleri kuramadığımız sürece, ötesi boş laftır. Ne deniliyor “*İş-Ekmek-Özgürlük*” Şiari Üzerine başlıklı kitabımızın arka kapağında? Sorun hiç de işçi sınıfının bugün ekmek istemesi, iş istemesi değildir. Bunlar sınıf hareketinin acil yaşamsal istemleridir. Sorun, bunun kendisini bir platforma dönüştürmekten, dolayısıyla sınıf hareketinin o düzeyiyle bir öncü platformu aynı şeye indirgemekten çıkmaktadır. Sorun somut ve acil istemlerden yakalayarak sınıf hareketini temel devrimci hedeflere çekmek olsa buna denecek çok bir şey olamaz. Bu somut sorunlardan hareketle yığınları kendi özdeneyimleri üzerinden eğiterek temel hedeflere yönlendirmek başka bir şeydir. Fakat sınıf hareketini kendi bugünkü dar düzeyinde, kendi bugünkü dar sınırları içerisinde ele almak ve bunun üzerine koca bir eğilim, koca bir teori kurmak, bu ise daha başka birşeydir.

Söz konusu yazının talihsizliği bizi tekrar geri bir noktaya, genel bir çerçeveye çekmesidir. Tartışmasız olan, kimsenin tartışmadığı ve tartışamayacağı şeyleri tartışmaya kalkışmasıdır Genel planda genel hedefler sorunu saflarımızda herhalde hiç kimse için tartışmalı olmayan bir sorundur. İlk yazı net bir biçimde, kitle ve sınıf hareketinin dönemsel ihtiyaçları ile sıkı bağ içerisinde genel perspektifleri anlamlandırmaktan söz ediyor. Bizim için bugün sınıfın devrimci siyasal hareketliliği ve komünist işçi partisinin inşası en acil ve en güncel sorunlardır diyor. Biz sınıfı devrimci bir çizgiye çekmeye, buna paralel olarak partimizi inşa etmeye bakarız. Bu acildir, günceldir, temeldir, önceliklidir. Ama bu öyle ısmarlama da olmuyor yazık ki. Bu gerçekten asli ve temel olana bir gerçeklik kazandırabilmek, dışınızda nesnel olarak varolana bakabilmesini bilmek ölçüsünde mümkündür ancak. “Komünistler bugün de sendikal temelden başlayan bir arayışın bugünden devrimci bir politika ihtiyacı doğurduğunu ve doğuracağını düşünüyorlar.” Bunlar birinci yazıda söyleniyor. Biz sınıf hareketinin her arayışına en ileri noktadan, yani kendi devrimci konumumuzdan yanıt vermeye bakarız. Ama bu ekonomik bir grevdir, ama bu bir tensikattır, ama bu başka bir şeydir, ama bu dosdoğru bir politik ayaklanmadır, çok açık hedeflere sahip olmazsa bile. “Öncünün sendikal arayışını veri saymayan her türlü girişim sınıf dışı varoluş ve kavrayışın bir dışavurumudur” diyor ilk yazı. Sendikal arayışı bir veri saymak, ki bu bir nesnel veri, senin ona teslim olmanı gerektirmiyor ki. Sen varolan bir şeye müdahale ediyorsun. Soyuta müdahale etmiyorsun ki. Gerçekliği dönüştürebilmek için gerçeklikle önce bağ kurmasını bilmek gerekmektedir. Bir kere onu kendi nesnelliği içerisinde görüp kavrayabilmek gerekir. İkincisi, onunla bir bağ kurmak lazım ki onu dönüştürebilesin. Somut durumun somut tahlili bu çerçevede bir anlam kazanabilir zaten.

Verili durumu neyse, onu hareket noktası olarak onu değiştirebilirsin ancak. Gerçeği yorumlamak ile onu dönüştürmek elbette farklı şeylerdir. Fakat ilk yazının yazarı yoldaş, gerçeği görelim, yorumlayalım, üstüne de yatalım demiyor ki. Tersine bu noktada küçük-burjuva akımların açmazlarını ve yanılgılarını iyi bir biçimde sergiliyor. Sınıf hareketinin verili gerçekliği dışında, çeşitli akımların kendi dar, özel, öznel ihtiyaçları çerçevesinde kurdukları platformlar, sözde sendikal araçlar, dar grup ihtiyacına yanıt veren sendikal politikalar vb., eleştiriliyor. Sağ ve sol eğilimler birarada hedef alınıyor. Sol ve sağın bir arada eleştirilmesi, kopmayı, kendi içinde amaçlaşmayı, çocuklaşmayı

getirdiğini; TDKP’nin örneğinde olduğu gibi, kuyrukçuluğun ve verili gerçekliği kendi içinde yüceltmenin ise, hareketin mevcut durumuyla özdeşleşmeyi getirdiğini ortaya koyuyor. Bu işin sağına da soluna da sağlam bir ideolojik sınır çizmek oluyor. Genel perspektife ilişkin vurgularımız her zaman doğrudur. Çünkü onlar genel doğrudur, temel doğrudur. Kaldı ki, hareketin henüz gerçekten bir grup insandan ibaret olduğu, örgüt olmadığı, sözüedilebilir bir politik faaliyet içerisinde olmadığı bir dönemdeki bir takım vurguların, bu gerçek politik yaşamdan, kitlelerin gerçek pratiğine

müdahale olanağından uzak olmanın getirdiği soyutluğu, bir takım kusurları içerdiklerini her zaman gözönünde bulundurmamız da gerekir. Gerçek yaşam başkadır. Gerçek yaşam sana öğretiyor da aynı zamanda. Senin başlangıçta genel doğruların vardır. Bir teorinin kesin biçimini ancak gerçek kitle pratiği ile bağ kurduğu noktada bulabilmesinin mantığı biraz da buradadır. Şimdi sınıf çalışmamız somutlandığı ölçüde biz bir takım şeyleri daha rahat bir biçimde yerli yerine oturtuyoruz.

Sınıf hareketini kendi darlığı içerisinde bir devrimci sendikal çizgiye çekmek yerine biz onu genelde politikleştirmeye bakarız. Kaldı ki her zaman söylediğimiz gibi, hareketi devrimci sendikal hedeflerde başarılı kılabilmenin de biricik güvencesi budur. Bu bir genel perspektif sorunudur. Bu sendikal çalışmayı, sendikal ilişkileri, sendikal zemini bir yana bırakalım, biz genelden politika zemininden müdahale edelim anlamına gelmez ki. Sadece ve sadece, bu zeminden de olsa senin devrimci politik müdahale yapmak istediğini anlatır. Sendikal müdahalenin de ancak bu genel çerçeve içerisinde kavranabileceğini anlatır. Kendinizi o dar kalıbın içerisinde sokamayacağınızı anlatır. Kendini o dar kalıbın içerisinde sokma eğilimlerine karşı birinci yazının net eleştirileri var. Net bir biçimde diyor ki, bugünkü sendikal arayışı veri kabul etmek benim öznel tercihim değildir, bu bir nesnel verili durumdur, ben bunu sadece tespit ediyorum. Ben bir şey tercih ediyor değilim ki, bu benim dışımda bir nesnelliktir.

Örneğin ‘89’da daha farklı bir durum söz konusuydu. ‘89’da gerçekten sendikal zemin üzerinde hareketlenen, öncüsü sosyalizme eğilimli olan, belli kesimleri ile örgüt arayışı içerisinde olan bir başka gerçeklik vardı. Bu gerçekliğe müdahale başkadır. Öncüsüne müdahale başkadır, kitesine müdahale başkadır. Çünkü orada verili gerçeklik biraz daha değişiktir. Nitekim eleştirmekte olduğum yazıda da kabul ediliyor. O dönem özetlenirken, o dönemin verili işçi hareketi gerçekliği ile öncü kuşak işçi gerçekliğinin farklı olduğu, bugün daha farklı bir durumun ortaya çıktığı söyleniyor. Ama bu söylenebiliyorsa eğer, farklı durumlara farklı müdahalelerin yapılması gerektiğini anlamak fazla bir zorluk taşımamalı. Temel perspektif her yerde ve her dönemde aynıdır. Bütün mesele, bu temel perspektifle somut durum arasındaki ilişkiyi kurabilmektir. Devrimci politika ancak böyle üretilebilir, ancak bu sayede işlevli hale gelebilir.

Ben son olarak sorunun yöntemsel bir başka yanına değinmek istiyorum. Eğer hareket yeni bir pratik yönelime giriyorsa, yeni bir adım atıyorsa, burada bazı hatalar yapması normaldir. İlk yazının yazarı, hata yapmaktan korkmayalım, hataları hızla telafi edememekten korkalım, iş yapan hata da yapar, diyor. Yeni bir yola giriyorsun, arada hatalar yapılır, çubuklar bükülür, gerçekten bazı yanlışlıklara da düşülür. Her gerçek siyasal pratiğin doğal akibetleridir bunlar. Burada genel perspektifleri hep gözetmek ya da deneyimlerden yararlanarak belli bir somut çalışmanın ortaya çıkarabileceği bazı zaafları önden görebilmek başka bir şeydir. Bu hatayı ortadan kaldırmaz hiçbir zaman, ama azaltır. Fakat genel perspektifleri gözetmek hiçbir biçimde somut gerçekliği unutarak genel düzlemlere kaymak, meseleleri oradan tartışmak anlamına gelmez. Bu bizi gerçekten geriye götürür ya da daha doğru bir ifadeyle hiçbir yere götürmez. Önemli olan sorunları ve bu arada yaşanan hataları ulaşılan somut faaliyet aşaması üzerinden tartışabilmektir. Hayattan kopmamanın ve gerçekten ilerleyebilmenin yolu buradan geçer.

Ağustos ‘97

(Bu metin Ekim’in 1 Ocak 1998 tarihli 184. sayısından alınmıştır.)

Tartışma tutanaklarından...

Devrimci birikimi

en ileri noktada kucaklamalıyız

Devrimci birikimi tek kanalda toplamanın ve kucaklayarak örgütlemenin tek gerçek çözümü. bunu olanaklı kılacak bir politik kuvvet varatabilmektir. Zerrecikleri toplayarak biraraya getirmek ve bunlardan daha büyük bir kuvvet yaratmak. mıknaş görevi görececek bir odaktan ayrı düşünülemez. Böyle bir odağı yaratmak ise bir kez daha pratikte ortaya konulacak güce, sınıf içindeki devrimci çalışmanın etki ve sonuçlarına bağlıdır.

- Sol hareket üzerine yaptığımız tartışmalardan ortaya çıkan sonuçlardan biri de geçmiş devrimci birikimi en ileri noktada kucaklama perspektifinin pratik sorumluluklarıdır. EKİM'in değil, tüm devrimci birikimi kucaklamaya aday işçi sınıfının devrimci partisini kuruyoruz dedik. Peki bu pratikte nasıl mümkün olacaktır? Bunun için gözetmemiz gereken öncelikler nelerdir?

Bu sorulara kendi içinde cevap vermek doğru bir tutum olmaz. Ya da şöyle söylenebilir; gerçek siyasal süreçlerin öne çıkardığı görevlerden, partileşme sürecinin sorumluluklarından ayrı ele alınamaz. Devrimci birikimi tek kanalda toplamanın ve kucaklayarak örgütlemenin tek gerçek çözümü, bunu olanaklı kılacak bir politik kuvvet varatabilmektir. Zerrecikleri toplayarak biraraya getirmek ve bunlardan daha büyük bir kuvvet yaratmak, mıknaş görevi görececek bir odaktan ayrı düşünülemez. Böyle bir odağı yaratmak ise bir kez daha pratikte ortaya konulacak güce, sınıf içindeki devrimci çalışmanın etki ve sonuçlarına bağlıdır.

Denilecektir ki, bazı çevreler sosyalizm söylemi üzerinden özellikle genç devrimcileri etkiliyor, ciddiyetsiz çevreler sosyalizm söylemiyle sosyalist potansiyelin tek kanala akmasını engelliyor. O halde bu potansiyelin heba edilmesini engellemek için, böylesi potansiyellerin ihtiyacına yanıt olacak alternatif projeler üretilmesi gerekiyor.

Örneğin tarihsel sorunların irdelenmesi lazım. Sosyalizm alternatifini veya sosyalist düzeni propaganda etmek durgun atmosferde özel bir önem taşıyor. İşçi sınıfı, emekçiler düzenden, devletten nefret ediyor, kin duyuyor. Ama bir alternatif göremiyor. Bu nedenle gerçekte tek alternatif olan sosyalizmi güçlü bir biçimde propaganda etmemiz lazım vs.

Şimdi düzenin etkili teşhiri ve sosyalizmi propaganda etme sorumluluğunu bir yana bırakıyorum. Bu nihayet her dönem gözetilmesi gereken bir husustur. Ama sosyalizm propagandasıyla, alternatif projelerle kitlelerin harekete geçirilebileceği, böylesi bir çabanın sosyalist potansiyeli tek kanala akıtılabileceği savının bilimsel ve pratik bir değeri yoktur. Bu, sınıflar arası mücadelenin gerçek süreçleri dışında sorunların çözümüne çözülebileceğini iddia etmenin bir yansımasıdır. Sorunun dar, mekanik ve çarpık kavranışdır. Sınıf ve kitle dışı bir bakışın göstergesidir. Sınıfın devrimci partisini kurma, işçi sınıfı hareketine karşı devrimci görevler perspektifinden uzak, dar çevre oluşturma politikasıdır. Böyle bir bakışın sonuçlarını biliyoruz. Bu habire güçleri bölen ve bölündükçe marjinalleşerek yozlaşan çevreler üretmekten başka bir sonuç vermiyor. Devrimci birikimi, sosyalist potansiyeli tek kanalda birleştirmek mi istiyoruz? O halde birleştirici kuvvet, mıknaş görevi görececek bir odak yaratın. Sorun kendiliğinden ve en sağlıklı bir tarzda çözülmüş olur.

Biz bugün bunun çabasını veriyoruz. Biz bugün dar çevre çalışması yürütmüyoruz. Sınıf içinde, sınıf kitlelerine dönük bir siyasal çalışma yürütüyoruz. Sınıf kitlelerinin ve sınıf hareketinin verili durumu, bu alandaki öncelikli görevlerimize de işaret etmektedir.

Henüz anlamlı bir kitle çalışmasına giremediğimiz bir dönemde genele hitap eden bir siyasal faaliyetin gerekli, fakat yetersiz olduğunu söylüyorduk. Ama o gün için yakıcı durumda bir sorun olmadığı ölçüde, önceliklerimiz arasında başka sorunlar olduğu için, özel bir müdahale konusu edilemeyebiliyordu. Fakat şimdi durum tümüyle farklı ve bu alandaki zayıflıklar, ciddi kusurlar olarak kendini gösterir. Çünkü biz o dönemi geride bıraktık. Sınıf kitlelerine sesleniyoruz. Sınıf kitlelerini harekete geçirmeye çalışıyoruz. Ya da iktisadi-sendikal hak ve talepleri için harekete geçmiş bulunan kitlelerle yüzyüze geliyoruz.

Sınıfın kitlesine, ama bilinç, örgütlenme mücadele düzeyi bakımından gerçekliği bilinen kitlelere sesleniyoruz. Kitleler size, sosyalizmi ne kadar tutarlı savunuyorsunuz, ya da sosyalizm deneyimlerini ne kadar bilince çıkarttınız diye sormuyor. Kitleler sizi teorinin sorunlarından, Kitap Arşivi <https://www.kitaparsivi.org/> bunun bir alanı olan tarihsel deneyimin

derslerinden giderek sorgulamıyor. Diyor ki; güzel şeyler söylüyorsunuz, ama gerçekten sizin dediğiniz düzene ulaşmayı olanaklı kılacak, bu kötü düzeni ve zulüm devletini yenebilecek bir kuvvet var mı? Çünkü, devrimci harekete bir güven duyamıyor, yanındaki insana güven duyamıyor, kendi sınıfına bu aynı güveni duyamıyor, en başta da kendisine güveni yok. Kendine, sınıfına ve öncüsüne güvenmeyen, sermaye sınıfı tarafından yaşamı çekilmez hale getirildiği, ağır bir sömürüye tabi tutulduğu ve her türlü zalimce davranışa hedef edildiği halde örgütlü bir karşı koyuş gücü gösteremeyen ve dahası bu konuda ciddi inançsızlık içinde olan bir topluluğa istediğiniz kadar sosyalizmi anlatın, mükemmel alternatif sistem önerin. Sizin idealinizdeki sistem yığınlar için bu durumda birşey ifade etmez. Yığınlar teoriyle, propagandayla değil, politikayla ve politik güçle mücadeleye çekilir. Mücadele içinde propagandaya alıcı duruma gelir. Kararlarını bizzat özdeneyimleri üzerinden verir. Kitleler bilinç alanında hazırlandıktan sonra mücadeleye atılabilir savı kaba bir yanılgıdır. Kitleler daha iyi yaşam koşulları için mücadele sürecine girer. Mücadelenin seyri ve öncünün öznel çabasıyla, kitleler özdeneyimleri üzerinden eğitilerek bilinçlendirilir. Sınıf kini bu süreçte artar, mücadele azmi bu süreçte bilinir, gücünü böyle bir süreçte sınayarak sınıfının gücüne olan güveni gelişip, pekişir.

Yani öncü ile sınıf kitlelerinin durum ve düzeylerini birbirine karıştırmamak lazım. Öncü nesnel bir süreci kendi öznel katkısıyla besleyerek geliştirir. Yığınlar nesnel bir süreç üzerinden sınıf bilinciyle bütünleştikleri oranda özne rolü oynayabilir. Aydınlanmış, sosyalizme sempati duyan, politik arayışlar içinde olan azınlığı kazanma, ya da öğrenci gençliğin sosyalizm potansiyeli taşıyan kesimini kazanma çabasıyla, sınıfın kitlelerini sosyalizme kazanmak iki farklı şeydir. Bunları birbirine karıştırmamak gerekiyor. Bir takım şekilsiz çevrelerin etkilediği, gerçekte sosyalizm potansiyeli taşıyan gençleri etkilemek, çekip almak başka şeydir. Sınıf kitlelerini etkilemek, onları siyasal mücadele alanına çekmek, onları siyasal olarak bilinçlendirmek, donatmak ve örgütlemek tümüyle başka bir şeydir. Bu iki şeyi birbirine karıştırmamalıyız

“Sosyalist potansiyel”in bir parçası olarak tanımlanan kesimlere yaklaşımda özel bir dikkat göstermemiz gerekiyor. Sosyalist potansiyel taşıyan ve bu nedenle sosyalizme açık ilerici işçi kesimini ve devrimci gençliği bir an tartışma dışı tutalım. Çünkü bu kesimlere ilişkin yaklaşımımız bellidir ve biz zaten bu kesimi kazanmanın özel çabası içindeyiz. Kaygımız, grubunu nicel olarak büyütmek değil, bir nitelik göre, tüm çabamız zaten bu asli ve acil

göreve yoğunlaşmış durumda. Dikkat edilirse, teori, taktik ve örgütsel gelişme alanlarında tüm önceliklerimizi belirleyen bu acil ve yakıcı görevdir. Parti arayan, sosyalizm şahsında öncü bir partiyle bütünleşme çabasındaki her samimi sosyalistin devrimci arayışının yanıtı hareketimiz/örgütümüzdür. Teori, politika ve örgüt alanında bu yeterince açık bir durumdur. Denilebilir ki, bu durum yeterince hissedilemiyor ya da algılanamıyor. O halde sorunun çözümü bir kez daha politika pratiğindedir.

Sosyalizm alternatifi ya da söylemi üzerinden o bir takım şekilsiz çevrelerin kazandığı insanlara gelince: Bu insanlar marksist teorinin temellerini kavrayarak tercihlerini yapmıyorlar. Marksizmi, devrim ve sosyalizmi bildikleri ve kavradıkları için bir tercih içine girmiş değiller. Karşılarına ilk olarak kim çıkıyorsa, sosyal çevrelerinde kim varsa onlardan etkileniyorlar. Ben diyorum ki, kuvvet ortaya koyalım, karşısına ilk biz çıkalım. Onları kazanmanın hiçbir güclüğü yoktur bu durumda.

Evet, bugün gençlik saflarında yarı-aydın bir potansiyel var ve biz henüz bu potansiyelin çok azını kazanabilmiş durumdayız. Bu potansiyelin önemli bir bölümü liberal reformistler ve bir takım tasfiyeci çevreler tarafından kazanılıyor. Devrimci teorinin zerresi yok bunlarda, örgüt desen boylu boyuna legalizmin batağındalar, en küçük bir devrimci duruşun izine rastlayamazsınız. Özellikle bir takım gençleri kazanan tasfiyeci çevrelere bakın. Politik mücadele alanında yoktur bunlar. Herkesin katıldığı kitle gösterilerine politik ilişkiden çok bir sosyal çevre olan ilişkilerini taşıyorlar. Kocaman bir pankart açıyorlar. Sonra da kendilerine hareket diyorlar. Bu tip çevrelerin bir ciddiyeti yoktur. Devrimi, mücadeleyi, iddiasını ciddiye alanların böylesi çevrelere gidebileceğini ancak ciddi kayıtlarla söyleyebiliriz. Bu tür çevrelerin devrimle, sosyalizmle bir alakaları da yok. Hatta çoğunluğu tastamam tasfiyeci bir gürühtür. Bunlar kelimenin gerçek anlamıyla tam bir çürüme içerisindedir. Bir takım gençler bunlara bulaştıktan sonra hızla bozuluyorlar. İdeolojik bakımdan, siyasal bakımdan, alışkanlıkları bakımından, devrimci yaşama bakış ve nihayet kültürel ve ahlaki bakımdan... Kaldı ki, birçokları devrimci kimliğin gereği bir mücadeleden kaçtıkları için de bu çevreleri bilinçli olarak seçiyorlar. Risk yok, bedel ödemek yok, örgüt çalışmasının sıkı disiplinine gelmek yok, yaşam tarzlarından fedakarlık etmek yok, işçi kitleleriyle bir sosyal yaşam birliği kurarak dönüşme diye bir dertleri yok vb. Ya ne var? Bolca lafazanlık yapmak, tartışma tüketmek, hakkını vermediği halde devrimcilikğin rantını yemek, yalandan sosyalist geçinmek var. Bir kısmı bu ikiye bölünmüş bile bile yapıyor. Bir kısmı bu ikiye bölünmüş görüyor, ama devrimci

mücadeleye atılma gücünü kendinde
bulamadığı için bu duruma bile bile
katlanıyor ve zamanla onlara benziyor.

- İdeolojik mücadele ile siyasal mücadele diyalektiği kavranamadığı için işlevlerinin farklılığı da görülemiyor. Böyle olunca da soruna doğru yaklaşılamıyor. Soruna yaklaşımda çok temelli bir yanılgı var. İdeolojik mücadeleyle ya da propagandayla her zaman ancak öncü kazanılır. Ama politize olmuş öncü, sosyalizme yönelmiş öncü kazanılır. Oportünizme, sosyal-reformizme, küçük-burjuva devrimciliğine karşı ideolojik mücadele vererek sosyalizme yönelmiş öncüyü kazanabilirsin. İdeolojik mücadele, ideolojik esaslar bu kesimler içerisinde anlam bulabilir. Bunlar, tekrar ediyorum, devrimci ya da sosyalist açıdan politize olmuş öncü kesimlerdir. Bir teorik dergi her zaman böylelerine hitap eder. Genel sosyalist propaganda bunlarda bir anlam bulabilir.

Kitleler ve hareketlenen kitlelerin önündeki unsurlar ise, sizin yürüteceğiniz siyasal çalışmaya, bu çalışmada göstereceğiniz tutarlılığa, kararlılığa, onlara vereceğiniz güvene bağlı olarak kazanılır. Siz, kitle hareketinin önündeki insanları kazandıktan ve kitleleri siyasal mücadele alanına çektikten sonra, ancak o zaman sosyalizm bilinci verebilirsiniz, ya da onu ideolojik olarak donatmak sizin için daha özel, daha yeni bir mesele haline gelir. Burada çok belirgin bir biçimde çok farklı şeylerin birbirine karıştırılması var. Eğer biz kitlelerin kazanılmasının ya da bir toplumun umutsuzluğunun sosyalizm propagandasıyla giderilebileceğine inanırsak çok büyük bir yanılgıya düşeriz. Sosyalizm denemeleri pratikte başarısızlığa uğramıştır, ama biz teorik propagandayla asla o izlenimi değiştiremeyiz. Bugün umutsuz kitlelerin arayışı nedir? Arayışı, bu düzene karşı mücadele edebilecek gücü kendinde görebilmesidir. Yani sosyalizm için mücadele etmeye değer mi meselesi değil. Yiğınlar zaten genel bir program üzerinden mücadeleye girmezler. Yiğınlar haksızlıklarla, baskılarla, kötüleşen yaşam koşullarıyla karşı karşıyadırlar. Mesele, bütün bunlara karşı bir direnme gücü gösterilebilmesidir, kitlelerin sorunu budur. Böylesi bir direnişe onları çekebilmektir. Bu konuda onlara güven verebilmektir. Bunu kolaylaştıracak politikalar izleyebilmektir ve bu politik sürecin içine kitleleri (pratik mücadele anlamında söylüyorum) çektiğiniz andan itibaren, o kitle sosyalist propaganda konusunda sizin için geniş bir alıcı kitledir. Yani önce Gintem işçilerini, işten atılmanın kader olmadığını, bunun bir haksızlık olduğunu, buna karşı direnilirse bunun püskürtülebileceğine inandırabilmeniz lazım. Onu o eyleme çekebilmeniz lazım. Kitleyi eyleme çektiğiniz zaman patronla, patronun polisiyle, arkasındaki devletiyle, yasalarıyla, Ankara'daki hükümetiyle karşı karşıya geliyor. İşte bu zemin üzerinde siz ona, bu bizim düzenimiz değildir, bu onların düzenidir propagandasını yaparsanız etkili olabilirsiniz. Kitlelerle bu mücadelesi içerisinde, Gintem işçileriyle onun mücadelesi içerisinde buluşmadığınız sürece, onlar soyut bir sosyalizm propagandasını hiçbir biçimde dikkat almazlar. Dinlemezler bile bu

Uzak Asya'da kapitalizmin krizi derinleşiyor

Asya ülkelerinde mali krizi patlak verdiği dönemde sermaye sözcülerinin tavrı ne idi ve şimdi ne düşünüyorlar?

Bölge borsalarının inişe geçtiği dönemde özellikle Amerika'da sermaye çevreleri gayet iyimser davranmışlardı. Hep Meksika örneğini göstererek mali krizi teknik bir aksaklık olarak göstermeye çalışmışlardı. Bunalımın sadece mali nitelikte ve yerel olduğu iddia edilmiş, hatta "aşırı spekülasyonu cezalandıran hayırlı bir olay" olarak tanımlanmıştı. Asya krizi karşısında duyulan sevinç abartılarak dışa vurulurken, hissedilen korku bastırılıp gizlenmeye çalışıldı. Oysa bugün krizin manzarası değişmiş, sermaye dünyasında farklı bir atmosfer egemen olmuş durumda. Bunalım fırtınasının esmeye devam ettiği yöre artık, Uzak Asya olarak değil Yakın Asya diye anılmaktadır!

Asya'nın dinamik ülkeleri ejderhaların, hızlı çöküşleri uluslararası finans kapitali ve özellikle de ABD kökenli tekelleri ilk aşamada sevince boğmuş olmasının nesnel nedenleri mevcuttur. Zira ejderhaların çöküşü dünya ticaretinin %33'ünün yoğunlaştığı bu bölgede mali kozların ve iktisadi mevzilerin yeniden paylaşımını gündeme getirdi. Onun için uluslararası sermayenin önde gelen kurumları ve aktörleri talandan pay kapmak için leş kargaları gibi bölgeye üşüştiler. Bölge borsalarının çöküşüne geçtikleri, mali krizin zirveye tırmandığı, iflasların birbirlerini izledikleri ilk günlerde tepkilerin olumlu yanı ön plana çıkartıldı.

İşte bu talanın teminatı işlevini gören IMF reçeteleri hızla hazırlandı ve bölge ülkelerine dayatıldı. Söz konusu reçeteler uluslararası finans kapitalin ve tekellerin iştahlarını tatmin edici önlemlerden oluşuyor, bu ülkelerin mevcut ve potansiyel zenginliklerini talan etmeyi, geleceklerini ipotek altına almayı hedefliyordu. Bunalım sadece mali ve yerel nitelikte değil, mali cepheden yükselen ama aslında kapitalizmin dünya ölçeğinde genel bir krizi idi.

Kapitalizmin krizinin, kontrol altında tutulduğunda, sonuçta ulusal ya da uluslararası düzlemde sınıflar arası bir zenginlik transferi aracı oldukları bilinir. Bunun uluslararası bağlamdaki en tipik örneklerinden birisi Meksika krizidir. Bu ülke ekonomisi 1995 yılı sonunda mali darboğaza girdi. ABD emperyalizmi bu mali darboğazı fırsat bilerek ülkenin belli başlı zenginlik kaynaklarını ipotek altına aldı. Bu ülkeye yapılan 50 milyar dolar tutarındaki yardımın arkasında Meksika işçi sınıfının, emekçilerinin, köylülerinin ürettikleri değerlerin cüzi bir fiyat karşılığında Amerikan tekellerinin kasalarına akmasının teminat altına alınması yatmaktadır. Uluslararası burjuvazi Asya krizini bu mantıkla tanımladı ve bu doğrultuda

bölge ülkelerine "yardım paketleri" ulaştırıldı. 30 Haziran '97 ile 31 Aralık '97 arası dönemde Asya krizinden ötürü yaşanan devalüasyonlar bu zenginlik transferinin bir göstergesidir.

Bu zaman zarfı içinde ABD doları karşılığında bazı ülkelerde görülen para değer kaybının yüzdelik oranları şöyledir:

Hong Kong (Hong Kong doları)	0
Arjantin (Peso)	0
Meksika (Yeni Peso)	1,1
Brezilya (Real)	3,5
Rusya (Ruble)	3,5
Polonya (Zloty)	6,5
Güney Afrika (Rand)	6,6
Çek Cumhuriyeti (Kuron)	6,9
Hindistan (Rupi)	7,4
Macaristan (Forint)	8,3
Tayvan (Tayvan doları)	14,3
Filipinler (Peso)	34
Tayland (Baht)	44,5
Türkiye (TL)	47,7
Güney Kore (Won)	52,4
Endonezya (Rupi)	55,4

Aynı şekilde, borsa kurlarının evrimi kıstas alınarak değerlendirildiğinde, 30 Haziran '97 ile 31 Aralık '97 arası dönemde, Asya krizi bazı orta kuşak ülke ekonomileri üzerinde aleyhte ya da lehte etki yaratmıştır. Birisinin çöküşü ötekisinin ekmeğine yağ sürmüştür.

Bu rakamlar söz konusu fenomenin sadece bir boyutunun aynasıdır. Zenginlik transferi birilerinin kasasının ötekinin lehine boşaltılması biçiminde mekanik bir operasyon olarak yaşanmamaktadır. Zenginlik transferi beraberinde iktisadi bunalımın dinamiklerini de transfer etmekte, ticari ilişkileri ve dengeleri de bozmaktadır. Zenginlik transferi sınıflararası çelişkileri keskinleştirerek sınıf mücadelesine ivme katmaktadır. Hep hasır altı edilmek istenen bir gerçek de bu ülkelerin işçilerinin, emekçilerinin

söz konusu zenginlik transferine karşı aldıkları tavidir. Örneğin Güney Kore, Endonezya vb. ülkelerde emekçiler kapitalizmin bunalımının faturasını ödemek istemiyorlar, geleceklerinin uluslararası finans kapitalin ipoteği altına girmesine karşı çıkıyorlar. İlk dönemde Asya krizinin bu boyutu uluslararası finans kapital tarafından iradi olarak küçümsendi, görülmek istenmedi. Kapitalizmin vahşiliği kendisini tüm çıplaklığı ile dışa vurdu. Tıpkı Meksika örneğinde olduğu gibi bunalım fırsat bilinenek Asya ülkelerinin varını yokunu en kısa yoldan gaspetme yoluna gidildi. Bu ülkelere yeni kredilerin tanınmasının, iktisadi bakımdan vesayet altına alınmalarının krizin dizginlenmesinin başlıca teminatı olacağı iddia edildi.

Krizin patlak vermesinin ve tanımladığımız mantık doğrultusunda IMF aracılığıyla müdahale edilmesinin ardından epeyce zaman geçmiş bulunuyor. Bu zaman dilimi her ne kadar hafta ya da ay üzerinden ölçülse de "epeyce" demek durumundayız. Çünkü söz konusu olan kriz sıradan bir "soğuk algınlığı" değil, bir "kalp krizi" niteliğindedir. Bu krize karşı örgütlenen müdahale operasyonu ise kapitalizmin tarihinin en büyük mali operasyonudur. Alınan sonuçlar ortada. Asya ülkelerinde paralar değer kaybetmeye, şirketler, bankalar iflas etmeye, borsalar düşüş rekorları kırmaya devam etmektedirler. IMF'nin müdahalesinin başlıca amaçlarından birisi sermayeye yeniden güven vermektir. Oysa tanınan tüm avantajlara rağmen sermaye bu bölgeye geri dönmek yerine kaçmaya devam etmektedir. Çünkü Asya ülkelerinde kriz mali olmaktan çoktan çıkmıştır. Bunalımın gündemde sırasını bekleyen başka boyutları vardır; politik bunalım ve sosyal patlama. Onun için sermaye riske girmek, geri dönmek istemiyor.

IMF'nin Asya ülkelerine yaptığı müdahale bir fiyasko olmakla kalmamış, krizi daha da ağırlaştırıcı bir rol oynamıştır. Bunlar itiraf edilmektedir. IMF'nin müdahalesi sadece bölge ülkelerinde değil başka platformlarda da yer yer tartışma konusu olmaktadır. IMF'ye yönelik eleştirilerin arkasında kuşkusuz ABD emperyalizminin politikası, onun talandan aslan payını alma, yerel ekonomik yapıyı ve ilişkileri ABD çıkarlarına göre biçimlendirme girişimi yatmaktadır. Ancak IMF'ye ve dolayısıyla üstü kapalı bir biçimde ABD emperyalizmine yöneltilen bu eleştirilerin esas nedeni büyük bir ihtimalle başkadır. Pek sürmeyecektir, krizin etkisinin artmasıyla birlikte sıra bu gerçeklerin de itiraf edilmelerine gelecektir. Henüz adı konmayan bu gerçek şudur; Asya krizinin idare biçimi, IMF'nin müdahalesi onun çevreye yayılmasında ve derinleşmesinde önemli bir rol oynamaktadır.

Oysa yakın döneme kadar Asya krizinin dünya ekonomik yaşamı üzerinde kayda değer bir etki yaratmayacağı iddia edilmişti. Bugün krizin ilk etkilerinin belli başlı kapitalist metropollerde hissedilmeye başlaması tartışmaları ve yorumları başka bir düzleme kaydırmaktadır. Asya krizinin sadece mali ve yerel olmadığı, tam tersine dünya ekonomisinin tamamı üzerinde kalıcı etkiler yaratacağı ve gelişmesinde nasıl bir seyir izleyeceği bilinmediği söylenmekte, söz konusu olanın kapitalizmin genel bir bunalımı olduğu kabul edilmektedir. Sermayenin en soğukkanlı, en deneyimli iktisat uzmanları bile son derece ihtiyatlı konuşmaktadırlar. Özetle: "1929'a göre iktisadi krizlere müdahale etme, tedbir alma, işbirliği içinde hareket etme olanakları mevcuttur. Ancak bu olanaklar mucize yaratamazlar, sınırlıdır. Gelişmelerin yarın nasıl bir seyir kazanacağını bilmiyoruz. Küreleşme, globalleşme Asya krizi ile birlikte kendisini artık somut bir biçimde ifade etmeye başladı. Durumun mevcut haliyle kötüleşmeye devam etmesi olasılıkların en iyimseridir." demektedirler.

Asya ülkelerinin karşı karşıya bulunduğu sorunlar dünyanın her yerinde yankı bulmakta, en geri ekonomileri bile doğrudan etkilemektedirler. Asya ülkelerinin paralarını mali krizin baskısı altında rekabetçi bir devalüasyona tabi tutmaları, onların dış ticaretteki rekabet gücünü arttırmaktadır. Ejderhaların dünya pazarındaki rekabetçi konumlarının dizginlenmesi hesaplanırken tam tersi bir durum ortaya çıkmaktadır. Onların çökmesini büyük bir sevinçle karşılayan güçler şimdi benzer bir ikileme karşı karşıya gelmiş durumdadırlar. Benzer devalüasyonlara gitmek ya da maliyetleri aşağı doğru çekmek.

Meksika	(+) %15,47	Şili	(-) %16,36	Tayland	(-) %29,28
Kolombiya	(+) %21,02	Venezuela	(-) %6,72	Endonezya	(-) %44,59
Arjantin	(+) %1,22	Brezilya	(-) %18,87	Hong Kong	(-) %29,44
Çek Cum.	(+) %1,29	Polonya	(-) %2,65	Güney Kore	(-) %49,64
Slovakya	(+) %9,47	Rusya	(-) %5,20	Filipinler	(-) %33,46
Macaristan	(+) %17,72	Güney Afrika	(-) %16,10	Tayvan	(-) %9,33
Türkiye	(+) %85,4	Hindistan	(-) %15,62	Çin	(-) %31,44

Fransa'da İşsizler Hareketi Büyüyor

İşsizler Hareketi Fransa'da gündemi belirlemeye devam ediyor. Bir aydır sürmekte olan İşsizler Eylemi giderek yaygınlaşmakta ve kitlesel bir harekete dönüşmektedir. Bugüne kadar dünyanın hiçbir ülkesinde rastlanmamış, ihtimal verilmemiş, hesaba katılmamış işsizler ordusunun bu hareketi burjuva düzeni çaresizlik içinde bırakmaktadır.

Çünkü, kapitalist düzen için istatistik konusu olmaktan başka sosyal bir konuları olmayan işsizler, ilk defa ele geçirdikleri söz hakkını bir türlü bırakmak istememektedirler. Üstelik işsizler hükümetin aşamalı olarak hacmini arttırdığı tavizleri her defasında yetersiz bularak temel taleplerine kararlılıkla sarılmakta, mücadeleyi inatla ve azimle sürdürmektedirler. Noel primi için yola çıkan işsizler, bugün, kendilerine ayrılan ve ödenmeye başlayan 1 milyar franklık ek ödeneye tenezzül bile etmemektedirler. Dolayısıyla, düzenin hiçbir zaman ciddiye almadığı işsizler ordusunun bu beklenmedik tavrı hükümet için adanmaklı bir baş belasına dönüştü. Dahası, İşsizler Hareketi, biraz daha sürmesi durumunda, ülkede politik bir krize yol açmanın potansiyel dinamini taşımaktadır.

İşsizler Hareketi sıfırdan, sayısal açıdan son derece cılız bir biçimde ve sembolik bir talep üzerinden patlak verdi. Çok zor durumdaki işsiz aileleri için talep edilen 1500 Franklık Noel Bayramı primi talebi, sonuçta barut fıçısını ateşleyen fitil işlevi gördü.

İşsizler Hareketinin evrimi alışılmış emekçi eylemlerinden çok farklı bir yol izlemektedir. Emekçi eylemlerinin bastırılmasında ve kırılmasında klasikleşmiş yöntemler uygulanır. Eğer emekçi eyleminin kısa sürede geniş kitlelere malolma, tutarlı bir önderliğe kavuşma, uzun soluklu bir perspektif kazanma şansı başlangıçtan itibaren zayıfsa, düzen onu genellikle sürüncemeye sokarak kırma yolunu seçer. İlk aşamada işveren ya da hükümet bazı oyalama prosedürlerine başvurarak zaman kazanır ve bu arada emekçilerin eyleme katılım düzeylerini ve kararlılıklarını ölçer. Burjuva düzen sendikalara dayanarak eylemi bölmeye, verilmeye hazırlanan tavizleri eylemi bölen, zayıflatan ve sonuçta kıran bir faktör olarak kullanmaya çalışır. Kısacası taviz, diyalog, pazarlık, karalama, tehdit ve şiddet gibi faktörler birarada kullanılarak emekçilerin

karşına çıkılır. Eylem belli bir aşamadan sonra zayıflık belirtileri gösterir ve temel dinamini kaybederek son bulur. Emekçi eylemi hezimetle sonuçlansa bile düzenin sendikaları bin bir dereden su getirip zafer çılgınlıkları atmanın bir nedenini bulurlar. Tutunacak hiçbir şeyin olmadığı koşullarda "sosyal barış"ın sağlanmış olmasını büyük bir kazanım sayarlar.

Kapitalist düzenin bu denenmiş senaryolarının hiçbiri İşsizler Hareketinin kırılıp bastırılmasında işe yaramamaktadır. Onun için düzen bu hareketin kırılmasında reçete kılığının sıkıntısını çekmektedir. Emekçi eylemlerinin yaşadığı evrimin tam tersine işsizler eylemi zaman geçtikçe yaygınlaşmakta, kitleselleşmekte, militanlaşmakta, hatta politik bir kimlik kazanmaya doğru ilerlemektedir. Ayrıca burjuvazi eylemi toplumdaki soyutlamakta zorluk çekmektedir. Aradan bir ay aşkın bir sürenin geçmiş olmasına karşın basın aracılığı ile işsizler aleyhinde bir karalama kampanyası başlatılabilmemiş değildir. Son günlerdeki işsiz eylemlerinde kabarık sayıda işçi, emekli ve öğrencinin de yer aldığı görülmektedir.

Sarı sendikalar hareketi bölmek ve kırmak için düzenin beşinci kolu olarak hareket edememektedirler. Çünkü işsizler sendikası değil ve sendikaların da onlar adına konuşma hak ve yetkileri yoktur. Emekçi eylemlerinde genellikle eylem süresi uzayınca dinamizm kaybı olur, zayıflama yaşanır, taleplerden taviz verilir. İşsizler eyleminde tam tersi yaşanıyor. Eylem süresinin uzamasına paralel olarak işsizler taleplerini aşağı çekmekte ve gün biraz daha çubuğun seviyesini yükseltmektedirler.

İşsizler, yalnız işsizlik ödeneklerinin, sosyal hakların vb. arttırılmasını talep etmemekte, son günlerde düşük ücretlerin yükseltilmesini de ileri sürmektedirler.

İşsizler bir insanın yaşamı için en temel olan ihtiyaçları, en meşru olan hakları talep etmektedirler. Son derece zengin bir ülkede en temel taleplerin savunusu yetenekli bir önderlik aracılığı ile yapıldığında, dehşet yaratıcı bir mesaja dönüşmektedir. İşsizler Hareketi bunu, milyonlarca insanın oluşturduğu işsizler ordusu içinden kısa sürede doğal önderlikler yaratmış olmasına borçludur. İşsizlerin önderleri genellikle işsiz kalmış eski sendikacılar olmaktadır. Onun için İşsizler Hareketi, henüz pasif de olsa, geniş emekçi kitlelerin, toplumun desteğinden yararlanmaktadır. Ve bu nedenden dolayıdır ki düzen eylemi kırmak için sistematik olarak kaba kuvvete başvurma manevi gücünü kendisinde bulamamaktadır.

Sonuçta İşsizler Hareketi, deyim yerinde ise, tencerenin kapağını aralamış oldu. İşsizler bunu yapmakla kapitalizmin pisliklerinin dışarıya taşmasını, tartışmaya açılmasını ve sorgulanmasını sağladılar. Kuşkusuz emekçi eylemleri de aynı rolü oynamaktadır. Ama bu kez sorunların konuluş ve tartışılış biçimi tamamen farklıdır. Çünkü, sermayenin ihtiyaç duymadığı milyonlarca işsiz sorunları ve talepleri kıstas alınarak kapitalizm sorgulanmaktadır. Sermaye sınıfı emekçilerle pazarlık masasına oturduğunda, tartışmaların perde arkasında, demokles kılıcı misali hep işsizleri tutardı. Bugün ise sermaye düzeni bizzat işsizlerle doğrudan karşı karşıya gelmiştir. Ve bu sadece bir başlangıçtır.

Kürt mültecileri ve Alman emperyalizminin ikiyüzlülüğü

İtalya sahillerinde boğulmaktan son anda kurtulan Kürt mültecilere karşı Alman devletinin takındığı tutum tam bir ikiyüzlülük örneğidir. Dışişleri bakanı Kinkel, Kürt azınlıktan söz ederek Türkiye'nin Kürt sorununda politik çözüm bulmasını talep etti. Bu açıklamada İtalya hükümeti de Kürt mültecilere karşı takındığı liberal tutumdan dolayı eleştirildi. İtalya hükümeti Kürt göçünün esas sorumlusu olarak sunulmaya çalışıldı. İçişleri bakanı Kanter Almanya'nın sınırlarını özel korumaya alacaklarını ve gelecek mültecileri tutuklayıp geri göndereceklerini açıklarken, Aşağı Saksonya eyaleti içişleri bakanı Avrupa Birliği içinde sınır kontrollerini kaldıran Şengen anlaşmasının ertelenmesini istedi.

Önümüzdeki yıl gerçekleştirilecek seçimler de gözetilerek, Kürt mülteci sorunu iç politik malzeme olarak kullanılmaya çalışılıyor. İtalya Kürtlere politik mülteci statüsü tanınmaması konusunda uyarılarak, bunların güzel bir yaşam peşinde koşan ekonomik ilticacılar olduğu söyleniyor.

Alman hükümeti, bin kadar Kürt mültecinin sorununun Avrupa'nın bir iç güvenlik sorunu olduğunu söyleyerek Şengen anlaşmasının yeniden düzenlenmesini savunuyor. Oysa her türlü vahşet ve terörle yüzyüze kalan, köyleri yakılıp-yıkılan bu insanlar her şeylerini satarak yollara düşmek zorunda kalmışlardır. Bunun böyle olduğunu en iyi de emperyalist dünyanın efendileri biliyorlar. Özellikle Alman devleti Kürt sorununda tam bir ikiyüzlülük sergiliyor. Yıllardır Kürtlere karşı sürdürülen kirli savaşa

her türlü askeri desteği sunan Alman devleti, bir taraftan da Türk devletinden Kürt sorununun barışçıl bir şekilde çözülmesini talep ediyor.

Alman emperyalizmi, Kürt mültecileri sorununu, Avrupa Birliği içindeki konumunu güçlendirmek, güvenlik bekçisi rolünü pekiştirmek amacıyla kullanmaktadır. Avrupa'ya yabancı göç, istikrarı bozan bir unsur olarak görülmektedir. Gerçekten de bu toplumlardaki yabancı emekçiler uzun dönemde sınıf mücadelesinin önemli dinamikleri durumundadır.

Almanya, Fransa ve Belçika diğer Avrupa ülkelerinin Şengen ruhuna uymalarını istemektedirler. Şengen antlaşması Avrupa'nın diğer ülkelerin emekçilerine kapatılması anlamına gelmektedir. Bundan böyle baskı, terör, işkence ve katliamlardan kaçan insanlara Avrupa'nın kapıları kapalı tutulacak. Almanya ve Fransa İspanya'ya baskı uygulayarak Arap ülkelerinden gelen insanlara vize konulmasını sağladı. 1991 yılında uygulamaya giren vize nedeniyle ülkeye girmek isteyen yüzlerce insan boğularak yaşamını yitirdi. Sınırlar polis güçleriyle ve en modern denetim araçlarıyla donatılarak, mülteciler ölüme itildi. 1993 yılından bu yana Avrupa sınırlarından çevrilen mültecilerin 910'u yaşamını yitirmiştir. Gerçek sayı çok daha fazladır.

Kohl hükümetinin Kürt mülteciler karşısında takındığı tutum, emperyalist ikiyüzlülüğün en somut örneğidir. Alman emperyalizmi Kürt mültecileri sorununu kullanarak diğer Avrupa ülkelerini yardımcı polis rolüne zorlamakta ve bunda emperyalist bir başarıyla olmaktadır.

Kürt mülteciler hakkında Irak Komünist Partisi Sekreteri Hamid Mecid Musa ile yapılan aşağıdaki röportaj günlük Neues Deutschland gazetesinin 11 Ocak '98 tarihli sayısında yayımlanmıştır.

-Kürtler neden şimdi Avrupa'ya kaçıyorlar?

Musa: Kürt halkının bütün hakları elinden alınmış durumdadır. Türkiye ve İran'ın askeri operasyonlarına ve büyük baskılara maruz kalmaktadır. Diğer taraftan Kürt grupları arasındaki çatışmalardan da zarar görmektedir. Buna bölgenin ekonomik olarak geri kalmışlığı da eklenince insanlar çareyi kaçmakla bulmaktadır.

-Irak Kürdistan'ı ikiye bölünmüş bulunuyor. İki kesimden de mi kaçıyor insanlar?

Musa: Evet. Demokratik koşulların olmayışı, insan haklarının çiğnenmesi, geleceğe yönelik bir perspektifin olmayışı, burada yaşamı zorlaştırıyor. 1991 yılında BM tarafından Kürtler için bir güvenlik bölgesi oluşturuldu, ama bu hiçbir şekilde güvenli bir ortam oluşturmadı. Buna üç boyutlu uygulanan ambargo ayrı bir neden oluşturmakta. Irak'a karşı uygulanan uluslararası ambargo, Saddam Hüseyin'in uyguladığı iç ambargo ve KDP ve KYB'nin uyguladığı ambargo. Bu gittikçe artan bir yoksulluğa ve işsizliğe yolaçtı. Gençlik bunlara güvenini tamamen yitirmiştir. Birçok insan, Irak ve ABD arasında çıkacak bir yeni askeri savaştan korkmaktadır.

-Türk, ordusu 1997 yılında beş kez kuzey Irak'a girdi. Ankara'daki askerler orda bir güvenlik bölgesi oluşturma çabasında olduklarını açıklıyorlar.

Musa: Türkiye Irak-Türkiye sınırında çıkarlarını korumaya çalışıyor. Bu bağlamda bir güvenlik bölgesi oluşturmayı

da düşünüyor. Fakat bu niyet arka plana itildi. Nitekim Türk ordusu Kürtlerin iç çatışmalarının olduğu bölgelere, KDP ve KYB sınırına kadar 250 km. ilerledi. Türkiye çıkarlarını sadece Kürdistan ile sınırlamıyor. Tersine Irak'ı da hedefleyerek, gelecekte Irak'taki iç gelişmeler üzerinde de söz sahibi olmak istiyor.

-Türkiye istese bu koşullarda Kürtlerin göçünü engelleyebilir mi?

Musa: Kürtlerin kaçtığı bölge; İran, Irak, Türkiye üçgeni çok büyük ve zor bir alan. Bu kaçışlar askeri kesim ve devlet organları aracılığıyla mafya çetelerince örgütleniyor. Bundan çok büyük para kazanılıyor. Mülteciler soyuluyor, katlediliyor, çocuklar ve yaşlılar yollarda yaşamını yitiriyor. Buna rağmen yurtdışına kaçışı tek çare olarak görüyorlar. Ayrıca Türkiye genç Kürtlerin ülkeyi terk edip yurtdışına çıkmalarını teşvik ediyor. PKK'yı destekleyeceklerine çalışıp para göndermelerini daha hesaplı görüyor. Irak'ta demokratik koşullar mevcut olsaydı, Kürt sorununda askeri olmayan demokratik bir çözüm olsaydı, kaçış için bir neden kalmayacaktı.

-PKK da kaçışa karışıyor mu?

Musa: Tahmin etmiyorum. Belki bazı taraftarlar karışmış olabilir. Fakat PKK'nın insanların yurtdışına kaçmalarını sağlaması için hiçbir mantıklı neden yok. Bunlara ülkede ihtiyaç var.

-Almanya'nın politikasını nasıl değerlendiriyorsunuz?

Musa: Onların ülkelerine gelmesini önleyici kararlar almaları insan hakları sözleşmelerine terstir. Bu insanlar bu yolu tutmaya zorlanmışlardır. Bu kaçış şebekeler tarafından örgütlenirse dahi bu insanlara suçlu muamelesi yapılmamalıdır.

Son yılların en görkemli anması gerçekleştirildi

Karl ve Rosa mücadelemizde yaşıyor!

Geçtiğimiz haftasonu Berlin'de, 79 yıl önce öldürülen Alman proletaryasının önderlerinden Karl Liebknecht ve Rosa Luxemburg'u anma gösterileri gerçekleştirildi.

15 Ocak 1919, Karl Liebknecht ve Rosa Luxemburg'un Alman burjuvazisi tarafından haince katledildikleri gündür. 20'li yıllarda Ocak ayının 2. Cumartesi günü onların alçakça katledilmelerine, SPD yönetiminin hain tutumuna karşı öfkenin dile getirildiği bir gün oldu. Lenin'in 24 Ocak'ta ölümü, Ocak ayındaki bu anmaya ayrı bir anlam kazandı. Hitler faşizmini karanlık yıllarında yasaklandı bu anma töreni. Sonraki yıllarda ise rutinleşti. Duvarların yıkılmasından sonra "herşeye rağmen" sosyalizm ideolojisine bağlılık gösterenler yaşlılar oldular.

Son üç yıldır anma töreninin çehresi farklılaşmaya başladı. Geleceğe yönelik talep ve istemlerin dile getirildiği yürüyüşler devrimcilerle reformistleri birbirinden ayırttı.

"Biz bugünün her türlü politik amaçla kullanılıp amacından saptırılmasına karşıyız" diyen PDS-Parti grubu başkanı Gregor Gysi'nin mezarlığa sessizce bir çelenk bırakıp gitmesi, yalnızca Karl Liebknecht ve Rosa Luxemburg'un komünist kimliklerinin içeriğini boşaltma çabasının ifadesiydi.

Sosyalistler Mezarlığı'nı ziyaretin yanı sıra anti-faşist, solcu, devrimci 50 grup, örgüt ve partinin çağrısıyla gerçekleşen LLL (Lenin, Luxemburg, Liebknecht) Yürüyüşü ile bugün kapitalizme karşı bir kavgaya günü ilan edildi ve bunun ruhuna uygun bir gösteri ve miting gerçekleştirildi.

Bu yılki anma törenlerine katılan 100 bini aşkın insan Karl ve Rosa'nın mezarlarına kırmızı karanfiller bıraktılar. 90'lı yılların en görkemli anması gerçekleşti. Anti-faşist, devrimci grupların çağrısı üzerine düzenlenen LLL-Yürüyüşü de geçen yıllara oranla daha kalabalık gerçekleşti. 15 bin kişilik

kitle kızıl bayraklarla, kapitalizme, militarizme, sosyal hakların budanmasına karşı sosyalizm istemlerinin yazılı olduğu pankartlarla ve sloganlarla doldurdular alanı. Yürüyüşe baştan sona militan ve kararlı bir hava, devrimci bir ruh hakimdi.

Yürüyüşün kitleselliğinin yanı sıra yabancıların, özellikle de Türkiyeli ve Kürdistanlı devrimci örgütlerin geçen yıllara oranla daha kalabalık olduğu dikkati çekiyordu. Dikkati çeken diğer önemli olgu ise kortejlerde yeralan kitlenin ağırlıklı olarak gençlik kitlesi olmasıdır.

Yürüyüşe katılmayanlar pencerelerde, Sosyalistler Mezarlığı'na yaklaşıldığında ise sağlı-sollu kaldırımlarda bekliyorlardı. Yürüyüş kolu onlara ulaştığında zafer işaretleriyle, alkışlarla, havada sıkılmış yumruklarla karşıyorlar ve selamlıyorlardı yürüyüşçüleri. Yaşlılar ağlıyordu. Ama herkesin umuda bakan gözleri ışıltılıydı. Umut gençlikti. Umut sosyalizmdi. Sosyalizm ideolojisi yaşıyordu.

İşçi sınıfının önderleri Karl Liebknecht ve Rosa Luxemburg'un anılmasından, kitlelerde büyük yankı

bulmasından, "sosyalizm hayaleti"nin yine dolaşmaya başlamasından korkup telaşa kapılanlar da vardı. Sermaye "kum üzerine kurulu düzenlerini" koruyabilmek için besledikleri kolluk güçlerini gönderdiler yürüyüşçülerin üzerine. Düzenin muhafızları yasakladıkları PKK bayrağını saldırılarına dayanak yaparak defalarca

saldırısını yaşlı genç binlerce devrimci, "Size birşey getirdik: nefret! nefret! nefret!" diyerek karşıladılar ve geri püskürttüler. Polisin 21 devrimciyi gözaltına aldığı eylemde tüm provokasyon çabaları boşa çıkarıldı, kitle dağılmadı, kortejler terkedilmedi, yürüyüş sonuna kadar kararlılıkla sürdürüldü.

Biz komünistler de bu yürüyüşe geçen yıllara oranla daha güçlü katıldık. "Rosa ve Karl Mücadelemizde Yaşıyor" yazılı pankartımız ve kızıl bayraklarımızla bu anlamlı günde yerimizi aldık.

Yürüyüş öncesi MLPD, Gençlik Örgütü Rebel, Flachglas greviyle dayanışma komitesi, Kadın Grubu Corage, Enternasyonal Dayanışma ile ortak bir komite kurduk. Yürüyüş ortak çağrı yaptık ve bildirimimizi birlikte dağıttık. Yürüyüşün sonunda yine beraber örgütlediğimiz mitingi gerçekleştirdik. Miting'de Karl Liebknecht'in 15 Ocak 1919'da, Rosa Luxemburg'un 14 Ocak 1919'da Spartakistler'in gazetesi Rote Fahne'de (Kızıl Bayrak) yayınlanan yazılarını okuyarak açtık konuşmamızı. Komünist işçi partisinin kuruluş kongresinin hazırlandığı bir süreçten geçtiğimizi ilan ettik ve "Dünya devrimi için Türkiye devrimi!" şiarını attık. Konuşmamız alanda yankı buldu ve büyük bir dikkatle dinlendi.

Yeni dönemin partili çalışma tarzına uygun bir biçimde bu eylemi en geniş işçi kitlesine götürmememiz, daha zengin propaganda araçlarını kullanamamamız önemli eksikliklerimizdi. Günün anlamını ve önemini içeren bildirimizi öğrenci gençliğin örgütlü mücadelesinin vurgulandığı diğer bildirimimizle birlikte oldukça yaygın bir biçimde dağıttık.

Yürüyüş katılanlar üzerinde büyük bir etki ve coşku yarattı. Kitlelerin sosyalist idealler için sokağa aktığı, devrimci şiarları haykırdığı bir gösteri gerçekleştirildi. Rosa ve Liebknecht anması dünya burjuvazisinin "sosyalizmin bittiği", "kapitalizmin ebediliği" üzerine sevinç çılgınlıkları attığı dönemin artık geride kaldığını göstermiştir.

Yaşasın Sosyalizm!

Dünya Devrimi İçin Türkiye Devrimi!

Sosyalizm, Enternasyonalizm!

Ekim taraftarları/Almanya

Luxemburg ve Liebknecht'in davası ve fikirleri yaşıyor...

1918 Kasım Devrimi imparatorluk rejimini düşürerek Alman emperyalizmine önemli bir darbe vurdu. Alman burjuvazisi, olayların, işçi ve askerlerinin bolşevikleri izleyerek, sermaye iktidarına el koyma çizgisinde seyretme ihtimali karşısında çılgına döndü.

Alman emperyalizmi her türlü yöntem ve aracı kullanarak devrimci gelişmeyi boğmak istiyordu. Bu amacında büyük bir ihanetin içinde olan Alman sosyal-demokrasisini kullandı. Sosyal-demokrasi bir taraftan işçileri ve emekçileri "sosyalizm ilerliyor" sloganıyla aldatırken, diğer taraftan kapalı kapılar ardından gerici-faşist güçlerle ittifak içinde çalışıyordu.

Devrimci hareketi boğmanın önündeki en büyük engel yeni kurulmuş olan Almanya Komünist Partisi ve onun kahraman önderleri Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht idi. SPD önderliği karşı-devrimci ordu güçlerini Berlin'e çağırarak, KPD'ye ve onun önderlerine karşı görülmemiş bir kampanya başlattı. Berlin kentinin duvarları Liebknecht ve Luxemburg'u öldürün afişleriyle donatıldı. Afişler üzerinde komünistler birer kan emici, bolşevikler de ağızlarına bıçak almış yaratıklar olarak resimlendi. Bu kampanya ile SPD kapitalist düzene uşaklığını sadakatla yerine getirdi.

İki önderin katledilişi tümüyle planlı bir eylemdi. 15 Ocak 1919'da, Alman Komünist Partisi'nin resmen kuruluşundan yalnızca 15 gün sonra, Karl Liebknecht ve Rosa Luxemburg hunharca katledildiler.

Ama burjuvazi onların davasını fikirlerini öldürmeyi başaramadı. Bunun en somut örneği 11 Ocak'ta Berlin'de yapılan dev anma gösterisi oldu. Alman komünizminin iki önderi Karl ve Rosa'nın mezarlarını 100 bini aşkın insan ziyaret etti.

EKİM

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ BİRLEŞİN!

Sayı:183, 15 Aralık '97, Başyazı

*İşçi sınıfının kurtuluşu
kendi eseri olacaktır!*

Kitle hareketinin yeni evresi

Aralık ayının ilk yarısında gerçekleşen eylemlilikler, kitle hareketinin yeni dönemine ilişkin ilk işaretleri vermektedir. Bunlar elbette işçi ve emekçi hareketinde köklü bir yön değişikliğinin yaşandığı, bir yükseliş ivmesinin başladığı anlamına gelmiyor henüz. Fakat derindeki hoşnutsuzluğun gücü ve hareketin yaygınlaşabileceği alanlar bakımından önemli veriler sunuyor. Dikkatle bakılması gereken bir öteki husus da, her kitle hareketlenmesi evresinde görüldüğü gibi, yükselecek bir yeni kitle hareketini bekleyen her zamanki tehlikelerdir. Bunların başında reformist kuşatmanın gerici rolü ile bugün artık resmen MGK'nın hizmetine giren hain sendika bürokratlarının hareketi sürüklemeye çalışacağı çıkmazlar gelmektedir.

Susurluk skandalı yıldönümünde gerçekleşen politik gösterilerin ardından yaşanan gelişmelerin ilki ve kuşkusuz en önemlisi, KESK'in çağrısıyla 11 Aralık'ta yapılan iş bırakma eylemi ile kamu emekçilerinin yaygın tarzda düzenledikleri kitle gösterileridir. Hükümetin açık tehditleri ve polislin tüm saldırgan tutumlarına rağmen beklenilenin çok çok üstünde bir katılım ve yaygınlıkta gerçekleşen iş bırakma eylemi, alanlara da militan bir hava taşıdı. Eylemlerde gösterilen bu kararlılık, emekçi tabanındaki öfke ve mücadele isteğinin bir göstergesi sayılmalıdır.

İkincisi, DİSK'in İstanbul'dan başlattığı 8 günlük Ankara yürüyüşüdür. MGK'ya emirerliği yapmakta kusur göstermeyen DİSK yöneticilerinin böyle bir eylem düzenlemesi, işçi sınıfı tabanındaki öfke birikiminin ve düzenin iktisadi-sendikal alandaki saldırılarına karşı mücadele isteğinin bir sonucudur. Düzenin ESK saldırısına tam destek veren DİSK yönetimi, taban basıncı karşısında artık daha fazla umursamaz davranamıyor ve birşeyler yapmak ihtiyacı duyuyor. Bu yürüyüş şahsında en dar ve pasif eylem biçimi seçilmiş olmasına rağmen, yürüyüşün somut seyri sonuçta ortaya farklı bir tablo çıkardı. Bütün ara duraklarda yürüyüşçü gruba gösterilen ilgi, verilen kararlı destek ve yürüyüşe ara katılmalar, tüm bunlar tabandaki mücadele isteğinin açık göstergeleridir. Ankara'da yaklaşık onbin kişinin katıldığı eylem ise yürüyüşün kendisinden çok daha dikkate değerdir.

Öğrenci gençliğin devletin yargılama ve cezalandırma terörüne karşı gerçekleştirdiği bütünüyle siyasal içerikli Ankara eylemi üçüncü önemli gelişmedir. Bu eylemin en dikkate değer yanı, önemli bir kesimi reformist grupların etkisinde bulunan eylemci gençlik kitlesinin gösterdiği militanlık

ve kararlılıktır. Eylemci gençlik polislin vahşi terörü karşısında kararlılıkla direnmiş, ilk dağılmanın ardından yeniden toplanarak eylemini sürdürmüştür. Üstelik tüm bunlar çeşitli kentlerden yüzlerce kişilik gruplar halinde gelen önemli bir gençlik kitlesinin alana ulaşmadan karakollara doldurulması koşullarında gerçekleşmiş, gözaltında militan bir tutum sergilenmiştir.

Dikkate değer bir diğer gelişme ise, Yatağan, Kemerköy ve Yeniköy termik santralleri ile bölgedeki maden işçilerinin özelleştirme talanına karşı gösterdiği eylemli tepkidir. Başbakan M. Yılmaz'ın da itiraf ettiği gibi, uluslararası tekeller enerji işkolundaki işletmelerin özelleştirilmesine büyük bir iştahla bakmaktadırlar. Kâr oranı yüksek bu işletmeleri kapmak için aşırı bir sabırsızlık göstermektedirler. Ancak, santrallere gelen yerli ve yabancı tekel temsilcileri geçmişte olduğu gibi bu kez de işçilerin santral kapılarını kurduğu barikatlarla karşılaştılar. İşçiler tarafından anında ortaya konulan bu tepki hükümetin işinin bu kez hiç de kolay olmadığını göstermektedir.

Toplam tablo, yeni bir kitle hareketinin daha kararlı, militan ve daha yaygın gelişeceğine ilişkin ilk işaretleri vermektedir. İşçi hareketi içinde şu ya da bu mevzide kıvılcımlar patladı. Susurluk skandalının ardından gerçekleşen Ankara merkezli gösteriler kitlesellik bakımından anlamlı olmakla birlikte, esas olarak hava boşaltma işlevi gördü. Gençlik eylem sürecinde büyük ölçüde yalnız kaldı. Bugün işçi, emekçi ve öğrenci gençliği kapsayan yeni bir eylem dalgasının ilk belirtileri ile karşı karşıyayız. Bu elbetteki böyle bir sürecin tüm hızıyla başladığı anlamına gelmiyor henüz. Fakat tüm bu kesimleri yeniden bir hareketlilik içine çekecek fazlasıyla neden var ve bir süredir durgunluk içinde bekleyen kitlelerin yeni bir eylemlilik süreci içine girmesi çok da şaşırtıcı olmayacaktır.

TÜSİAD-MGK hükümetinin ilk kurulduğu dönemlerde sermaye medyasının da özel gayretiyle oluşturulan atmosfer ve yaratılan sis perdesi, hükümetin peşpeşe gelen saldırılarının ardından çok geçmeden dağılmaya başladı. Yeni hükümet günden güne itibar kaybediyor. Önümüzdeki günlerde bu durum derinleşerek sürecektir.

Sermayenin işçi sınıfı ve emekçilere dönük iktisadi, sosyal ve siyasal saldırıları yeni hükümet döneminde daha da katmerlendi. Yüksek enflasyon, aşırı zamlar ve bunlara paralel her geçen gün biraz daha gerileyen reel ücretler, işçi ve emekçileri iyice bunalıyor. Emekçiler için hayat iyice çekilmez hale gelirken, sermayenin kârları katmerleniyor, üretimin hızla

vurgun üstüne vurgun vuruyorlar. Sırada daha bir de IMF'nin dayattığı şok paketler var. Özelleştirmelerin hızlandırılması, sosyal hakların gaspedilmesi ve vergi adı altında yeni soygun paketi saldırıları ise zaten gündemde. MGK-TÜSİAD hükümeti, tüm sermaye hükümetlerinin 12 Eylül'den beri hiç dilinden düşürmediği "daha fazla fedakarlık" çağrıları yapıyor. Yine onyıllardır bu çağrılara eşlik eden "biraz sabredilirse düze çıkılır" yalanlarını yinelemek dışında mevcut hükümet kitlelere hiçbir şey vaadedemiyor.

Bu durumda, son bir yıldır sahte gündemler ve ikilemler üzerinden ve bizzat sendika yöneticilerinin özel yardımıyla şaşırtılan, aldatılan, edilgenliğe itilmiş bulunan yığınların parça parça yeniden hareketlenmesi anlaşılır bir durumdur.

İşçi, emekçi ve gençlik hareketini yeni dönemde bekleyen en büyük tehlike bir kez daha devrimci önderlik alanındaki zayıflıktır. Belirtmeye gerek yok ki, bu tür bir temelli zayıflık, yükselecek yeni bir kitle hareketinin en büyük handikapıdır. Zira bu, her türden reformizmin ve sendika bürokrasisinin kitle hareketinin kaderiyle kolayca oynanabilmesi imkanı demektir.

Düzen solu, somutta CHP, bir yandan MGK-TÜSİAD hükümetine destek verirken, öte yandan büyük bir sahtekarlıkla soldan muhalefet oyunu oynuyor. Saldırı hükümetini bizzat o ayakta tuttuğu halde, kitlelerin duygu ve taleplerini istismar eden sahte manevralara girişmekten, kitlelere cazip görünen demagogik bir propagandanın da geri durmuyor. Üstelik o bunu sendika bürokratlarıyla kurduğu dirsek temasıyla birleştiriyor. Öyle görünüyor ki, CHP işçi kitlelerini aldatıp peşine takmakta şimdilik daha çok sendika bürokratları üzerinden iş görmesinin hesapları içinde. Bugün DİSK'e egemen Budak çetesiyle kurulmuş bulunan ilişkilerin bir benzeri muhakkak ki Türk-İş ağaları üzerinden de denenecektir. CHP'nin sahte bir muhalefet rolü oynayabilme olanağı, onun bu çerçevede şansını artırıyor. Bu tür gerici, emekçi düşmanı işbirlikler için zaten doğal bir temel var. Bu temel bir kısım sendika bürokratına ilk seçimde parlamenterlik rüşveti üzerinden ayrıca güçlendiriliyor. Doğal olarak kitle hareketini tehdit eden en ciddi tehlikelerden biri, gerici düzen solu ile hain sendika bürokrasisi arasında, kitle hareketini bloke etmek ve düzen kanalları içinde boğmak amacı çerçevesinde güçlendirilecek bu tür bir işbirliğidir. MGK'nın kitlelerin hareketlenecek kesimlerini kontrol altına almaya en müsait konumdaki bu gerici odaklardan bizzat beklediği bir

Sosyal-reformist siyasal akımlar, daha özel planda ise ÖDP ve EMEP, kitle hareketinin kaderiyle oynayabilecek öteki odaklardır. ÖDP, gençlik ve KESK içinde etkilediği güçler üzerinden bu uğursuz rolü halihazırda zaten oynuyor. EMEP ise aynı rolü esas olarak sınıf hareketi üzerinden oynamaya hevesli. Bu reformist partinin sendika bürokratlarından umduğu desteği bulamamanın yarattığı hayal kırıklığı içinde şu son zamanlarda onlara karşı yeni bir söyleme sarılması, yaratacağı reformist zehirleme tehlikesinin önemini ortadan kaldırmıyor. Çünkü liberallerin bu yeni söylemi sendika bürokratlarının kendileri yerine CHP ile dirsek temasına geçmiş olmalarından duydukları rahatsızlığın ürünüdür. EMEP'in toplam faaliyeti ve söylemine bakıldığında ise, yaratacağı etki kaçınılmaz bir biçimde CHP kanalına akacaktır. Bu tıpkı, '80 öncesinde bir kısım devrimci siyasal akımın kaba popülizm ve yüzeysel anti-faşizminin dönemin CHP'sinin değirmenine su taşımaya gibidir. Bir bütün olarak bugünün reformist akımlarının (İP, ÖDP, EMEP vb.) izledikleri siyasal çizgi, yürüttükleri propagandanın genel içeriği, CHP'nin değirmenine su taşımaktan başka bir sonuç yaratmayacaktır.

Reformizmin panzehiri elbette devrimci kitle eylemidir. Fakat bu, bugünden sürdürülmesi gereken etkili ve gündelik bir siyasal teşhirin önemini azaltmıyor, tersine artırıyor. Sendika bürokrasisinin TÜSİAD-MGK hükümetine tam desteği ve ESK ihaneti, reformist çevrelerin kitle hareketine dayattıkları düzenle uzlaştırma çizgileri, sistemi aklayan söylemleri, gündelik bir ideolojik-siyasal teşhirin konusu olmak durumundadır.

Her zaman altını çizdiğimiz bazı temel gerçekleri bu vesileyle bir kez daha yinelemek durumundayız: Yeni dönem kitle hareketinin sağlıklı temeller üzerinde gelişebilmesi, işçi sınıfı hareketinin süreçte oynayabileceği role bağlıdır. İşçi sınıfının iktisadi-sendikal istemlerin dar çerçevesini kırarak politik mücadele alanına çıkmayı başarabilmesi, diğer emekçi kesimlerin ve gençliğin temel ve acil sorunlarına sahip çıkan bir platformda hareket etmesi muazzam bir gücün ortaya çıkmasını sağlayacaktır. Bu durum, emekçi katmanlara ve gençliğe bir moral olmaktan öte daha kararlı mücadeleler için harekete geçmesine de yol açacaktır. Böylesi bir hareketin gelişimi ise devrimci öncünün ortaya koyacağı performansla dolaysız bir biçimde bağlantılıdır.

Bu söylediklerimiz girmekte olduğumuz özel evrenin sınırları içinde

EKİM

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ BİRLEŞİN!

Sayı:184, 1 Ocak '98, Başyazı

*İşçi sınıfının kurtuluşu
kendi eseri olacaktır!*

Geride kalan yıldan çizgiler

Geride kalan yıla dünya ölçeğinde baktığımızda ilk göze çarpan, yapısal iktisadi bunalımın ağırlaşarak sürmesidir. 10 yıllık bir aradan sonra dünya borsalarında bir kez daha yaşanan genel sarsıntı, bunalımdaki bu ağırlaşmanın bir göstergesidir. Borsa krizi bütün büyük kapitalist metropollerde geçici sarsıntılar yaratırken, krizin merkezi Uzak Asya'da iktisadi çöküntülerle birleşti. Burjuva propaganda tarafından kapitalist ekonomik gelişmenin dinamizmine son 20-30 yıldır örnek olarak gösterilen ve "Asya kaplanları" olarak övülen ekonomiler, son aylarda peşpeşe iflaslara sürükleniyorlar.

Bir zamanlar "Brezilya mucizesi" deniliyordu, sonrası bu ülke için tam bir iflas oldu. Aynı zamanda 20 yıllık faşist askeri rejime örtü olarak da kullanılan bu sahte "mucize"nin artık hiç sözü edilmiyor. Daha sonraları "Meksika mucizesi" öne çıkarıldı, bir kaç yıl önce o da tam bir iflasa sürüklendi. İMF'nin 50 milyar dolarlık kredisi karşılığında Meksika ekonomisi ve maliyesi tamamen ABD'ye teslim edilerek durum şimdilerde idare ediliyor. "Kore mucizesi" ise çoktan gözden düşmüştü. '80'li yıllardan beridir bu ülke artık "mucize"sinden çok, militan ve kararlı işçi ve öğrenci hareketi ile anılıyor. İşte bu eski "mucize" numunesi ülkenin ekonomisi de '97 yılının son günlerinde nihayet iflas bayrağını çekti. Sürünerek yaşayabilmek için İMF'den 100 milyar dolar kredi alması ve elbette ki, tıpkı Meksika gibi, ekonomiyi ve maliyeyi olduğu gibi kredi sahiplerine teslim etmesi gerekiyor. Ve nihayet öteki "Asya kaplanları". '97 yılının en önemli olaylarından olan borsa krizleri işte bu ülkelerde patlak verdi ve iflaslar birbirini izledi. Bu iktisadi iflas ve çöküntünün son halkası ise, 30 yıllık kanlı bir faşist rejimin hüküm sürdüğü Endonezya oldu.

Tüm bunlar bir bütün olarak dünya kapitalizminin çürük temellerine göstergedir. Bunalım ne geçici ne de yereldir. Arada çok kısa süreli bazı soluklanmalar yaşansa da, genel bilanço açısından kapitalist dünya ekonomisi günden güne ağırlaşmakta olan bir iktisadi ve mali bunalımın pençesindedir.

Kapitalist dünyada ağırlaşan bu iktisadi-mali bunalıma emperyalistler arasında gittikçe sertleşen bir rekabet eşlik etmektedir. İktisadi ve siyasal nüfuz alanlarını genişletmek için bugün emperyalist odaklar kıyasıya bir rekabet içindedirler. Rekabetteki bu sertleşme, emperyalist gruplaşmalar

daha belirgin hale getirmekte, emperyalist dünya kendi iç davranış bütünlüğünü gittikçe daha çok kaybetmektedir. Son Irak krizi buna iyi bir örnektir. '91'deki davranış birliğinden bugün artık eser yoktur ve bunun gerisinde kıyasıya bir pazar ve siyasal nüfuz kavgası vardır. ABD'nin bugün İran'la ilişkilerini yeniden onarmak ihtiyacı duymasının gerisinde de aynı şekilde bu vardır. Avrupa Birliği'nin Türkiye'ye karşı tavrının gerisinde de, başka şeyler yanında yine bu, Türkiye'nin AB bünyesinde bir ABD mevzisi olmasına Avrupalı emperyalistlerin tepkisi vardır.

Emperyalist dünyada iktisadi bunalımın ve sertleşen rekabetin her zaman ağır bir faturası vardır. Ve her zaman olduğu gibi bugün de bu fatura dünya ölçüsünde işçi sınıfına ve emekçi kitlelere ödetilmektedir. Bunalımın nispeten hafif olduğu dönemlerde bu fatura daha çok sistemin bağımlı ülkelere aktarılır, acımasız bir biçimde bağımlı ülkeler halklarına ödetilirdi. Bu dönem çoktan geride kalmış durumda. Son 25 yıldır gelişmiş kapitalist ülkelerde işsizlik ve enflasyon birarada yaşanmakta ve bu emperyalist metropollerdeki işçi ve emekçilerin yaşam koşullarını parça parça kötüleştiriyordu. '80'li yıllarda neo-liberal politikalarla ve asıl olarak da '90'lı yıllarda, tüm emperyalist metropollerde işçi sınıfına topyekün iktisadi ve sosyal saldırılar başlatıldı. Doğu Bloku'nun çöküşünün kolaylaştırdığı bu saldırılar, '97 yılı boyunca da tüm hızıyla sürdü. Bugün emperyalist metropollerde işsizlik sürekli rekorlar kırarak büyümekte, işçilerin ve emekçilerin yaşam koşulları günden güne kötüleşmektedir. Sistemin metropollerinde kapitalist bunalımın ve emperyalist rekabetin sonuçları böyle olunca, bağımlı ülkelerde durumun ne olduğu, bu ülkeler emekçilerine çıkarılan faturaların hangi felaketli sonuçlara yolaştığı kendiliğinden anlaşılır. Yoksulluk, işsizlik, açlık, hastalık ve elbetteki bunlara eşlik eden gerici savaşlar ve beyaz terör, bu ülke halklarını kasıp kavurmaya devam ediyor.

Yıldan yıla daha belirgin hale gelen sevindirici gelişme, işçi sınıfı ve ezilen halkların gitgide yükselen sesi, genişleyen ve güçlenen mücadeleleridir. '97 yılı bu açıdan önceki yıllardan başlayan eğilimin güçlenmesine tanıklık etti. Grevler, gösteriler, genel grevler, isyanlar, Arnavutluk örneğinde olduğu gibi silahlı halk ayaklanmaları, '97 boyunca

da sürdü. Bugün dünya ölçüsünde işçi sınıfı hareketi gitgide kendini yeniden bulmaya başlamaktadır. Kuşkusuz mücadeleler henüz yeterli örgütlülükten, hele de herhangi bir türden devrimci önderlikten yoksundur. Kendiliğinden çıkışlar, öfkeli fakat açık hedeflerden yoksun patlamalar, mevcut durumun egemen özelliğidir. Doğal olarak kapitalizmin temelleri ya da sistemin kendisi değil, yalnızca yarattığı sonuçlara karşı mücadelelerdir bunlar. Saldırıdan çok savunmaya, yeni hak ve mevziler kazanmaktan çok mevcut hak ve mevzileri korumaya yönelik mücadelelerdir bunlar. Fakat yine de, üstelik bir önderlik boşluğu ortamında, emekçilerin kaderci bir boyun eğiş yerine gitgide daha çok ve daha yaygın bir biçimde direnme eğilimleri göstermeleri büyük önem taşımaktadır. Bu yığınları eğiten, daha ileri mücadeleler için zemin hazırlayan bir durumdur. Bu mücadelelerin yer yer sağladığı kısmi başarılar bunu ayrıca kolaylaştırmaktadır.

Dünya devrimci hareketinin '89 sonrasında iyice ağırlaşan zayıflığı ve dağınıklığı bugün hala sürmektedir. İşçilerin ve emekçilerin büyüyen mücadelelerinde devrimci akımların yeri ve etkisi henüz son derece sınırlı ve zayıftır. Yaşanan moral ve maddi yıkım, içine düşülen ideolojik kargaşa düşünüldüğünde, bu durumun bir dönem daha sürmesi olağan karşılanmalıdır. Bununla birlikte, emperyalist metropollerde ve bağımlı ülkelerde yıldan yıla sıklaşan ve yaygınlaşan işçi ve emekçi mücadeleleri, devrimci akımların moral olarak yeniden kendilerini bulacakları ve yeni bir güçlenme süreci içine girecekleri maddi zemini sürekli güçlendirdiği bir gerçektir. Kapitalizmin yapısal zaafı, büyüyen ve ağırlaşan sorunları, devrimci harekette moral toparlanmayı kolaylaştıran bir başka etkidir. Geçmişten gerekli dersleri çıkarmış ve yeni dönemin sorunlarına yaratıcı çözümler üreterek ideolojik açıdan yenilenmiş ve güçlenmiş bir dünya komünist hareketi de bu sürecin içinde zamanla şekillenerek kendini bulacaktır.

Komünistler, geride kalan yılın ilk aylarında, "Proleter Hareketin ve Halk İsyanlarının Yeni Dönemi" başlığı altında dünya ölçüsünde son yılların kitle mücadelelerinin özet bir bilançosunu çıkarmış ve bunu dünya devrimci ve komünist hareketinin durumuyla ilgili bir değerlendirme ile de birleştirmişlerdi. Mevcut durumun

değil, daha genel bir perspektif olarak kavranmalıdır. Fakat bunun her özel evrenin sorunlarını ve sorumluluklarını ele alırken de önemle gözetilmesi gereken bir perspektif olduğu da açıktır. İşçi hareketi bugünkü seyrile elbetteki öncelikle iktisadi-sendikal istemlere dayalı olarak gelişecektir. Çok özel ani gelişmeler hareketi kendiliğinden bir başka platforma sıçratmadıkça, bu beklenen bir sonuç olacaktır. Fakat, iktisadi-sendikal istemler düzeyinde de olsa gelecek bir hareketin hızla siyasal bir mahiyet kazanabileceği unutulmaması gereken temel bir noktadır.

Komünistler böyle bir süreç içinde yalnızca etkin bir biçimde yer almakla yetinemezler. Bugünkü eylemlerde etkin bir müdahale pratiği, bu pratik içerisinde kitlelerle bütünleşmek ve kitleleri kendi mücadelelerinin özdeneyimi temeli üzerinde eğitmek çabası artık daha büyük önem kazanan bir görevdir. Kitle hareketini asıl dönüştürücü ve geliştirici olacak olan da böyle bir süreçte ortaya konulacak performanstır.

DISK ve KESK eylemleri devrimci-demokrat grup ve çevreler adına umut kırıcıdır. Bu eylemlere ilgi gösterilmemiş olması yalnızca ideolojik-siyasal perspektiflerinin bir sonucu değil, bugünkü durumlarıyla dolaysız bağlantılıdır. Sınıf ve kitle hareketi içinde devrimci gelişmeyi örgütlemek sorumluluğu ve yükümlülüğü komünistlerindir. Bunu basitçe ortaya koyduğumuz temel iddianın bir gereği olarak ifade etmiyoruz. Devrimci önderlik sorumluluğunu omuzlamanın güncel pratik yükümlülüğüyle karşı karşıyayız ve bunun asgari imkanlarına da sahibiz. Herşey bu süreçte ortaya konulacak pratik siyasal performansla bağlıdır.

Yeni dönemde sorumluluklarımızın geçmişle mukayese edilmez düzeyde arttığını, sınıf ve kitle hareketinin devrimci gelişmesini sağlamanın sorumluluğunu taşıdığımızı unutmamalıyız. Sınıf ilişkilerinde yeni mesafeler almanın ve bu çalışmayı yetkinleştirmenin özel önemi ortadadır. Bu yeterince açık ve bilinen bir sorumluluktur. Fakat gençlik ve kamu emekçileri içindeki güçlerimizin, bugünkü güç ve imkanların sınırlılığı ne olursa olsun, kendi alanlarında ileri bir siyasal pratikle ortaya çıkmaları gerektiği tartışmasıdır. Devrimci bir kitle çalışması, reformizmin etkili bir teşhiri, mevcut güçlerin etkin kullanımı, bu alanlarda kitle eyleminin devrimci biçimler içerisinde yükselmesini olanaklı hale getirecektir. Kamu emekçileri ve öğrenci gençliğin politikleşmiş kesimleri buna fazlasıyla açıktır.

Sınıfı eksen alan siyasal çalışmamızı hiçbir biçimde zayıflatmaksızın, mücadele dinamiklerinin kendisini ortaya koyduğu her alana ilgi göstermek, bu alandaki görev ve sorumluluklarımıza uygun bir etkinlik içinde olmak zorundayız.

(Bu yazı Ekim'in 15 Aralık '97 tarihli 183. sayısından alınmıştır.)

değerlendirilmesine ilişkin gereksiz yinelemelerden kaçınmak için, bugün çok daha anlamlı hale gelen bu değerlendirmeden bazı pasajları buraya alıyoruz:

“Bütün bu hareketlerin, direnişlerin ve isyanların, istisnai durumlar dışında, devrimci bir önderlikten, devrimci bir politik yön ve programdan yoksunlukları açık bir olgudur. Kendiliğindenlik, örgütsüzlük ve birbirinden kopukluk, hakim özellik durumundadır. Fakat dünya komünist ve devrimci hareketinin geride bıraktığı tarihsel yıkım olgusu düşünülürse, bunda şaşılacak bir yan da yoktur.

“Temel önemdeki bu zaafın yarattığı sorunlara rağmen dünya ölçüsündeki bu mücadelelerin büyük bir politik öneme sahip olduğu gerçeği tartışılmaz. Herşey bir yana, günden güne yaygınlaşan bu eylem ve isyan hareketleri, '89 çöküşünü izleyen dünya ölçüsündeki gerici atmosfere ve ondan beslenen propagandaya muazzam bir darbedir. İnsanlık ne 'tarihin sonu'na gelmiştir ve ne de kapitalist düzen insanlığın ezici çoğunluğuna bir şey verecek durumdadır. Tam tersine, kapitalist sistemin onulmaz temel çelişkileri, varlığını sürdürmenin ötesinde, gitgide daha da keskinleştiği içindir ki, bizzat bunun harekete geçirdiği yığınlar, tarihin yeni bir evresini müdelemektedir. Muazzam zenginliklerin biriktiği metropollerde bile işçisine iş ve konut veremeyen, onun bugüne kadarki sınırlı kazanımlarını bile sonu gelmeyen paketlerle peşpeşe gaspeden bir sistem, yeni sosyal mücadelelerle ve bunların varacağı yeni patlamalarla kaçınılmaz bir biçimde yüzyüze kalmaktadır ve kalacaktır. Bugün Avrupa'nın hemen kıyıcığında, Arnavutluk'ta, tam da kapitalizmin soyguncu sonuçlarına karşı silahlı ayaklanma yoluna girmiş bir halk hareketi gerçeği durmaktadır. Almanya'da geride bıraktığımız günlerdeki işçi eylemleri dalgasını sermaye medyası bile, 'son onyılların ender rastlananan eylem biçimleri' olarak tanımlayabilmektedir.

“Önemli olan bugün için bunların yaşanması ve bunların söylenmesidir. Bu süreç bir yandan gerici burjuva propagandayı darbelerken, öte yandan yeni devrimci akımların filizlenmesine, varolanların moral ve maddi açıdan toparlanmasına ve güçlenmesine uygun bir zemin hazırlamaktadır. Devrimci akımların yön verebileceği yeni süreçlere ulaşabilmek için insanlık bu tarihsel ara evreden geçmek zorundadır. Dünya devrimci ve komünist hareketinin yaşadığı büyük tarihsel tahribatın ve bunun dünya ölçüsünde işçi sınıfı ve halklar üzerindeki yıkıcı etkilerinin ardından, bu yaşanılması kaçınılmaz bir tarihsel ara evredir. Bir yıl önce Fransız işçilerinin büyük eylem dalgasını değerlendirirken de ifade ettiğimiz gibi, '... biz bugünün Avrupa'sında (ve dünyasında), mümkün ya da muhtemel sınıf (ve halk) hareketlerine devrimci bir müdahaleyi değil, olsa olsa, sınıf (ve halk) hareketindeki bu tür çıkışların ve patlamaların devrimci oluşumlar için

uygun bir moral ve maddi ortam oluşturmalarını umabiliriz.’

“Emperyalist metropollerde ve bağımlı ülkelerde son yıllarda hızla birbirine eklenen eylem ve isyan halkaları, sözü edilen bu moral ve maddi ortamı gitgide güçlendirmektedir. Bu dünya devrimci hareketinin yeniden güçlenmesi için koşulların oluşması ve olgunlaşması demektir. Mevcut mücadeleler yeni dönemin henüz ilk kıvılcımlarıdır. Bu kıvılcımların bir yangına doğru büyüyeceği gelecek dönemlere ulaşıldığında, inanıyoruz ki, geçmişin dersleriyle de donanmış devrimci sınıf önderlikleri birçok ülkede inisiyatif ele alacak düzeyde toparlanmış ve güçlenmiş olacaklardır.” (Mart '97)

'97 yılı Türkiye'de yazık ki gerek genel toplumsal muhalefet gerekse devrimci hareket için bir gerileme yılı oldu. Susurluk süreci ile başlayan gelişmelerin çok geçmeden kazandığı yeni mahiyet bir bakıma bu sonucu daha yılın başından itibaren belirledi.

Komünistler, Susurluk skandalının henüz başlangıç evresinde, devletteki çeteleşme gerçeğini yığınların geniş kesimlerini sarstığı ve peşpeşe protesto gösterilerinin gerçekleştiği bir sırada, ortaya çıkan durumun aynı zamanda burjuvazi için de belli fırsatlar yarattığını, bazı ince manevralarla bu fırsatların burjuvazi tarafından başarıyla kullanılabilirliğini, bunun iki ana ihtimalden biri olduğunu açıklıkla vurgulamışlardı. Nitekim sürecin ilk evresindeki sıkıntı atlatıldıktan sonra, medya, TUSİAD ve ordu gibi temel düzen kurumlarının farklı cephelerden sergiledikleri manevralarla, yığınların ilk tepkileri dizginlendi ve çok geçmeden kontrol altına alındı. Ardından adım adım laiklik-şeriat ikilemi eksenini yaratıldı ve bu, bizzat sendikalar ve kitle örgütleri üzerinden, yığınları kontrol etmenin, dahası onları gerici manevraların dolgu malzemesi olarak kullanmanın imkanına dönüştürüldü.

Ordunun doğrudan inisiyatif ile yaratılan bu durumla burjuvazi bir dizi avantaj elde etti. Öncelikle devletteki çeteleşme olgusu geri plana itildi, bunun biriktirdiği tepki birikimi şeriat karşıtlığı çizgisinde bloke edildi. İkincisi, tam da bu sayede, bir süredir kontrol edilebilir sınırlar dışına taşan ve rejim için belli sıkıntılar yaratan dinsel gericiye yönelik bir sindirme ve terbiye etme operasyonu başlatıldı. Üçüncü olarak, şeriata karşı “çağdaş ve laik düzen”in korunması sahte ilerici kılıfı içinde, sendikalar MGK çizgisine çekildi ve bu adım ESK'in kurulması yoluyla yeni bir adımla birleştirildi. Dördüncü olarak, bizzat ordunun bu operasyonlarının bir sonucu olarak kurulan yeni saldırı hükümeti, sendikaların MGK-TUSİAD çizgisine çekilmiş olması ve bunun ESK'de kurumlaştırılmış olması sayesinde, emekçilere yönelik saldırı paketlerini fazla zorlanmadan peşpeşe uygulama imkanı buldu.

Fakat tüm kolay başarıların elbette bir sınırı vardı. Dahası, Türkiye'de

başarıların içten içe biriktirdiği derin çelişkiler, yarattığı ciddi açmazlar vardı. Nitekim yılın sonuna doğru emekçilerin saldırılar karşısındaki suskunluğunun kırılmaya ve düzenin açmazlarının kendini göstermeye başlaması da buna tanıklık etti.

Komünistler bu durumu son kitle hareketlenmelerini önceleyen bir tarihte değerlendirmiş, “Kolay Başarının Biriken Çelişkileri” başlığı altında, şunları yazmışlardı:

“Bu rahatlığın ve pervasızlığın çok geçmeden hükümetin ayağına dolanacağını söylemek için kahin olmak gerekmiyor. Düzenin yaşadığı sorunlar yapısal nitelikte çözümsüz sorunlardır. Böyle olduğu içindir ki, her kolay başarı, kaçınılmaz bir biçimde beraberinde yeni sorunlar, çelişkiler ve açmazlar üretecektir.

“Herşey bir yana, bugün yığınların karşısında düzen içi bir muhalefet odağı yoktur. Dinsel gericiye karşı gerçekleştirilen operasyon ve gündemdeki kapatma davası Refah Partisi'nin elini kolunu bağlamış bulunmaktadır. Ki aynı Refah Partisi, son on yıllık dönemde, toplumsal hoşnutsuzluğu etkili bir sosyal demagoji ile düzen adına bloke etme işlevini yerine getiriyordu. Sol adına kitleleri tutma işlevi yerine getiren sosyal-demokrat partilerden biri hükümetin ortağıdır, öteki hükümetin dışardan payandasıdır. Bugüne kadar hükümetlerin IMF güdümlü iktisadi ve sosyal saldırılarına karşı işçilerin hoşnutsuzluğuna sahte bir sahiplenme gösteren sendika konfederasyonları, şimdi ESK yoluyla bu saldırıların doğrudan bir unsuru durumundadırlar.

“Sermaye için mevcut saldırılara büyük bir kolaylık sağlayan tüm bu olgular çok geçmeden karşı etkilerini göstereceklerdir. Düzenin siyasal ve toplumsal cephede az biraz inandırıcılığı olabilen sahte alternatiflerden bile yoksun durumda kalması, kitlelerin gerçek devrimci alternatiflere yönelmesi için uygun bir potansiyel zemin demektir.” (Ekim '97)

Son birkaç ayın gelişmeleri kolay başarının biriktirdiği çelişkilerin ve açmazların ilk belirtilerine tanıklık etmektedir. Kitlelerde ilk hareketlenmeler başlamış bulunmaktadır. Bunun giderek daha geniş kesimleri kucaklaması ve daha ileri biçimler alması beklenmelidir.

Yine aynı değerlendirmede ifade ettiğimiz gibi, Türkiye'de devrimci alternatifin yığınlar karşısında daha güçlü ve daha inandırıcı olarak çıkabileceği bir dönemin içine giriyoruz. Böyle bir dönemde komünist hareketin kendi başarılı gelişme sürecini bir devrimci siyasal parti olarak ortaya çıkabileceği bir noktaya varmış olması, gerek işçi sınıfı hareketi için gerekse genel devrimci hareket için temel önemde bir kazanımdır. Girmekte olduğumuz yıl bu kazanımın anlam ve önemini siyasal yaşam içerisinde çok daha açık görülebilmesine tanıklık edecektir.

(Bu yazı Ekim'in 1 Ocak '98 tarihli

bir sınırı vardı. Dahası, Türkiye'de Ekim'in 1 Ocak '98 tarihli

Eksen Yayıncılık Kitapları

1. Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm (TDKP Eleştirisi)
2. Baskı300 000 TL.
3. Modern Revizyonizmin Çöküşü SB ve D. Avrupa Üzerine (Tükendi)650 000 TL.
4. Yakın Geçmiş Genel Bir Bakış ve Platform Taslağı ...175 000 TL.
5. Devrimci Harekette Reformist Eğilim ...400 000 TL.
6. Teori ve Program Sorunları550 000 TL.
7. Dünyada Yeni Düzen ve Ortadoğu (Tük.) ...250 000 TL.
8. Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi450 000 TL.
9. Bir Gün Bile Yaşamak,(Tükendi) (Roman: O. İyiler) ...1.400 000 TL.
10. EKİM 1. Genel Konferansı, Değerlendirme ve Kararlar550 000 TL.
11. ekimler-1, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi (Tükendi)700 000 TL.
12. ekimler-2, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi ...700 000 TL.
13. Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi (Tük.)350 000 TL.
14. İş Yazışmalar/İş Çatışmalar, Işık, Daha Çok Işık400 000 TL.
15. EKİM Olağanüstü Konferansı (Tutanaklardan Seçmeler) Devrimci Politika ve Örgütlenme Sorunları550 000 TL.
16. Kürt Ulusal Sorunu-1 Teorik-Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler ...650 000 TL.
17. Kürt Ulusal Sorunu-2 Teorik-Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler ...850 000 TL.
18. Tasfiyeciliğe Karşı Konuşma ve Yazılar, Kopanlar ve Kapılanlar450 000 TL.
19. Devrimci Gençlik Hareketi Genişletilmiş 2. Bas. ...550 000 TL.
20. Gebze Direnişinin Ardından175 000 TL.
21. 20 Temmuz Dersleri175 000 TL.
22. Dünya'da ve Türkiye'de Özelleştirme Saldırısı175 000 TL.
23. “İş-ekmek-özgürlük” sloganı üzerine, Liberal Demokratizmin Politik Platformu Genişletilmiş 2. Baskısı250 000 TL.
24. EKİM 3. Genel Konferansı Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler ...650 000 TL.
25. Küçük Burjuva Popülizmi ve Proleter Sosyalizmi (Z.Ekrem'e Cevap) ...450 000 TL.
26. EKİM 3. Genel Konferansı Örgütsel ve Siyasal Tartışmalar (Tutanaklar)750 000 TL.
27. Demokratizmi Savunmanın Sınırları200 000 TL.

Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi

konusunda değil, devrimin sorunlarına yaklaşım konusunda büyük bir karışıklık ve umutsuzluk içerisindedirler. Başarısızlığa götüren nedir? Reformizmin yedeğine götüren nedir? Yenilgiye götüren nedir? Bunun perspektifle bağlantısı nedir? Şu veya bu konudaki zaafın, açmazın ideolojik politik perspektifle bağlantısı nedir? Tartıştığımız herşey oraya çıkıyor. Biz bugün 1925-27 Çin Devrimi'nin neden bu kadar kolay yenilgiye gittiğini, dönüp ulusal burjuvaziyle ittifak politikasına mahkum olmaya bağlayabiliyoruz. Bu bir şey anlatıyor. Ama bu ülkede başkaları, biz eğer proleter devrim perspektifi izlersek, o zaman ulusal burjuvazinin devrimci potansiyelini olduğu kadarıyla değerlendirmek imkanını kaybederiz, diyebiliyorlar. Şimdi bu hep propagandadır. Yani bu noktada ideolojik sorunlarda yaratılan açıklık, devrimci ya da genel planda sol hareketin tabanındaki bütün kadrolarına yönelik bir ideolojik propagandadır. Bu propaganda alıcısını buluyor, bulmuyor da değil.

Ve gene kritik bir nokta. Belirtildi ama altını çizmek için söylüyorum. İdeolojik propagandayla yarattığın etkiyi değerlendirmek mi istiyorsun? Yanısıra örneğin sınıf çalışmasında etkin olduğunu, başarılı olduğunu gösterebilmelisin. Evet bu hem meseleleri doğru koyuyor hem de iyi çalışıyor dedirttiğin bir noktada, sana bütün çevrelerden güç gelir. Bu kimlikler biraraya gelmediği zaman insanlar tercih yapmıyorlar. Bu ciddiyetsiz gruplardan örnekleri verirken, ben gene de bir parça dikkatli olmakta fayda olduğunu inanıyorum. Şu doğrudur. Bizim X yoldaş türünden bir takım insanlar gerçekten bizi zamanında bulamadıkları için sağlıksız çevrelere kapılıyorlar ve orada tükenebiliyorlar. Ama bu tercihlerin gerisinde başka bazı şeyler de yok mudur? Onlara da mutlaka bakmamız gerekiyor. Gevezelik, işin salt lafında olmak... Örneğin ben yoldaşlara anti-emperyalizme ilişkin bir yazı varmış, bunu niye göndermiyorsunuz diyorum. Yoldaş bana, adam gezevenin teki, örgütten kaçıyor, diye cevap veriyor. Dikkat edin sözünü ettiğim yazının yazarı çok akıllı, TDKP'nin uluslararası akımı üzerine değerlendirme yapıp ideolojik eleştiri yöneltebilecek kadar da meseleleri biliyor. Ama Maya bunun için biçilmiş bir yer. DSİH bunun için biçilmiş bir ortam. EKİM'e gelmez o, bir yükümlülük var orda. Mümkünse kıyısından yazarı olmak ister. İşte o "akıllı" insanların o aklının bir de böyle bir yanı var. Yani hesaplılığı var, devrimciliğe kendini adama tutumundan uzaklığı var.

Yani EKİM gibi bir hareket, siyasal mücadeleyi uzlaştırmaz bir devrimci çizgide sürdürmek bilinci ve pratiğiyle yüzyüze olan bir hareket söz konusu olduğunda, daha doğrusu bu çizginin pratik gerekleri kendini ortaya koyduğunda, bazı insanlar için ürkütücü olabiliyor. Hem de meseleleri en iyi bilen insanlar için. Böyleleri SİP, DSİH vb. yerlerde kendilerine uygun bir konum buluyorlar. Ama buna rağmen devrime gerçekten kendini adamaya hazır bir takım temiz devrimciler de gidiyor, bu da bir başka gerçek.

Ağustos '97

(Bu metin *Ekim*'in 1 Aralık 1997 tarihli 182. sayısından alınmıştır.)

Artık liselere de sınavla girilecek

Merhaba;

Ben Ankara'dan liseli bir Kızıl Bayrak okuruyum. Uzun zamandır mektup yazmayı düşünüyordum fakat bugüne kadar yazmaya fırsat bulamadım. Öncelikle çalışmalarınızın çok iyi olduğunu ve bunun böyle devam etmesini bir okurunuz olarak isterim.

Gazetemizdeki Kızıl Bayrak'tan yazısının içeriğini seçerken en can alıcı mesajların verilmesine dikkat etmenizi öneririm. Çünkü insanlar gazeteyi ilk aldıklarında baktıkları yazı bu oluyor. Ben bu mektubumda sermaye devletinin işçi-emekçi çocuklarına yönelmiş olduğu yeni bir saldırıdan, liselere girişin sınavla olmasından bahsetmek istiyorum.

Milli Eğitim Bakanlığı zorunlu

eğitimin 8 yıla çıkarılmasıyla liselere girişte de değişikliğin yapılmasının gerekliliğini açıkladı. Bu nedenle şimdiye kadar ayrı olan Fen, Anadolu Öğretmen, Devlet Parasız Yatılı v.b liseleri sınavları ortak tek bir sınav haline getirildi.

Bu sınav aynı üniversite sınavı gibi olacak. Sınavların eski haliyle her okul için ayrı şansın vardı. Bir okulun sınavına girip kazanamazsan diğer okulların sınavına girerek yeni bir şans yaratabiliyordun. Ama şimdi tek bir sınava gireceksin. Bu sınavdan bir okulu kazandın kazandın. Kazanmazsan ya okumayacaksın ya da sınavsız gidebileceğin Meslek-Teknik Liseleri'nde okuyacaksın.

Bakanlıktan yapılan açıklamaya göre, belirli okullarda yığılma olmasın diye sınav şartmış. Bu sözden, yeni

düzenlemenin de yine işçi-emekçi çocuklarının eğitim haklarının ellerinden alınması için olduğu anlaşılmaktadır. Çünkü bu sınava da üniversite sınavına nasıl hazırlanıyorsa öyle hazırlanmalıdır. İşçi-emekçi çocukları da hazırlanırlarsa bu sınavı kazanabilirler. Ama hazırlanmak için ya dersaneye gideceksiniz ya da özel öğretmenlerden ders alacaksınız. Bunun mali yükünü sefalet ücreti karşılığında çalışan işçiler karşılayabilir mi ki çocuklarını bu okullara göndersin? İşte burjuvazinin istediği de tam olarak budur. Ezilen sınıfların çocuklarının iyi bir eğitim

almayarak, itaatkar köleler haline gelmelerini ve kendisinin işçi ihtiyacını karşılamalarını istiyor. İyi bir eğitim almasınlar ki, düşünemesinler, bu düzenin ezilen sınıf için insani hiç bir değer taşımadığını göremesinler, sömürü düzeninin yıkılacağı ve insanı insan yapan bir düzenin kurulacağı mücadeleye katılamasınlar diye.

Meslek ve Teknik Liseler'e sınavsız girilecek. Çünkü buralar sermayenin kalifiye eleman kaynaklarıdır. Bu okullara ne kadar fazla öğrenci giderse burjuvazinin karı da direkt olarak artar. Yeni geliştirilen sınav sistemi; ezilen sınıfın çocuklarının sınavı kazanacak şekilde hazırlanma olanaklarının olmaması, işçi-emekçi çocuklarını direkt olarak Meslek-Teknik Liseler'e gitmelerini ve sömürü çarklarının arasına erken yaşta girmelerini sağlamak içindir.

Yazıya başlarken 8 yıllık zorunlu eğitimin sözde olduğunu söylemiştim. Sözde çünkü eğitim ne kadar zorunlu olursa olsun, parasız hale gelmedikçe, tüm insanlar iyi bir yaşama koşuluna ulaşmadıkça okula gidemeyenler veya okulu yarım bırakmak zorunda kalanlar bitmeyecektir.

Biz öğrencileri bu konuda da bilgilendirmek için elimizden gelen her şeyi yapacağız ve öğrenci gençliği işçi sınıfının iktidar mücadelesine kazanmaya çalışacağız.

Yeni girdiğimiz bu yılın partili yıl olması dileğiyle çalışmalarınızda başarılar dilerim.

Yoldaşça Selamlar!

Ankara'dan genç bir K.B okuru

Bektaş Cüneyt

Yakında kitapçı ve bayilerde!

H. FIRAT

Partileşme Süreci-2

Polemikler:

Devrimci

Proletarya'ya

Yanıt

E K S E N Y A Y I N C I L I K

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sınıf dışı bir çalışma ve mücadele içinde, sınıfla birleşme süreci dışında ve sınıfın ileri unsurlarından beslenmeyen bir örgütsel gelişme süreci içinde "sağlam ve nitelikli bir Bolşevik çekirdek" yaratılabileceğine inanabilmek için, Leninizmden kopmak, Bolşevizmin sınıf özünü ve temelini unutmak, Bolşevizmin tarihi konusunda da tümünden bilgisiz olmak gerekir. İnanılması güç böylesine bir garipliğe, halkçılığın yarattığı ideolojik bulanıklık ile dar bir kadro örgütünün faşizme karşı direnişte gösterdiği kararlı militan tutumun yarattığı "pratik doğrulanma" yanılısaması yolaçabilmiştir. Böyleleri bilmelilerdi ki, tarih henüz sınıf dışı, sınıfa dayanmayan ve sınıf içinde sağlam kökleri olmayan "sağlam ve nitelikli bir Bolşevik çekirdek" örneği kaydetmedi. Böyle yanılısamaların kaynağı, küçük insan gruplarının mücadelesi ile sınıflar mücadelesini; sınıfdışı dar bir kadro örgütü ile sınıfın en ileri, en sağlam, en nitelikli öğelerinden oluşan, organik olarak sınıfın bir parçası, onun örgütlenmesinin en üst düzeyi olan devrimci sınıf partisini birbirine karıştırmak olabilir ancak. Bu bakışın gerisinde, sosyalizmi sınıf temelinden koparan ve sosyalist hareketin, sınıf hareketiyle tarihsel buluşmasını gerçekleştiremediği sürece, ne "sağlam" ve ne de "nitelikli" olabileceği temel gerçeğini gözden kaçırarak halkçı-idealist düşünüş tarzı yatabilir ancak...

'90'lı yılların en görkemli anması: Berlin'de yapılan anmaya yüzbin kişi katıldı

**"Sıkı durun! Kaçmadık. Yenilmedik...
Çünkü Spartaküs ateş ve ruh demektir,
yürek ve can demektir,
proleter devrimin arifesi ve eylemi demektir.
Çünkü Spartaküs zafer özlemini,
sınıf bilinçli proletaryanın mücadelesini
temsil etmektedir...
Bunlar elde edildiği zaman,
biz ister yaşayalım ister yaşamayalım,
programımız yaşayacaktır ve kurtulan
halkların dünyasına egemen olacaktır.
Herşeye rağmen!"
Karl Liebknecht, 15 Ocak 1919**

**"Berlin'de düzen sürüyor!"
Sizi budala zaptiyeler!
Kum üzerine kurulu sizin 'düzeniniz'.
Devrim daha yarın olmadan,
'zincir şakırtıları içinde doğrulacaktır.'
Ve sizleri dehşet içinde bırakıp,
trampet sesleri arasında şunu bildirecektir:
'Vardım, varım, varolacağım!'"
Rosa Luxemburg, 14 Ocak 1919**

**79 yıl önce Alman burjuvazisi tarafından katledilmişlerdi.
Bugün emekçilerin bilincinde ve mücadelelerinde yaşıyorlar.**

"Vardım, varım, varolacağım!"

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete